Susan Johnson

Prizoniera iubirii

- 1 -

Cartierul general al armatei franceze
Sargans, Elveţia
2 martie 1799

— Beauve-Simone a adus-o pe soţia lui Korsakov.

Generalul Duras îşi ridică, de pe hârtiile răspândite pe masa lui de lucru, privirea pătrunzătoare a ochilor lui întunecaţi.

— *Soţia* lui Korsakov?

— În toată splendoarea ei, întări, cu un rânjet, aghiotantul său. Se află în camera dumneavoastră de primire. Beauve-Simone nu a fost în stare să se gândească la o altă încăpere din tabără care să i se potrivească unei contese ruse înveşmântată în blănuri de samur.

— Cum dracu' de-a apărut la cincizeci de mile* în spatele liniilor inamice?

— Din câte se pare, cazacii au apucat în direcţia greşită la Bregenz. Echipajul ei este foarte bine dotat — un pat, alimente, o cameristă —, excelent prevăzut pentru a-i satisface toate nevoile proprii. Nu aveau nevoie să facă vreo oprire undeva, astfel încât nu şi-au dat seama de greşeala lor. Escadronul lui Beauve-Simone a dat peste ei la capul de pod din partea de nord a oraşului.

Duras se sprijini pe spătarul scaunului său şi oftă.

— Femeia asta şi-ar fi putut alege un moment mai bun. Peste trei zile vom începe atacul de-a lungul întregului front. Doamne, tocmai *acum* nu o pot trimite înapoi.

---

* 1 milă (terestră): unitate de măsură pentru lungimi, echivalentă cu 1.609 m (n.t.).

— Poate că de azi într-o săptămână trupele lui Korsakov vor fi în retragere.

— Şi?

— Mă gândeam... Vreau să zic că...

Sub ascuţişul privirii scrutătoare a generalului, glasul colonelului Bonnay se stinse.

— Că aş putea s-o trimit înapoi prin haosul unei armate ruseşti în retragere? întrebă Duras cu răceală, înălţându-şi sprâncenele cu o expresie de îndoială cinică. Într-o asemenea anarhie nici chiar cazacii ei n-ar fi în stare s-o apere. Câţi are cu ea?

— Patru.

— Patru amărâţi de oameni între ea şi gloată. Perfect! bombăni André Duras pe un ton dispreţuitor.

— N-ar putea avea grijă de ea contesa Gonşanka?

— Nu cred, replică el cu sarcasm. Natalie nu este renumită pentru amabilitatea ei faţă de femei. De fapt — adăugă generalul ridicându-şi rapid privirile spre ceasul de pe perete — va trebui foarte curând să abaţi atenţia Nataliei. Intenţionează să ia peste puţin timp cina împreună cu mine.

— Nu le acordă ea atenţie unor bieţi colonei.

— Transmite-i un bilet din partea mea, zise generalul, luând hârtie şi un toc. Vei amâna cina... şi nu pomeni de faptul că soţia lui Korsakov se află aici.

— E posibil să fi aflat deja. Asemenea veşti circulă cu iuţeală.

— Ceea ce înseamnă că spionii vor deţine în curând această informaţie. *Merde!** înjură generalul Duras, expri-

---

* Merde! (lb.fr. în original) = înjurătură folosită în lb. franceză, însemnând în sens literal „Rahat!" şi traductibilă în lb. română prin: „La dracu'!" (n.t.).

mându-şi regretele către amanta sa de moment prin câteva rânduri mâzgălite cu rapiditate. N-am nevoie de problema asta tocmai acum. Până în dimineaţa zilei cinei, toţi oamenii şi toate proviziile trebuie să se afle la locul cuvenit, declară el, fluturând cu vioiciune hârtia vreme de câteva clipe, pentru a face să i se zvânte cerneala înainte de a o împături şi a i-o înmâna lui Bonnay. Construcţia podului mobil de la Trubbach va fi încheiată la timp?

— Tehnicienii au făgăduit s-o termine până pe cinci, la miezul nopţii.

— Bine. Dă-i Nataliei biletul meu şi transmite-i sincerele mele regrete. Cât de puternice apreciezi că vor fi apărările nordice ale fortului, la St. Luzisteing? continuă el, alungându-şi din minte amanta şi îndreptându-şi din nou privirea spre hărţile din faţa lui.

În ultimele două luni, îşi consumase întreaga energie cu pregătirea ofensivei.

— Spionii spun că este de necucerit.

Generalul mai studie vreme de câteva clipe schiţele topografice, şi apoi îşi înălţă capul şi îi surâse tânărului său subaltern.

— În acest caz, va trebui să conduc eu însumi atacul.

— Dacă-i aşa, fortul este ca şi al nostru, domnule.

Zâmbetul lui Henri Bonnay ilumină ca un fulger încăperea întunecată de căderea amurgului de iarnă.

— Asta ar fi de dorit. Avem nevoie de trecerea aceasta peste râu. Şi acum, ia-o din loc. Nu vreau ca doamna contesă să sosească acasă la mine când soţia lui Korsakov s-ar afla acolo.

— Poate că se cunosc.

— Să sperăm că nu. Şi aşa e destul de greu să ne descurcăm cu năbădăioasa noastră contesă rusă.

— Ar *trebui* totuşi, domnule, să vă duceţi s-o vedeţi pe femeia aceea.

— Ocupă-te dumneata de asta, Bonnay, ripostă Duras, reîntorcându-se la hărţile sale.

— Nu există nici un alt loc în care s-o găzduim, domnule.

— Atunci eu o să dorm în locuinţa dumitale. Ce părere ai?

— Părea înspăimântată, domnule, replică aghiotantul, în al cărui glas se simţea un foarte uşor reproş.

— Ei bine, în cazul acesta, consoleaz-o. Are oamenii ei care s-o servească, nu-i aşa? Nu mă joc de-a dădaca soţiei lui Korsakov, Bonnay, oricât de jalnică ar fi privirea pe care mi-o arunci.

— Ce rău ar fi în a-i oferi ajutorul dumneavoastră? În a-i spune că va fi trimisă înapoi imediat după încheierea ofensivei? Korsakov ar face acelaşi lucru pentru soţia dumneavoastră.

— Soţia mea nu călătoreşte în afara Parisului, dragul meu Henri. Aşa că — exceptând eventualitatea ca ruşii să invadeze oraşul — Korsakov nu s-ar afla în situaţia de a se purta curtenitor faţă de ea. Ceea ce nu înseamnă că ea n-ar fi îndatoritoare, dacă el s-ar dovedi a fi învingător în această luptă, adăugă generalul cu glas scăzut.

Deja de multă vreme, căsnicia lui fusese văduvită de orice altceva în afară de o politeţe rece; indiscreţiile soţiei sale erau nenumărate. Însă nu divorţezi de nepoata lui Talleyrand*, consilierul politic atât al Bourbonilor cât şi al

---

* Talleyrand (Perigord, Charles Maurice de) (1754-1838): Prelat şi diplomat francez. Fost episcop de Autun, apoi deputat în Adunarea Constituantă, devine şef al clerului constituţional, apoi, condamnat de papă, părăseşte Biserica. Reuşeşte să câştige încrederea lui

Directoratului, fără a pune în pericol o carieră dobândită cu greu. Iar soţia lui se împăuna cu statutul de consoartă a celui mai victorios general al Franţei.

— Cinci minute, domnule. Îi voi spune că veţi trece pe la ea.

Buzele lui Duras schiţară un senin surâs.

— Tot mai încerci să faci din mine un gentleman, Henri?

— Sunteţi mai gentleman decât Bourbonii, domnule. Atâta doar că tânăra doamnă părea îngrijorată.

— Pe bună dreptate, bănuiesc. Foarte bine, Henri, spune-i că îi voi prezenta respectele mele.

— Peste cinci minute.

Duras rânji, chipul lui frumos căpătând o expresie ştrengărească, în timp ce povara funcţiei sale dispărea vreme de o clipă.

— *Zece* minute, Henri, deoarece, deocamdată, eu sunt cel care comandă aici, dar nu-mi pretinde să-i fac o plăcăciune doamnei, adăugă el, cu ochii sclipind de amuzament. Corsarul de taică-meu n-ar fi de acord cu aşa ceva.

— Nu, domnule. Foarte bine, domnule; îi voi spune doamnei, domnule.

Cu toate acestea trecură mai mult de zece minute. De fapt, colonelul Bonnay fu nevoit să-i reamintească de două ori lui Duras de făgăduiala făcută, înainte ca acesta să-şi strângă hărţile şi să-şi părăsească biroul provizoriu. Deja se înserase când el străbătu noroiul îngheţat care trecea drept stradă în micul oraş de frontieră situat pe

---

Napoleon Bonaparte, care-l numeşte ministru de externe, ceea ce nu-l împiedică să comploteze pentru îndepărtarea împăratului. După ce acesta îl dizgraţiază, îşi continuă viaţa plină de intrigi (n.t.).

cursul superior al Rinului. Aerul nopţii era umed şi rece. Gândurile îi erau îndreptate spre geniştii săi care lucrau zi şi noapte în apele glaciale ale Rinului. Două zile de soare călduros topiseră îndeajuns de multă zăpadă pentru ca râul să fie revărsat, vadurile fiind impracticabile. Avea o nevoie disperată de podul acela, ca să-şi deplaseze oamenii şi materialele peste râu şi să atace trupele ruseşti ale generalului Korsakov, cele mai recente aliate ale Austriei.

Ce-i spui soţiei omului pe care speri să-l distrugi peste trei zile? Cu siguranţă, nu adevărul.

La intrarea principală a casei primarului, folosită de el ca încartiruire, se aflau trei oameni de strajă. Bonnay era întodeauna scrupulos — o cerinţă de primă importanţă la un aghiotant. Duras schimbă câteva vorbe cu oamenii, bunele sale relaţii cu ostaşii lui constituind motivul pentru care aceştia îl urmau oriunde. Ceea ce şi făcuseră de când îşi câştigase el stelele de general, la vârsta de douăzeci şi nouă de ani, ca şi de mai înainte, succesul lui datorându-se în parte devotamentului lor. Asta chiar dacă aceia care-l cunoşteau bine îşi dădeau seama că, în afară de loialitatea ostaşilor săi, el poseda anumite însuşiri naturale de bun comandant: puterea unor decizii rapide, o judecată corectă, îndrăzneală, o iscusinţă tactică dinamică, şi o fermitate de nezdruncinat.

Toate acestea alimentau gelozii nu numai în inima lui Napoleon, ci şi în Ministerul de Război, unde avansările şi numirile erau motivate mai adesea de către intrigi politice decât de merite. Dar aveau nevoie de el aici, în Elveţia. Era conştient de asta, iar ei ştiau acest lucru. I se încredinţase comanda singurei poziţii ce înainta dincolo de linia ce despărţea Franţa de duşmanii săi; stăpânirea Elveţiei era de o importanţă vitală.

Şi peste trei zile urma să-şi înceapă ofensiva.

— —

Bătu o dată în uşa salonului său, după care păşi în strălucirea luminii date de lumânări. Nu-şi dăduse seama că poseda atât de multe, dar la a doua privire văzu că nu aceasta era relitatea — lumânările conice erau toate înfipte în candelabre ruseşti, din argint masiv.

De lângă şemineu, o servitoare îl privi cu ochi temători; trăsăturile îi erau asiatice, iar costumul — rusesc. Nu se vedea nici urmă de contesă.

— Unde-ţi este stăpâna?

— Aici, înăuntru, generale, răspunse în franceză un glas limpede şi neşovăitor. Ai mâncat? Joci şah?

Şi, când el străbătu covorul ce acoperea pardoseala şi se opri în pragul uşii deschise ce dădea spre mica sufragerie, o văzu pentru întâia oară pe contesă, stând la o măsuţă de şah şi jucând, după câte se părea, atât cu piesele albe cât şi cu cele negre.

Sprâncenele ei negre, contrastând cu tenul palid, se arcuiră uşor când îşi înălţă privirea spre el.

— Gravurile în care eşti reprezentat nu te înfăţişează cum se cuvine, generale Duras. Eşti mult mai tânăr.

— Bună seara, contesă Korsakova. Iar eu constat că nu pari a fi înspăimântată. Bonnay m-a făcut să cred că prezenţa mea era necesară pentru a-ţi domoli temerile.

Dacă mă consideră tânăr, ea însăşi este şi mai tânără, şi cu o înfăţişare exotică, reflectă el. Ştiind că familia Korsakov avea legături strânse la curtea rusă, André nu se îndoia că generalul Korsakov avea de unde alege crema femeilor.

— Tânărul colonel a luat reticenţa mea drept teamă, ripostă contesa, ai cărei ochi de un verde strălucitor se luminară de un uşor zâmbet seducător.

— Aşadar, nu eşti înspăimântată.

Ea schiţă o mică grimasă în semn de negare.

— Desigur, generale, cunoaştem amândoi regulile. Mă vei înapoia în schimbul unuia dintre ofiţerii voştri care se chinuiesc în mâinile austriecilor... atunci când se va ivi un asemenea prilej. El se va bucura să se întoarcă, iar eu... voi reveni în căminul soţului meu. Joci şah?

— Da.

Colţurile gurii ei se înălţară, exprimând amuzamentul.

— *Vrei* să joci şah?

— Îmi pare rău. Poate altă dată.

— Ai luat masa?

El şovăi, căutând o minciună.

— N-ai luat-o, nu-i aşa? Trebuie să mănânci cândva în seara aceasta, generale. De ce nu acum?

Duras era un gentleman, în ciuda negaţiilor făcute lui Bonnay, şi ar fi fost o grosolănie să refuze câtă vreme amândoi ştiau că, la un moment dat în acea seară, va trebui să cineze.

— Poate ceva rapid, conveni el.

Bătând din palme, ea îşi chemă camerista şi îi dădu instrucţiuni pentru a-l servi pe general.

— Îţi voi ţine companie la masă, spuse ea cu graţie, ridicându-se din fotoliul ei, într-o sclipire de catifea verde.

Îi indică locul din faţa lui cu o fluturare de mână, dar ea, neţinând seama, se aşeză în stânga lui.

— Îţi recomand tocana şi, desigur, vinurile de aici sunt excelente. Soţul meu e foarte sigur de victoria sa, să ştii. Atât de sigur încât m-a trimis aici pentru a-i ţine tovărăşie — continuă ea, aplecându-se cu dezinvoltură peste masă şi întâmpinându-i cu un zâmbet privirea scrutătoare. Fac pur şi simplu conversaţie. El nu mi se destăinuieşte, dar cameristele mele ştiu totul.

Ridicând spre gură o lingură plină cu tocană, el întrebă:

— Câţi ani ai?

Ea răspunse cu o candoare tinerească, pe care el nu se putu decide dacă s-o considere drept cochetărie sau naturaleţe:

— Douăzeci şi opt.

— Pari mai tânără.

Îşi afundă iar lingura în savuroasa mâncare. Tenul ei ca de porţelan şi părul negru, privirea ingenuă a ochilor mari şi zvelteţea plină de vioiciune evocau frăgezimea tinereţii.

— Aşa-i place lui.

Oare tonul ei să fi fost tipic pentru o *jeunesse doree**, sau era doar cinic?

— Îţi este dor de soţul tău? o întrebă de-a dreptul.

— Dumneata duci dorul soţiei dumitale?

O privi fix vreme de câteva clipe grăitoare, timp în care îşi mestecă îmbucătura şi apoi o înghiţi.

— Soţul dumitale va dori să te recapete? insistă el în şoaptă, ignorându-i întrebarea.

— În mod categoric da, afirmă ea, în ton simţindu-i-se o nouă răceală. Sunt prea valoroasă pentru a mă pierde. Şi soţul meu are propriile lui motive egoiste pentru...

— Să oprim discuţia aici, interveni Duras. Nu mă interesează neînţelegrile de familie.

— Iartă-mă, generale. Mi s-a mai spus că-mi lipseşte reticenţa.

Câteva clipe el continuă să mănânce fără a replica, nesimţindu-se înclinat să discute despre reticenţa sau lipsa de reticenţă a unei persoane relativ străine, şi, când vorbi, tonul său fu impersonal:

---

* *Jeunesse doree* (lb.fr. în original): tineret modern şi bogat (n.t.).

— În actualul stadiu al războiului, nu pot efectua acum schimbul persoanei dumitale, dar ne vom strădui să te facem să te simţi confortabil.

— Cât timp mă voi afla aici?

— Între două săptămâni şi o lună, poate. Te vom ţine în siguranţă.

Îşi lăsă pe masă lingura, gândurile fiindu-i din nou invadate de campania militară. Îşi deplasase trupele până la Sargans în urmă cu doar două zile, şi, înainte de începerea ofensivei, mai era necesar un volum imens de muncă.

— Mulţumesc. N-ai mâncat prea mult.

El înălţă din umeri şi îşi îndepărtă de masă scaunul.

— Voi mânca mai târziu. Dacă ai nevoie de ceva, apelează la Bonnay, adăugă, ridicându-se în picioare. Noapte bună, contesă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Şi, cu o înclinare a capului, se răsuci în loc şi părăsi încăperea. *Asta o să-l mulţumească pe Bonnay,* îşi zise în gând, îndreptându-se spre camera lui de lucru.

— —

Trecuse bine de miezul nopţii. La cartierul general rămăseseră numai Duras şi Bonnay, când un străjer se năpusti în camera hărţilor, cerându-şi scuze şi bâlbâindu-se, în mod vizibil agitat. În cele din urmă, crâmpeiele lui de frază alcătuiră o relatare inteligibilă.

Contesa Gonşanka se afla în dormitorul lui Duras, atacând-o pe soţia generalului Korsakov.

Înjurând, Duras decise că Natalie trebuie să fi fost ispăşirea pentru numeroasele lui păcate şi, apoi, întrerupând istorisirea dezlănţuită a omului de gardă, spuse pe un ton energic:

— Îţi mulţumim, caporale. Bonnay şi cu mine ne vom ocupa de asta.

— Pentru ce eu? protestă Bonnay.

— Fiindcă aşa îţi ordon eu, zise Duras, cu prefăcută asprime, şi pentru că nu mă pot descurca simultan cu două femei.

— Zvonurile sugerează contrariul, murmură cu ironie subalternul său.

— Totuşi, nu în seara aceasta, replică pe un ton tăios Duras. Şi acum, mişcă!

— —

Zgomotul ce se auzea de la încăperile ce dădeau spre stradă, la al doilea cat al casei primarului, atrăseseră o mulţime de oameni, şi când Duras şi Bonnay se apropiară în goană, fură întâmpinaţi de comentarii obscene.

— Spectacolul s-a încheiat! spuse Duras, alergând prin coloarul pe care şi-l croia în gloată.

— Sau poate că abia începe, generale! replică un glas voios.

— Toată lumea acasă! strigă Bonnay.

— Le vrea pe toate numai pentru el! răsună o altă voce.

Şi mulţimea izbucni în hohote de râs.

— E un ordin, băieţi! zise André Duras, vorbind pe un ton normal, de lângă balustrada portalului. Înapoi la încartiruire!

Râsetele se stinseră într-o clipă, şi ostaşii începură să se împrăştie.

— Sper ca doamnele să se supună tot atât de lesne, zise Bonnay cu haz, îndemnându-l pe Duras să intre înaintea lui în casă.

— Un gând foarte de dorit, în ceea ce o priveşte pe Natalie, replică Duras.

Câteva clipe mai târziu, la zgomotul făcut de intrarea celor doi bărbaţi în dormitor, contesa Gonşanka se răsuci spre ei, părăsindu-şi prada.

— Dracu' să te ia, André! ţipă ea, azvârlind spre el statueta de bronz pe care i-o destinase soţiei lui Korsakov. Blestemat fie sufletul tău ticălos!

Lăsându-se rapid în jos, Duras evită să fie străpuns de braţele înălţate ale unei zeiţe greceşti reprezentând victoria, şi se grăbi să prindă mâinile Nataliei înainte ca aceasta să poată înhăţa alte muniţii. Îi apucă încheieturile mâinilor într-o strânsoare ca de oţel.

— Ai grijă cum te porţi, Natalie, îi porunci rece.

— Care va să zică nu poţi lua cina cu mine în seara asta! ţipă ea cu glas strident, luptându-se să scape din strânsoarea lui. Şi acum ştiu care-i motivul, nemernicule, ticălos înşelător şi uşuratic ce eşti! Ai în pat o prospătură!

— Isuse, Natalie, potoleşte-te! Dânsa îmi este oaspete, afirmă el, străduindu-se să n-o lase să-i scape în timp ce ea se zbătea în mâinile lui.

— Ştiu totul în legătură cu musafirele tale, şuieră ea printre dinţi, zvârcolindu-se în încercarea de a-l izbi cu genunchiul în vintre. Mereu sunt prospături în patul tău, nu-i aşa?

— Ajunge, Natalie! se răsti el, împingând-o spre uşă. Bonnay te va conduce acasă.

Contesa Gonşanka depăşise în seara asta până şi îndoielnicul lui simţ în ceea ce priveşte ce anume se cade şi ce nu. Avea oroare de „scene".

— Aşa încât să poţi să te culci nestingherit cu nevasta lui Korsakov? scrâşni ea.

— Nu, ci aşa încât toată lumea să se poată odihni peste noapte, răspunse el, abia reuşind să-şi controleze mânia.

Şi, trecându-şi prizoniera în mâinile lui Bonnay, o privi cu atenţie pe contesa rusă, care îi ţinuse în mod atât de plăcut companie în decursul ultimelor câteva luni din viaţa lui. Se va asigura că, în dimineaţa următoare, ea avea să fie pe drumul de întoarcere spre Paris.

— Te-a rănit? întrebă, întorcându-se către soţia lui Korsakov, care se adăpostise în spatele unei mobile.

— Asta ţi se întâmplă des? zise ea în glumă, ieşind de după baricada sa din lemn de nuc.

— Nu, niciodată, replică el pe un ton tăios. Văd că arăţi perfect.

De cum pronunţă cuvintele, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-şi exprime cu glas tare gândurile. Dar silueta ei suplă nu putea fi ignorată — era izbitor de vizibilă prin ţesătura fină a rochiei ei.

— Da, aşa mă şi simt.

Vocea ei era prietenoasă, neseducătoare, şi ciudata nepotrivire dintre atenţia senzuală pe care o exercita şi răspunsul ei franc îi trezi brusc interesul.

— Cum te cheamă? întrebă el, deşi n-ar fi trebuit s-o facă.

— Teo.

Glasul ei suna sincer şi melodios, cu toate că era posibil ca, prin contrast, ţipetele arţăgoase ale Nataliei să-i fi scos în evidenţă dulceaţa.

— Care-i numele tău adevărat?

— Theodora Ostiuk.

— Nu Korsakova?

— Nu, niciodată, rosti ea cu un zâmbet.

— Ţi-ar face plăcere un capot? o întrebă el cu bruscheţe, deoarece, pe neaşteptate, surâsul ei i se părea fascinant.

— Am nevoie de aşa ceva? replică ea, izbucnind apoi în râs — un sunet înviorător. Te răsteşti aşa deseori?

— Natalie reprezintă o amintire prea proaspătă.

— Înţeleg. Ai fost vreodată doar prieten cu vreo femeie?

Dură atât de mult timp până ce el să răspundă, încât ea spuse, necăjindu-l în glumă:

— Cu siguranţă nu-mi dai atenţie, generale, deşi reputaţia dumitale te precede. De fapt, îi sunt credincioasă soţului meu, aşa că nu am de gând să te seduc. Te deranjează?

— Nu, câtuşi de puţin.

— Ce lipsă de amabilitate! comentă ea cu ironie.

— Voiam să spun nu, nu când ţipetele Nataliei încă îmi răsună în urechi. De ce îi eşti fidelă soţului dumitale?

Aşa ceva constituia o atitudine nouă în obişnuitul mers al societăţii.

— Vrei să joci o partidă de şah cu mine?

— Acum?

Răspunsul era evaziv dar nu chiar o negaţie, decise ea, şi constată că nu avea chef să fie singură în mijlocul nopţii, cu imaginea soţului ei proaspăt reînviată în minte, aşa că îl îmbie:

— Ţi-aş putea vorbi despre fidelitate în timp ce jucăm, şi Natalie mi-a cam îndepărtat somnul, îi reaminti ea.

— În cazul acesta, o partidă scurtă, în vreme ce-mi dai definiţia unei soţii credincioase. O raritate, în lumea mea, declară el cu glas scăzut.

— Ca şi într-a mea. Bineînţeles, bărbaţilor nu li se cere să fie fideli.

— Din câte ştiu, aşa e.

— O apreciere realistă. Ar trebui să îmbrac un capot?

— Cred că ar fi înţelept.

El juca şah în maniera în care trata războiul, făcând mutări rapide, hotărâte, mereu în atac. Dar ea îi ţinea piept, deşi stilul îi era mai puţin agresiv, şi când el îi luă primul cal, după o luptă îndelungată pentru poziţia acestuia, generalul declară:

— Dacă şoţul tău este pe jumătate atât de bun pe cât te dovedeşti a fi tu, ar fi un adversar formidabil.

— Nu sunt sigură că vă luptaţi în acelaşi fel.

— L-ai văzut în bătălie?

— La scară mică. Împotriva bunicului meu, în Siberia.

— Şi, totuşi, te-ai căsătorit cu el?

— Nu de bună voie. În mod tradiţional, ruşii iau ostatici din triburile cucerite de ei. Eu sunt versiunea siberiană. Clanul meu îi trimite an de an soţului meu un tribut în aur. Aşa că înţelegi de ce, pentru el, reprezint o valoare.

— Sunt convins că nu numai de dragul aurului, zise el, începând să-şi mute turnul.

— Ce galant eşti, André! aprecie ea în glumă.

La auzul numelui său, el îşi ridică ochii şi, în timp ce turnul îi rămânea suspendat deasupra tablei de şah, cei doi îşi susţinură câteva clipe privirile. Focul trosnea zgomotos în vatră, ticăitul orologiului răsuna cu putere în tăcerea încăperii, atmosfera căpătă brusc o încărcătură înăbuşită, şi apoi generalul zâmbi — un zâmbet cald, fermecător.

— O să-ţi pierzi nebunul, Teo.

Ea nu fu capabilă să-i răspundă cu aceeaşi suavitate, deoarece i se oprise respiraţia în gât, şi îi trebui o secundă pentru a depăşi ciudata senzaţie fierbinte ce-i invada simţurile.

Privirea lui alunecă de-a lungul obrajilor ei îmbujoraţi şi în josul pieptului, oprindu-se o scurtă clipă pe sfârcurile ei întărite, vizibile prin capotul de caşmir alb, şi generalul se întrebă ce i se întâmpla oare, pentru ca o privelişte atât de modestă să aibă un efect atât de uimitor asupra libidoului său. Se grăbi să-şi pună la loc turnul, trase aer în piept, se sprijini pe spătarul fotoliului, de parcă faptul de a crea o distanţă între el însuşi şi o inocenţă atât de fragilă ar fi fost de ajuns pentru a-l face să-şi recapete raţiunea.

— E rândul dumitale să muţi, zise morocănos.

— Poate n-ar trebui să mai jucăm.

— E mutarea dumitale.

Folosise glasul lui scăzut, cu care comanda.

— Nu primesc ordine.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai face mutarea.

— Nu sunt sigură că mai ştiu ce fac.

El se aplecă spre ea, peste masă, suplu, puternic, cu ochi de animal de pradă, cu cel mai blând glas cu putinţă, şi cu puterea de a o face să tremure.

— E doar un joc.

— Te referi la acesta.

— Desigur. La ce altceva m-aş referi?

— Am fost căsătorită la vârsta de cincisprezece ani, după doi ani de educaţie rafinată la institutul pentru fete nobile din Smolnâi, declară ea cu bună intenţie, voind ca el să ştie acest lucru.

— Şi eşti foarte rafinată, replică el cu curtoazie, întrebându-se cât de multe ştia ea despre dragoste, după treisprezece ani de fidelitate într-o căsnicie încheiată cu forţa.

Ochii i se îndreptară din nou în jos, gândurile depărtându-i-se cu totul de la şah.

— Soţul meu nu este deloc rafinat.

— Mulţi ruşi nu sunt.

Simţea cum începe să intre în erecţie, gândul de a-i arăta o altă latură a dorinţei pasionale având un efct dezastruos asupra autocontrolului său.

— Se face târziu, şopti ea, cu voce tremurătoare.

— Te voi conduce la etaj, zise el cu glas scăzut.

Când se ridică în picioare, dorinţa îi fu evidentă: pantalonii milităreşti i se mulau pe trup precum o a doua piele.

Prinzând în mâni braţele fotolului, ea rosti: „Nu", şi glasul nu-i mai era decât o şoaptă.

El dădu ocol măsuţei şi apoi o atinse, deoarece nu se putea abţine de la acest gest, fiindcă ea tremura de dorinţă asemenea unei tinere virgine, şi pentru că imaginea ameţitoare a unei dorinţe atât de sfioase era mai carnală decât orice altă experienţă trăită de el vreodată. Mâna lui se lăsă uşor pe umărul ei, transmiţându-i o căldură ispititoare.

Ea îşi ridică privirile spre el şi, înălţându-şi gura către a lui, se auzi spunând:

— Sărută-mă.

— Ia-mă de mână, murmură André.

Şi, când ea se supuse, o ajută să se ridice în picioare şi o trase aproape de el, astfel încât mireasma ei îi pătrunse în nări, şi căldura trupului ei îl învălui.

— Dăruieşte-mi un copil.

Nu se ştie ce glas interior o îndemnă să rostească vorbele pe care, vreme de ani de zile, doar le visase.

— Nu, spuse el calm, de parcă ea nu ar fi cerut unui străin ceva de neimaginat.

Şi apoi gura lui o acoperi pe a ei, iar ea suspină, lipită de buzele lui. Şi, în timp ce sărutul lor devenea tot mai intens, încălzindu-le sângele şi alungându-le raţiunea, amândoi avură senzaţia unei binecuvântări de nedescris — arzătoare şi languroasă, sinceră şi, în mod foarte ciudat, plină de speranţă, pentru doi oameni care de multă vreme îşi pierduseră încrederea în speranţă.

Tocmai atunci glasul cameristei se auzi de la etaj; intonaţia limbii ei materne răsunând fără nici o inflexiune:

— O să vă ucidă, declară ea.

La auzul zgomotului, Duras îşi desprinse buzele şi întoarse capul.

— Ce-a zis?

— Mi-a amintit de consecinţe.

— Care anume?

— Mânia soţului meu.

El fu la un pas de a spune cu egoism: „Nu-ţi face griji", dar ca urmare a admonestării tăioase a cameristei sale, trupul ei devenise rigid în braţele lui, şi, în cele din urmă, fu mai prudent. Ştia că nu avea să fie de faţă ca s-o apere de furia soţului ei, şi ştia şi că ea era mult prea inocentă pentru o noapte de dragoste întâmplă-toare.

— Tamir este pentru mine vocea raţiunii.

El o eliberă din îmbrăţişare şi se trase un pas înapoi, ca şi cum nu s-ar fi crezut capabil să renunţe atât de liniştit la un sentiment aşa de puternic.

— Toţi avem nevoie de o voce a raţiunii, declară pe un ton neutru. Îţi mulţumesc pentru partida de şah.

— Îmi pare rău.

— Nu mai mult decât mie, rosti Duras, cu un zâmbet scurt.

— Te voi mai vedea?

— Cu siguranţă.

Se mai retrase cu un pas, dorinţa care-l străpungea fiind aproape copleşitoare.

— Şi, dacă pe durata şederii dumitale la noi, îţi doreşti ceva, adăugă el, apelează la Bonnay.

— Nu pot apela la dumneata?

— Programul meu este înnebunitor şi, pentru a fi mai exact, s-ar putea ca vocea cameristei dumitale să nu fie în stare să mă stăpânească a doua oară.

— Înţeleg.

— Iartă-mi grosolănia.

— Eşti iertat, îl asigură ea cu blândeţe.

— Noapte bună, doamnă contesă, zise el, înclinându-se cu graţie.

— Noapte bună, André.

— În alte împrejurări... începu generalul, dar apoi înălţă din umeri, renunţând la o explicaţie inutilă.

— Ştiu, şopti ea. Îţi mulţumesc.

El se îndepărtă în grabă — o retragere neobişnuită pentru cel mai viteaz general al Franţei, însă nu era sigur că, dacă ar mai fi rămas, ar fi fost în stare să se poarte ca un gentleman.

- 2 -

În timp ce generalul se înapoia la locuinţa în care era încartiruit Bonnay se străduia să alunge imaginile seducătoare ale lui Teo — voluptuoasă şi gata să-i cedeze, tremurând ca o tânără fată la marginea prăpastiei. Ce ciudat că, după anii petrecuţi ca soţie a lui Korsakov, mai reuşea să dea impresia unei tinereţi atât de fermecătoare!

Reputaţia de brutalitate a soţului ei era binecunoscută. Duras fusese el însuşi martor al unui astfel de prilej cu ani în urmă, când Franţa încerca să obţină enormele resurse de aur ale Ecaterinei cea Mare*. Fusese trimis în provinciile de la est de Urali, în anturajul generalului Guibert, misiunea lor constând în negocierea unei modalităţi utile de a căpăta aur în schimbul unui tun francez. Oare asta se petrecuse în '83 sau '84? Data exactă îi scăpa, dar prima impresie pe care i-o făcuse Korsakov nu o putuse uita! Scena îi era gravată în amintire, nu din cauza singularităţii sale — biciuiri se executau şi în aramata regală franceză — ci datorită evidentei plăceri obscene zugrăvite pe chipul lui Korsakov. Acesta aplicase el însuşi biciuirea, imprimând fiecărei lovituri întreaga greutate a fizicului său puternic, desfătându-se cu chinurile omului.

---

* Ecaterina cea Mare (Ecaterina a II-a a Rusiei) (1729-1796), împărătească a Rusiei între 1762-1796, soţie a ţarului Petru al III-lea. Autocrată convinsă, a avut totuşi o atitudine protectoare faţă de „filozofii" şi artiştii francezi. A înfrânt revolta cazacilor, a reformat administraţia şi a încurajat dezvoltarea regiunilor Ucrainei şi a Volgăi. Sub domnia ei, Rusia s-a mărit în detrimentul Turciei şi Poloniei (n.t.).

În cursul pedepsei aceleia sălbatice, soldatul murise, moment în care Korsakov îi înmânase, pur şi simplu, biciul aghiotantului său, îşi ştersese cu batista sa brodată transpiraţia şi sângele care-i împroşcase faţa, şi se îndepărtase cu paşi liniştiţi, ducându-se să-şi ia micul dejun.

Acea amintire de demult nu ieşise la suprafaţă odată cu creşterea libidoului său la niveluri de vârf, în dormitorul lui Teo, dar acum Duras recunoştea că Teo Ostiuk nu era deloc indicată pentru o legătură întâmplătoare. Cu un soţ ca al ei, fidelitatea constituia o opţiune prudentă.

Păcat, totuşi, reflectă el, oftatul lui de regret cristalizându-se într-un abur îngheţat în aerul rece. Femeia era al dracului de ispititoare. Pe de altă parte, cu cei două sute douăzeci de mii de oameni ai forţelor celei de-a doua Coaliţii dispuşi la frontiera Franţei, nu mai avea timp pentru femei.

Urcând cu un salt agil treptele din faţa locuinţei lui Bonnay, împinse uşa şi intră în noua sa încartiruire.

— —

Spre deosebire de general, care se cufundă imediat într-un somn adânc, Teo constată că nu reuşea să-şi găsească odihna. Agitată, preocupată de emoţiile ce o frământau, se aşeză în faţa şemineului cu grilaj din salonul primarului, încercând să-şi limpezească tumultul sentimentelor.

Nu ignora ispitele lumeşti. Aristocraţia rusă era plină de vicii şi scandaluri, cochetăria şi flirtul constituiau un mijloc de a domoli plictiseala vieţii, iar frumuseţea ei atrăsese întotdeauna bărbaţii înclinaţi spre cuceriri. Însă, până în seara asta, sentimentele ei nu fuseseră niciodată afectate. O uşoară tresărire îi răscoli simţurile, ca o amintire fierbinte, noţiunea de flirt fiind prea slabă pentru a

exprima dorinţa captivantă pe care o simţise în braţe lui Duras. Şi încă îl mai dorea — în ciuda oricărei raţiuni — cu o disperare ce o făcea să se înfioare şi care, prin intensitatea ei, era ameţitoare şi înspăimântătoare.

Tremura.

Amintirea lui era extrem de vie: ochii lui întunecaţi, mai curând negri decât albaştri, arzând de un foc interior, trupul lui înalt, viril, musculos, atât de diferit de forţa brutală, de taur, al lui Korsakov; senzaţia mâinilor lui pe ea, blândă, oferind ispita cu o atingere îngerească; felul în care *îl* simţise — tare lângă trupul ei, cu bărbăţia lui lungă, în erecţie, apăsându-se pe abdomenul ei. Fără a-şi da seama, gemu când dorinţa se aprinse înlăuntrul ei, nemaireuşind să-şi învingă nevoia copleşitoare, dorindu-l cu o asemenea intensitate încât se părea că fusese prinsă în farmecele vreunei vrăjitoare. Ridicându-se brusc din fotoliu, umblă cu paşi mari încoace şi-ncolo, ca o tigroaică în cuşcă, pradă simţurilor ei aprinse, întrebându-se cum ar putea să-l găsească, unde dormea el în noaptea aceea, şi, dându-şi seama, chiar în timp ce asemenea gânduri îi goneau prin minte, cât de nechibzuite erau astfel de speculaţii.

Dar emoţia de nestăpânit nu voia să se lase contrazisă şi, încăpăţânată, Teo se hotărî să iasă din casă şi să-l caute *ea* însăşi. Îndreptându-se spre uşă, zâmbi cu ironie la gândul nemaicunoscutei senzaţii de a dori pe cinvea cu o patimă atât de neînfrânată. *Este o plăcere rar întîlnită,* îşi zise în sinea ei, ieşind din cameră pentru a-şi căuta pelerina.

La scurtă vreme după aceea, Tamir îi împiedică ieşirea din camera de toaletă, trupul ei scund şi vânjos blocând uşa, cu picioarele-i încălţate cu ghete de pâslă roşie înfipte zdravăn în pardoseală.

— Nu poţi pleca! o sfidă ea.

Teo se uită la femeia care-i fusese servitoare încă din copilărie.

Păstrându-şi cu grijă o privire lipsită de expresie zise:

— Mă duc să mă plimb.

Nelăsându-se amăgită, Tamir replică tăios:

— Lui Korsokov îi place să ucidă. Acum scoate-ţi pelerina şi vino la culcare. Bunicul tău se aşteaptă ca eu să te feresc de primejdii, iar Duras va pleca în curând.

— Nu am nevoie de sfatul tău, protestă Teo, strângând mai bine în jurul ei eşarfa din blană de samur, de parcă s-ar fi putut apăra de răutatea soţului ei.

— Nici mama ta n-a avut nevoie de el, şi, până la urmă, tatăl tău n-a putut face altceva decât s-o iubească; n-a reuşit să salveze vieţile lor.

— Poate că pentru prima dată înţeleg ce simţea ea, şopti Teo, cu o neobişnuită umilinţă în glas.

— Nu-i da lui Korsakov un motiv pentru a te ucide.

— Dar el nu este aici... şi eu nu sunt prizonieră, nu-i aşa?

— Asta n-ar constitui o scuză suficientă, atunci când el ar descoperi ceva. Spionii lui se află pretutindeni.

Teo îşi înălţă bărbia, şi vocea ei căpătă o uşoară asprime.

— Poate că nu mai vreau să fiu ostatica lui.

— Din cauza lui Duras.

— Pentru că mă simt ca şi cum m-aş fi sculat din mormânt după treisprezece ani, de parcă aş fi fost eliberată, *babuşca*, spuse ea pe un ton foarte calm.

Vreme de câteva clipe Tamir rămase tăcută, şi apoi, adresându-se copilei la a cărui naştere contribuise după ce-i fuseseră ucişi părinţii, zise:

— Korsakov n-o să trăiască o veşnicie.

— Şi pare totuşi o veşnicie, replică Teo, fără să cedeze.

— Nu fi grăbită, păsărico.

— Dar simt un soi de necesitate imperioasă... de parcă s-ar termina timpul.

Se îndreptă dintr-o răsucire în loc, samurul moale vălurindu-se într-o sclipire fluidă, cafeniu-roşcată, în vreme ce ea se îndreptă cu paşi alunecători spre ferestre.

— Nici măcar nu ştii unde se află Duras, insistă glasul voit calm al lui Tamir. Toţi spionii din tabără vor afla de căutarea întreprinsă de tine în toiul nopţii.

Oprindu-se la mijlocul pasului, Teo se întoarse brusc şi, cu o autoritate tăioasă, foarte asemănătoare cu tonul despotic al bunicului ei, spuse:

— În cazul acesta, îl poţi găsi *tu!*

— Aşa voi face... mâine dimineaţă, când la Korsakov nu va ajunge nici un raport neobişnuit.

— Îl voi vedea, fie că-ţi place sau nu, declară Teo, fiecare cuvânt energic exprimând hotărâre. Nu mă voi lăsa oprită.

— Scrie-i un bilet, sugeră Tamir. O să-l găsesc eu, mâine dimineaţă.

Teo şovăi, socoti cât de puţine ore mai erau până în zori, şi apoi, cu un oftat, consimţi:

— Presupun că nu mi-ar mulţumi dacă l-aş trezi din somn.

După aceea se aşeză pe un scaun şi îi scrise bărbatului care-i trezise în suflet o bucurie atât de mare, cerându-i să vină la ea, descărcându-şi inima ca şi cum l-ar fi cunoscut de o viaţă întreagă. În timp ce cuvintele i se aşterneau pe pagină atât de nestăvăilit, se întrebă

dacă nu cumva avea febră, într-atât de ameţitoare era senzaţia ei de plăcere. Dar peste câteva secunde, în cursul cărora se lăsase din nou în voia acelui sentiment binecuvântat, tumultul năvalnic al cuvintelor ei şterse până şi urmele oricăror considerente legate de vreun motiv sau o cauză.

— —

Tamir nu predă biletul în dimineaţa respectivă, şi nici pe cel de-al doilea, scris în dimineaţa următoare, deoarece voia să-şi salveze stăpâna dintr-un dezastru catastrofal. Şi, între timp, o consola şi o dăscălea pe Teo, pe măsură ce mâhnirea acesteia sporea, înşiruind toate posibilităţile ce ar fi justificat lipsa unui răspuns din partea lui Duras — îndatoririle lui de comandant în ajunul unei campanii, situaţia delicată a lui Teo, ca soţie a inamicului său, precum şi alte motive — unele pe care Teo nu voia să le audă: relaţii de netăgăduit referitoare la scurtele şi trecătoarele lui legături.

— Nu-mi pasă, declara Teo pierzându-şi răbdarea, când se plictisea să asculte despre toate precauţiile pline de inventivitate, toate zvonurile şi bârfele obscene. Nu-mi pasă ce a făcut Duras acum o săptămână, sau luna trecută, sau ieri, deoarece nimic din toate astea nu contează câtă vreme următorii treisprezece ani mă înspăimântă mai mult decât aş putea suporta. Mi s-a oferit în dar fericirea, şi eu o iau, fiindcă e posibil să nu mai mi se dea niciodată o altă şansă.

Dar cum orele se prelungeau şi lăsau locul zilelor, Teo nu mai fu în stare să pretindă că el ar fi putut să-i răspundă la scrisori, şi se prăbuşi într-o posomoreală deznădăjduită, nefericirea propriei sale vieţi părându-i-se dintr-o dată prea apăsătoare. *Oare singura mea speranţă*

constă în a trăi mai mult decât soţul meu? Nu pot aştepta nimic altceva decât această slabă răsplată pentru martiriul vieţii mele? De ce eu? strigă ea, copleşită de autocompătimirea pentru soarta crudă care făcuse ca privirile lacome ale lui Korsakov să cadă asupra ei. Şi, pe măsură ce orele de singurătate se scurgeau una câte una, melancolia ei devenea tot mai adâncă, şi sentimentul de pierdere ce o încerca se intensifica. Ce ironie, să fi cunoscut în cele din urmă pasiunea... zadarnic!

— —

Pentru Duras, zilele acelea au fost o suuccesiune tulbure şi lipsită de somn, de întruniri şi întocmiri de planuri privind desfăşurarea campaniei. Prezenţa şi conducerea lui erau solicitate pentru o multitudine de sarcini, necesitatea de a asigura ca toate unităţile armatei să fie gata de luptă în dimineaţa celei de a cincea zile, fiind imperativă. Deşi criticase planul de ofensivă al Directoratului* pentru diversitatea obiectivelor lui şi pentru lipsa unor ţeluri clare, conformându-se simţului de datorie ce-l caracteriza, el îşi îndreptă toate enegiile către punerea în practică a atacului. La nord de Sargans, arhiducele Charles* înainta împotriva lui Jourdan* cu optzeci şi cinci

---

* Directoratul: Consiliu însărcinat cu guvernarea Franţei între anii 1795 şi 1799 (n.t.).

* Arhiducele Charles (Carl Ludwing, 1771-1847), cel de-al treilea fiu al împăratului Leopold al II-lea şi fratele mai mic al împăratului Francisc, era cel mai tânăr şi cel mai capabil dintre comandanţii austrieci. Suferea de uşoare crize de epilepsie care aveau să-l chinuiască toată viaţa şi care se agravau adesea în perioadele de stres şi de frustare.

* Jourdan (Jean-Baptiste) (1762-1833): Mareşal al Franţei, învingător la Fleurus (1794), general al armatei franceze în Spania (1808-1814),

de mii de oameni. Ordinele lui Duras, primite imediat, cereau să se apere flancul drept al lui Jourdan şi să se efectueze o deplasare împotriva celor douăzeci de mii de ostaşi ai lui von Hotze în munţii Grisons. Cu cei douăzeci şi şase de mii de oameni ai săi împărţiţi în două forţe, exista primejdia suplimentară ca, dacă înaintarea lui Jourdan ar fi dat greş, el să fie lăsat într-o poziţie lipsită de apărare.

Vorbea cu asprime, încredinţându-se că fiecare comandant de regiment îşi înţelegea misiunea — explicând, dând amănunte, discutând în stilul acela de comandă deschis pe care-l prefera, până când fiecare om era pe deplin lămurit în privinţa funcţiunii sale, a condiţiilor necesare pentru a face faţă imensei forţe armate austriece. Aramata lui era răspândită prea mult, frontul lor prea lung cu câteva mile, posibilitatea de a fi depăşiţi de forţe superioare fiind o realitate clară. El personal făcuse o recunoaştere pe malul vestic al râului, călărind de la Ragaz până la Vaduz, familiarizându-se cu ţinutul, neobosit în probleme de detaliu; văzuse prea mulţi comandanţi alcătuind în cartierele generale planuri care nu luau în considerare mlaştini sau munţi, sau întăriri de apărare de necucerit. Construcţia podului înainta şi ea sub propria lui supraveghere, pionierii săi lucrând în cele mai potrivnice condiţii, în apele reci ca gheaţa. Ningea din nou când a ieşit călare, spre seară, să vadă podul aproape terminat şi santinelele postate care păzeau trecerea, ce abia puteau fi zărite prin ceaţa de fulgi.

şi în cele din urmă guvernator la Palatul Invalizilor, sub Louis-Philippe (n.t.).

După ce Duras dictă ordinele finale, la ora zece, ultimele depeşe fură transmise comandanţilor săi şi apoi Bonnay îi îndemnă pe toţi să plece şi insistă ca generalul să se întindă vreme de câteva ore.

I se păru că trecuseră doar câteva secunde când Bonnay îl zgâlţâi ca să-l trezească din somn şi îi vârî în mână un bilet. Scrisul cursiv pluti în faţa ochilor lui, până ce privirea i se aţinti asupra cuvântului *disperare*.

„Te rog, doresc cu disperare să te văd", scrisese ea, cuvintele acestea limpezi arzându-i lui Duras creierii.

Nu, îşi zise imediat în gând, graniţele fiind bine trasate şi de nedepăşit. Nici nu putea fi vorba despre a face dragoste cu frumoasa Teo. Însă pe urmă se pomeni că se uită la ceas, socotind orele până dimineaţa.

— Camerista ei l-a adus acum câteva ore. Spune că de două zile frumoasa a fost numai lacrimi.

— Dar nu mi l-ai dat.

— Păreaţi preocupat, replică aghiotantul, cu amabilitate.

Sprâncenele lui Duras se înălţară uşor.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— La ora asta din noapte.. cu atacul devenind iminent...

Bonnay ridică din umeri, neştiind nici el prea bine pentru ce îl trezise pe general.

— Vrei să spui că ar fi posibil să nu mă mai întorc.

— Asta i s-ar putea întâmpla oricăruia dintre noi, domnule. Fortificaţiile localităţii Saint Luzisteing sunt formidabile.

— Ai citit biletul?

— Da, domnule.

— Eşti al dracului de impertinent, Henri.

— Am şovăit dacă să vă trezesc sau nu, domnule. Aţi dormit foarte puţin.

— Se pare că nici doamna n-a dormit.

— Da, domnule. Poate aveţi posibilitatea de a-i acorda câteva minute.

— Ca s-o consolez.

— Asta e problema dumneavoastră, domnule. Voi veni să vă iau la timp.

Aruncând încă o privire rapidă spre ceas, Duras se încruntă şi o extrem de intensă senzaţie de aşteptare îi invadă simţurile. Ocărî cu glas scăzut şi apoi, trăgând adânc aer în piept, zvârli la o parte cuverturile şi se ridică în şezut, legănându-se pe marginea patului îngust de campanie, cuprins de neastâmpăr, nehotărât, uitându-se cu o privire vagă spre cizmele perfect lustruite ale lui Bonnay.

— Isuse, Bonnay — bombăni el, cu glas gâtuit de efortul de a-şi înăbuşi sentimentele — femeia asta e ca o afurisită de virgină.

— A plâns într-una vreme de două zile.

— Ceea ce nu mă încurajează prea mult. *Merde!* Dumnezeu ştie că n-ar trebui să fac asta.

— Consideraţi-o ca pe o faptă bună, rosti Bonnay cu blândeţe.

Duras îşi privi subalternul cu cinism.

— Nu de încurajări am nevoie, Henri. Ceea ce-mi trebuie este înfrânarea.

— Iar ea are nevoie de *dumneavoastră.*

Tăcerea ce urmă era palpabilă, puternic încordată ca şi nervii lui, şi apoi el se ridică în picioare, făcu semn să-i fie aduse cizmele şi întinse braţul să-şi ia tunica.

— Vino să mă iei la trei şi jumătate, zise pe un ton tăios.

Tamir deschise uşa încruntându-se şi mormăind un protest, dezaprobarea ei fiind evidentă.

— Ştiu, zise Duras, împăciuitor. N-ar trebui să mă aflu aici. Dar nu m-am putut împiedica.

Privirea ei îl scrută de parcă i-ar fi verificat sinceritatea.

— Nu-i voi face nici un rău, spuse generalul cu gals calm, fără a fi sigur că ea pricepe.

Însă ea răspunse printr-o înclinare a capului, rosti câteva cuvinte în limba ei maternă — instrucţiuni de prudenţă, asta fu clar chiar şi pentru urechea lui ignorantă — şi se trase la o parte, făcându-i semn să pornească spre scară.

Îi simţea privirea aţintită asupra lui în timp ce urca în fugă treptele, recunoscător pentru loialitatea ei faţă de Teo. Dădea impresia că ştie cum să folosească micul cuţit înfipt în cizmele ei de pâslă.

Ajuns la uşa lui Teo, nici nu ezită, nici nu ciocăni, ci intră pur şi simplu, de parcă ar fi avut vreun drept de a se afla acolo, nerăbdător, pradă unei excitări tot mai mari.

Ea stătea în picioare, cu faţa spre uşă şi cu spatele spre fereastră, cu braţele lăsate rigid pe lângă trup, străduindu-se să-şi păstreze calmul, când la vederea lui, trupul îi fu străbătut de un tremur de nestăpânit.

— Priveam strada, a fost mare agitaţie toată ziua. Îţi mulţumesc că ai venit.

— N-ar trebui să fiu aici, spuse el cu bruscheţe, închizând uşa în urma lui şi stând în picioare, nemişcat, la numai câţiva centimetri dincolo de prag, devenit dintr-o dată conştient de ceea ce ar putea face, chinuit de nehotărâre.

— Cu atât mai mult îţi mulţumesc.

— Plecăm în zori.

— Ştiu. În ultimele câteva zile, Tamir a încercat să mă ţină sub control, aşteptându-ţi plecarea.

— După câte se pare, Bonnay mi-a slujit şi mie drept guvernantă. Doar cu puţine clipe în urmă am primit biletul dumitale, probabil că altminteri aş fi venit mai curând.

— Ţi-am trimis trei mesaje pline de rugăminţi. Nu am pic de mândrie, după cum vezi.

Sprâncenele ei se arcuiră delicat, şi o uşoară nuanţă de ironie îi înviora vocea.

— Numai ultimul a ajuns până la mine. (Un zâmbet fugar lumină chipul lui frumos). Avem un personal care ne apără de propriile noastre imprudenţe. Iar eu încercam să mă port onorabil, adăugă el, deschizându-şi braţele într-un gest sugestiv. Apropo, Tamir nu părea foarte încântată.

— Este împotriva a ceea ce facem.

— În mod ciudat, zise el cu un surâs trist, şi eu sunt împotrivă... şi niciodată nu mi se întâmplă aşa ceva.

— Dumneata nu trebuie să porţi nici o răspundere, generale Duras.

— Bineînţeles că voi purta.

Nu se depărtase de uşă, dar asta numai datorită voinţei, ştiind că o punea pe ea în pericol. Părea mai frumoasă decât şi-o amintea — abia ascunsă sub o cămaşă de noapte ce se lipea de trupul ei suplu şi zvelt, asemenea lui Venus la concursul de frumuseţe, ispititoare, delicios măr al paradisului. Libidoul lui era în plină alertă.

— Îl cunosc pe soţul dumitale, spuse el, ca pentru a o avertiza. Ne-am întâlnit de câteva ori.

— Servitorii mei îmi sunt credincioşi doar mie.

— Ştiu asta, dar zvonurile se răspândesc şi în alte moduri.

— Nu-mi pasă.

— Unuia dintre noi ar trebui să-i pese.

— Te rog, nu. Nu-mi ţine predici despre ce se cuvine şi ce nu. Niciodată până acum n-am mai făcut aşa ceva; nu cu uşurinţă ţi-am trimis mesajul.

— Nu sunt sigur că aş vrea să-mi asum o obligaţie atât de afurisită.

— Reputaţia dumitale lasă să se înţeleagă că, mai înainte, ai trecut cu vederea astfel de obligaţii. Oare nu ţi se spune „Duras cel din serai"? Consideră-mă ca atare — o alta din trecătorul dumitale harem.

El nu comentă veridicitatea poreclei ce i se dădea, mulţumindu-se să spună:

— Aş vrea să pot face asta.

Glasul îi era scăzut, aproape ameninţător. Noile şi ciudatele lui sentimente îl tulburau; întreaga lui putere de concentrare ar fi trebuit să se îndrepte spre bătălia ce avea să înceapă. Aşa cum se îndreptase întotdeauna în trecut.

— Atunci o să-ţi înlesnesc lucrurile, zise ea cu blândeţe, dezlegând funda de la gâtul capotului ei. Cu siguranţă îmi poţi face pe plac vreme de câteva minute, adăugă apoi, eliberându-şi un umăr de sub ţesătura fină. Vei mai avea timp să dormi după aceea, murmură ea, scoţându-şi printr-o alunecare braţul din mânecă şi lăsând la vedere un sân plin, cu sfârcul întărit de erecţie. Din câte înţeleg, eşti foarte priceput la aşa ceva.

Obrajii îi erau îmbujoraţi, nuanţa trandafirie coborându-i în josul gâtului, încălzindu-i paloarea tenului.

Cealaltă mânecă îi alunecă întârziind o clipă pe încheietura mâinii, după care şi-o scoase şi, peste câteva clipe, cămaşa de noapte zăcea la picioare.

Teo păşi peste ea şi începu să înainteze spre el, care aşteptă, tremurând ca un tânăr novice, ceea ce nu i se întâmplase nici chiar la vremea respectivă. Când ea se apropie îndeajuns de mult, el o atinse mai întâi cu vârfurile degetelor, urmărind cu o nespusă delicateţe curbura umerilor ei. Apoi o trase lângă el şi spuse:

— Ar fi trebuit să ne întâlnim în urmă cu treisprezece ani.

— Dar ne-am întâlnit acum, şopti ea, simţind aceeaşi nemaitrăită senzaţie de comunicare, de dorinţă, toate piedicile părând a fi înlăturate. Rămâi cu mine până în zori!

— Mi-ar plăcea să te păstrez lângă mine o mie de ani.

Gura lui o atinse pe a ei cu o tandreţe desăvârşită — sărutul unui amant care oferă dragoste, iar ea îl sărută cu sinceritatea unei fete tinere şi cu o înflăcărare năvalnică ce îi aduse lacrimi în ochi.

— Te voi speria oare cu dragostea mea?

Nu se putea abţine; timpul era atât de scurt!

— Nu, răspunse el, pentru care în trecut, când auzise de o mie de ori aceste cuvinte, efectul fusese doar de a-i face să-i zboare gândurile în alte direcţii.

Apoi adăugă cu glas foarte scăzut, în aşa fel că vocea îi vibra lângă gura ei:

— Aşadar asta e dragoste?

— Aşa cred.

— Poate, zise el, aproape pe şoptite, deoarece totul era atât de diferit.

Dar pe urmă scoase o înjurătură, odată cu un oftat de dezamăgire faţă de ironia unei situaţii atât de incredibile — acum, când timpul era atât de scurt, când viaţa era atât de scurtă!

— Nu vreau să aştept, murmură ea, sentimentul unei nevoi imperioase aflându-se îndărătul fiecărui gând, fiecărei respiraţii. Trebuie să-ţi scot eu îmbrăcămintea?

El izbucni în râs şi ciudata vrajă se spulberă.

— Lasă-mă pe mine să le dau jos. Am mai multă practică.

Şi făcu treaba cu o iuţeală uluitoare; apoi o luă de mână şi o conduse spre pat cu o încredere lipsită de oprice şovăire, care ei i se păru fermecătoare. Era foarte sigur de iscusinţa lui în a se face plăcut.

— M-am gândit la clipa aceasta — declară el, întorcându-se spre ea cu un zâmbet — de o duzină de ori după ce ne-am despărţit, în timp ce Foy* mă informa cu privire la poziţiile artileriei, de câteva ori în timpul discuţiei referitoare la construcţia podului de la Trubbach, de două ori când îi dictam lui Bonnay, şi, din nefericire, în clipa în care Combaceres descria amplasamentele exacte ale trăgătorilor săi — ceea ce a însemnat că am fost nevoit să-i cer să repete dispoziţiile. Aşa că te avertizez, *madame*, că nu-i probabil să mă opresc, odată ce voi fi început. Am aşteptat zile întregi.

— Te rog să nu te opreşti, spuse ea, copleşită de fericire, căci eu te-am aşteptat toată viaţa.

---

* Foy (Maximilien) (1775-1825): General francez (n.t.).

- 3 -

Pielea lui era bronzată, cafenie ca a unui maur.

— Ai stat la soare, murmură ea, în timp ce el o făcea să se culce pe pat, lângă el.

Trupul îi era fierbinte, ca şi soarele.

— Iar pe tine se pare că soarele nu te-a văzut niciodată, replică el cu blândeţe, stând proptit într-un cot, alunecând cu degetul de-a lungul braţului ei palid.

— Soarele este mai slab în Siberia.

Săltându-se spre el, îi depuse un sărut uşor pe obraz, cu sentimentul profund că ajunsese într-un port sigur.

— Am fost acolo... în vara lui '83.

Îşi aminti brusc data; fusese naş al primului copil al surorii sale, când se înapoiase în toamna aceea.

— Unde?

Aruncându-se în joacă peste el, îl răsturnă pe spate şi, culcându-se peste pieptul lui, îi sărută gura zâmbitoare.

— Spune-mi unde, insistă într-un murmur, fiindcă vreau să ştiu că ai fost aproape de mine.

— La Samorov şi la Troikoe, iar tu aveai doisprezece ani, şopti el cu un surâs uşor, sarcastic, şi erai mult prea tânără...

— Ne aflam la o depărtare de cincizeci de verste, la vânătoarea de vară, închipuieşte-ţi, iubitule, cât de aprope eram!

De astă-dată sărutul ei fu mai fierbinte.

Câteva clipe mai târziu gura ei se dezlipi de buzele lui.

— Mai spune o dată!

Sprâncenele ei mătăsoase se înălţară întrebător.

— Spune, *iubitule!*

Palmele mâinilor lui coborâră în josul spinării ei.

— Cu siguranţă ai mai auzit şi până acum cuvântul acesta, *iubitule.*

O luminiţă puţin ironică strălucea în ochii ei.

— Dar nu de la tine, murmură el, ale cărui palme păreau fierbinţi pe fesele ei. Are un efect profund asupra mea.

Ea îi simţea erecţia alungindu-se, simţea apăsarea mâinilor lui tot mai puternică peste fesele ei.

— Cât de profund? întrebă în şoaptă.

— Aş putea să-ţi arăt.

— Speram că aşa vei face, zise ea abia auzit, inima zbătându-i-se între coaste.

— Eşti sigură acum?

Ea încuviinţă din cap; ochii i se umplură de lacrimi, şi brusc se temu că nu va fi în stare să facă faţă inevitabilei pierderi.

— Poţi rămâne cu mine, spuse el cu blândeţe, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu eşti nevoită să te întorci la el.

O afirmaţie de o îndrăzneală monumentală — îşi dădu el seama, chiar în timp ce o rostea.

— E necesar, replică ea cu calm. Altminteri tribul meu va avea de suferit.

O să-l ucid, gândi el. Chiar aşa. Ce ciudat era totul... ceva ce nu i se mai întâmplase niciodată, fără vreun element de comparaţie sau un indiciu în întreaga lui viaţă de până atunci.

— Dar acum păstrează-mă, zise ea, privirea arzându-i de dorinţă.

— Atât cât vei dori, îi făgădui el.

Pe neocolite, decis până la capăt, se întrebă cât de bine apărat avea să fie Korsakov. Şi, pe urmă, nevoia care-l atrăgea spre ea devenind imperioasă, o cuprinse în braţe, se rostogoli peste ea şi îi pătrunse trupul primitor.

Faptul de a-l simţi adânc înlăuntrul ei îi dădu impresia că se topeşte toată, senzaţia fiind atât de plăcută, atât de perfectă, încât nu-şi închipuise că un extaz atât de voluptuos ar exista şi în altă parte decât în rai. Murmură necontenit *îţi mulţumesc* sub sărutările lui fierbinţi, până când ritmul încetinit al coapselor lui o făcu să treacă dincolo de acea binecuvântă încântare languroasă, purtând-o spre un delir dezlănţuit care-i arse creierul, îi devastă terminaţiile nervoase, şi în trepte chinuitor de lente, o aduse la un climax care îi smulse ţipete.

Şi, când ochii i se redeschiseră după un timp foarte îndelungat şi când respiraţia ei extenuată îşi reveni cât de cât la normal, ea îşi ridică privirile spre ochii lui zâmbitori şi spuse, abia auzit:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Râsul lui izbucni cu putere în micul dormitor.

— Plăcerea a fost de partea mea, contesă, declară cu voioşie, sărutând-o cu un farmec firesc, făcând demonstraţie de curtoazie şi maniere de bună-creştere. Ai dori câteva clipe de odihnă?

— Mai urmează ceva? întrebă ea cu cochetărie, încântată de nou descoperita ei sexualitate, de pasiunile voluptuoase evocate de el.

— Dacă nu te deranjează.

Ceea ce era o politeţe din partea unui bărbat cu reputaţia lui.

— Poţi să-mi mai faci asta o dată?

— Cu plăcere.

— Care va să zică din cauza asta te urmăresc toate femeile.

— Sunt convins că orice bărbat ar putea face acelaşi lucru.

Îşi dădu imediat seama de greşeala comisă.

— Iartă-mă.

Încântarea dispăruse din ochii ei, fiind înlocuită de un vid posomorât. Mutându-şi greutatea trupului pe celălalt cot, el îi mângâie uşor obrazul catifelat.

— Vorbeşte-mi despre părinţii tăi, zise, încercând să-i abată gândurile în altă direcţie. Du-mă înapoi în ţara ta, pe vremea dinainte de a-i fi întâlnit pe toţi ceilalţi oameni din vieţile noastre. Atât de cu mult timp în urmă încât să nu mai existe nimeni...

— Decât tu şi cu mine.

El încuviinţă printr-o înclinare a capului, atingându-i buzele cu un sărut fugar.

— Numai noi, şopti. Este vară, şi cerul este imens şi mereu albastru.

La amintirea cerului din anii tinereţii, buzele ei schiţară un surâs timid:

— *Grand-père* susţine că cerul îi aparţine numai poporului nostru.

— Ia-mă cu tine la o plimbare prin pădure, sub cerul vostru.

Mâinile ei delicate se ridicară, încadrând frumuseţea ascetică a feţei lui — faţa unui sfânt războinic.

— O să te fur şi o să te păstrez numai pentru mine.

— În adâncul pădurii... pe malurile unui heleşteu argintiu, în care peştii grăiesc şi unde locuiesc zânele. Ştii să înoţi? o întrebă, glasul sunându-i profund şi coborât, cu accente intime.

— Străinii nu suportă apele reci.

— Îmi vei păstra tu căldura.

Şoapta lui îi trimise un fior pe şira spinării.

— Arde de dorul tău, murmură el. Sunt atât de excitat, încât nu sunt sigur că aşa ceva mi se întâmplă după atâta timp. Trebuie să rămâi cu mine.

— Toată vara?

Bucuria revenise în ochii ei.

— Toată vara, confirmă el, deşi afară ningea şi întreaga lui armată era pregătită să pornească la luptă în zori.

Împrejurările acelea extraordinare imprimau o nuanţă neobişnuită modului în care făcea dragoste. Până acum, sentimentele lui de afecţiuune nu fuseseră implicate, şi nici nu dorise vreodată să ucidă un bărbat pentru o femeie. Deşi îşi dădea seama că era posibil să-l ucidă Korsakov pe *el.* Aşa că atunci când Teo zise „Aşteaptă", în timp ce el îşi regăsea locul între coapsele ei, fu cât pe ce să spună „N-am timp", şi avu nevoie de câteva clipe ca să-şi poată căpăta autocontrolul. Trăgând adânc aer în piept, zise:

— Cât să aştept?

— Lasă-mă să te însoţesc.

— Acum?

Nu era sigur că ar fi fost în stare să prelungească jocurile premergătoare, pasiunea impulsurilor orgasmice fiind foarte intensă.

— Ia-mă cu tine la fort, preciză ea.

Nevenindu-i să creadă, el încercă să treacă peste momentul de uimire.

— Nu-ţi voi sta în cale. Am vânat de când mă ştiu — atât acasă cât şi în Rusia.

— Dumnezeule, nu! protestă Duras într-un mormăit.

O izbucnire de furie îi spulberă libidoul. Metoda de a face troc cu sex în schimbul unor favoruri îi aducea prea bine aminte, cu oroare, de stilul soţiei lui. Ridicându-se iute din pat, se duse să-şi adune îmbrăcămintea.

— André, te rog! strigă Teo, coborând din aşternuturi, pe urmele lui.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vin! declară el cu amărăciune, luându-şi pantalonii de pe un fotoliu din apropiere.

— Îmi pare rău, stărui ea. Te rog...

Apucându-i încheietura mâinii, încercă să-l oprească.

— N-am vrut să spun asta!

El îşi eliberă braţul printr-o scuturare. Ochii întunecaţi îi erau plini de indignare.

— Voiai să spui *altceva*? Vrei ceva mai mult?

— Pur şi simplu nu pot răbda să te văd plecând, zise ea atât de încet încât el fu nevoit să-şi încordeze auzul ca să-i desluşească vorbele. Nu vreau să mă părăseşti.

Părul ei negru cădea într-o cascadă mătăsoasă, rostogolindu-i-se pe umeri, curgându-i de-a lungul spatelui. Tenul palid încă mai păstra o uşoară îmbujorare, urmare a actului lor de iubire, goliciunea ei voluptuoasă se afla la o depărtare de numai câţiva centimetri. Şi el simţi o dorinţă formidabilă, de nestăpânit — animalică, primitivă, neţinând seamă nici de mânie, nici de cea mai rudimentară moralitate.

— *Trebuie* să plec, zise pe un ton calm.

Ea sesiză mica nunanţă de regret.

— Te rog, nu chiar acum, rosti cu impetuozitate, pătimaşă, nechibzuită. Îmi cer scuze pentru tot... pentru tot ce e posibil să fi spus. Mai stai încă puţin... te rog! Vorbeşte-mi.

Îşi trase o clipă respiraţia şi îi atinse braţul, privindu-l cu atenţie, pândindu-i reacţia.

— Strânge-mă la piept, adăugă abia şoptit, degetele ei lăsându-i dâre de foc de-a lungul braţului.

— Nu poţi veni cu mine, zise el, fără a se mişca, încordându-şi fiecare muşchi al trupului său puternic. Trebuie să înţelegi asta, insistă el cu glas grav. Este prea primejdios.

— Mă tem atât de mult pentru tine — şopti ea, înspăimântată la gândul apropiatei bătălii, îngrozită de posibilitatea de a-l pierde.

Înăbuşindu-şi un suspin, renunţă la orice urmă de demnitate şi îşi aruncă braţele în jurul mijlocului lui, lipindu-se de el.

Parfumul părului ei invadă nările bărbatului, căldura irezistibilă a trupului ei îi luă cu asalt simţurile, şi instinctul orb învinse raţiunea. Braţele lui o înconjurară, învăluind-o, forţa lui fiind ca un bastion împotriva întregii lumi.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, şopti el. Viaţa îmi este apărată de o vrajă.

— Bine, murmură ea, înălţându-şi spre el privirile ochilor strălucitori de lacrimi. Trebuie să-mi făgăduieşti că vei reveni la mine — insistă, fără măcar a pune la îndoială dreptul ei de a-i cere aşa ceva — iar eu îţi promit să nu mai fiu atât de plângăcioasă.

Înghiţindu-şi lacrimile, se strădui să zâmbească.

— Şi voi încerca să fiu mai rafinată, ca...

— Sst! interveni el, trecând uşor cu degetul mare peste buzele ei tremurătoare. Nu e necesar să fii sofisticată.

— Îmi vei dărui un copil?

— Pe de altă parte — zise el în şoaptă, cu un uşor zâmbet — nu sunt sigur că aş fi pregătit pentru atâta naivitate.

— Tu *nu* ai copii, spuse ea, cu glas înăbuşit şi scăzut, ca şi cum asta ar fi constituit un motiv suficient de serios pentru ca el să-i îndeplinească dorinţa.

— Eşti bine informată, nu-i aşa? o necăji el în glumă, în glas strecurându-i-se un accent de căldură.

— Te rog, André, spuse ea susţinându-i privirea. Nu-i bine să te joci cu mine, când eu te iubesc atât de mult.

— Cum poţi ştii că asta e iubire? o mustră el, dacă până acum n-ai fost niciodată îndrăgostită? S-ar putea ca până săptămâna viitoare să mă şi uiţi.

— Nu fi crud. Nu te voi uita... *niciodată.*

Vorbea cu o fermitate atât de plină de certitudine, încât el fu uluit.

Toată viaţa lui era alcătuită din ambiguităţi, în fiecare zi făcea alegeri dintre sute de opţiuni cinice. O privi atent, cu o expresie indescifrabilă, venindu-i în minte zeci — o mie — de motive pentru a o refuza.

— Chiar dacă ar fi să-ţi fac pe plac, se auzi rostind — o experienţă şocantă, de parcă ar fi vorbit altcineva, din afara lui — s-ar putea să nu rămâi gravidă în noaptea aceasta.

— Ba da, voi rămâne, ştiu asta! replică Teo într-o răsuflare, trupul ei cald apăsându-se cu putere de al lui, fierbinţeala arzătoare a pielii ei simţindu-se intens sub mâinile lui.

— Dacă s-ar întâmpla aşa ceva — continuă el lent, pe un ton sceptic şi închizând ochii — cum mi-aş putea creşte copilul? Mi l-ai lua tu.

— Nu. Aş găsi o modalitate ca să rămân aici. Sunt sigură.

— Şi ce ar fi cu tribul tău, ce consecinţe ar urma? întrebă el, care îşi petrecuse ani de zile evaluând riscurile unor acţiuni şi ale urmărilor respective, ale victoriei şi ale înfrângerii.

— Korsakov se află de partea cealaltă a Rinului?

Era prima oară când ea rostise numele soţului ei.

— Potrivit zvonurilor, da.

— Mâine te vei înfrunta cu el?

— Posibil.

— Crezi că s-ar putea să moară?

— Ai vrea să fie aşa?

— Din toată inima! şopti ea.

Ar fi trebuit s-o întrebe de ce, ar fi trebuit să-i ceară să-i dezvăluie ce anume motiva o ură atât de evidentă. Dacă n-ar fi dorit-o atât de mult, poate că ar fi făcut-o. Şi tot aşa dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine pe Korsakov.

— Voi vedea ce pot face, spuse el calm.

— Nu mă vei iubi dacă sunt atât de îngrozitoare.

El se gândi la viaţa ei împreună cu bărbatul supranumit „Măcelarul".

— Nu eşti îngrozitoare.

— Eram nevoită să rămân cu el.

— Ştiu.

El rămăsese căsătorit din motive mult mai puţin onorabile. Din apatie sau indolenţă, sau, şi mai ruşinos, din interes.

— Când se va termina războiul, vom face schimbările necesare în vieţile noastre.

— Îmi ceri să fiu soţia ta? întrebă ea, în glas strecurându-i-se o nouă voioşie.

La început el nu răspunse, dar apoi, cu o prudenţă tipic masculină, spuse:

— Nu sunt sigur.

— Când vei ştii? îl tachină ea, dintr-o dată explodând de fericire, ameţită de proaspăt apăruta posibilitate a existenţei unui *viitor*.

— Aminteşte-ţi că aceasta e doar a doua oară când te văd, zise el cu grijă, cuvintele căpătându-i o nuanţă de incertitudine.

Nu era obişnuit să facă cereri în căsătorie.

— A treia, îl corectă ea cu voioşie.

Şi, tot atât de imprudentă pe cât era el de precaut, adăugă zâmbind:

— Ştii bine că mă iubeşti.

Pe chipul lui flutură licărul slab al unui reflex de uimire.

Râzând, ea se ridică pe vârful picioarelor, şi-l sărută uşor.

— Spune-mi mai târziu, îi zise în şoaptă. Acum dăruieşte-mi un copil.

De astă-dată el fu cel care râse — de încăpăţânarea cu care-şi urmărea ea scopul şi de fermecătoarea ei voioşie.

— Eşti atât de sigură de tine, doamnă, zise, amuzamentul citindu-i-se în ochii întunecaţi.

— Când trebuie să pleci?

— La trei şi jumătate.

Ea se uită la orologiul de pe poliţa şemineului.

— Va fi timp îndeajuns, o încredinţă el în şoaptă.

- 4 -

Ridicând-o în braţe, o purtă spre pat, conştient de faptul că ceea ce urma să facă era un act de nebunie, însă unul pe care nu-l mai putea împiedica, după cum nu putea opri nici evenimentele care aveau să înceapă în zori. Şi, neţinând seama de aspectele practice, de campania iminentă şi de foarte reala posibilitate ca viaţa lui să se sfârşească peste câteva ore, zise cu glas liniştit:

— Ce doreşti: un băiat sau o fetiţă?

— Tu hotărăşti, răspunse ea, prevăzătoare şi îndrăgostită, simţindu-se binecuvântată că nu-şi încheiase viaţa fără să cunoască acest extaz pur.

— De ce nu o pereche, replică el, înfierbântat şi cu glas coborât. Sau o duzină, adăugă în şoaptă, astfel încât să nu mă părăseşti niciodată.

Dorinţa arzătoare, speranţa sinceră, nevoia imperioasă şi generosul ei preaplin de iubire îi invadaseră simţurile şi, trăgând faţa lui în jos, spre ea, îl sărută cu atâta înflăcărare încât el se opri la mijlocul drumului ca să-i absoarbă pasiunea arzătoare. Când, în cele din urmă, gura ei o eliberă pe a lui, captivat de candoarea ei pătimaşă, spuse:

— Mă bucur mult că ai greşit drumul, la Bregenz.

— Iar eu mă bucur că sunt în viaţă, replică ea pe un ton triumfător, şi că mă aflu în braţele tale...

— Şi sub mine, îi continuă el vorba cu glas răguşit, străbătând mica distanţă ce-i despărţea de pat, depunând-o pe cuvertura din catifea verde şi alăturându-i-se printr-o mişcare firească şi plină de graţie.

— Unde intenţionez să am grijă să rămâi — şopti apoi, lăsând cu limba o urmă caldă şi umedă peste gura ei şi strecurându-se cu iscusinţă între coapsele ei — foarte multă vreme.

— Cât pentru o duzină de copii, răspunse ea abia auzit, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui şi săltându-se uşor pentru a-i veni în întâmpinare.

— Cel puţin o duzină, murmură el, vibraţia cuvintelor lui fluturând pe gura ei. Pentru că te *păstrez*...

— —

Orgasmul ei începu înainte ca el să-şi sfârşească vorba, înainte ca el s-o fi pătruns pe deplin, voluptatea înflăcărându-se la gândul de a fi îmbrăţişată, posedată de un asemenea bărbat şi termină printr-o convulsie sălbatică, nebună, care o sfâşie cu o violenţă atât de mare încât după aceea rămase cu ochii larg deschişi, aproape fără suflare.

— Probabil că te doresc prea mult, zise câteva clipe mai târziu, uluită, încă tremurând din cauza pulsaţiilor care continuau să-i străbată trupul.

— Niciodată nu e prea mult, replică el cu blândeţe, alunecând mai adânc, dilatând-o, coborându-şi capul ca să prindă slabul ei geamăt de plăcere. Fii atentă acum, şopti apoi, răsuflarea ajungându-i fierbinte pe buzele ei întredeschise. Îţi place?

— E perfect... incredibil... ca şi cum...

Cuvintele ei se preschimbaseră într-un uşor ţipăt ascuţit, unghiile ei pătrunseră în pielea bronzată, şi în mai puţin de o secundă el era cufundat cu totul înăuntrul ei, iar ea pulsa în interior, pântecele ei cerându-l cu mai multă insistenţă, dorinţa sălbatică umplându-i fiinţa de parcă nimic n-ar mai fi existat în viaţa ei în afară de simţuri, ca şi cum s-ar fi născut pentru a se împreuna cu el.

Era umedă sub el, şi îl cuprinse o dublă dorinţă — aceea de a amâna, de a face să dureze cât mai mult posibil, de a savura; şi cealaltă, de a se grăbi spre un orgasm orbitor, arzător ca focul.

Ea avu un nou orgasm chiar atunci, şi el zâmbi uşor, pradă propriei sale pasiuni. Decizia fiind luată independent de voinţa lui, îşi încetini ritmul, şi muşchii braţelor i se umflară când se săltă puţin deasupra pântecelui ei, cufundându-se adânc în trupul ei uluit, ce încă mai păstra amintirea senzaţiei clocotitoare.

Agăţându-se de el, ea scotea mici sunete nearticulate, asemănătoare cu un tors, copleşită de plăcerea aceea pură, de voluptuoasa revelaţie a dorinţei carnale.

Este toată numai dulceaţă şi bunătate, gândea el, ameţit de parfumul dorinţei ei, de inocenţa ei, şi nevoia imperioasă de a zămisli un copil deveni dintr-o dată mai mult decât un flirt amabil, destinat să-i facă ei plăcere. Vreme de câteva clipe închise ochii şi se întrebă ce i se întâmplase de se pomenea că realmente plănuieşte destinul unui copil.

Asta era o nebunie, cât timp, dincolo de puţinele momente pe care le trăiseră în noaptea aceasta nu exista nici un viitor; cât timp era posibil ca peste câteva ore el să fie mort. *Şi tu dispui întotdeauna de opţiuni,* îşi reaminti el.

Dar ea şopti „Te ador...", cu un abandon total în ochi şi în glas, în trupul ei fierbinte, agitat de orgasme, iar el ştiu că trebuia s-o umple iar şi iar, să se reverse şi să o umple încă o dată. Şi, dacă soarta va hotărî, sau dacă stelele de pe cer vor îngădui, în noaptea aceasta el avea să zămislească în ea un copil.

Mărindu-se şi mai mult la gândul unei asemenea uşurinţe atât de îngăduitoare faţă de el însuşi, alunecă

mai adânc, mâinile lui musculoase şi bătătorite ţinând-o sub el, delicata frecare a pielii peste piele auzindu-se între ei ca o şoaptă, asemenea suspinului cu care-l întâmpină ea, deschizându-şi mai mult coapsele pe măsură ce el înainta. Şi, cu perversitate, el gândea: *Mă înfig exact aici, şi mă mişc mai rapid, şi apoi lent, încălzesc ceea ce este fierbinte şi deschid ceea ce e deja larg deschis, şi-mi depun sămânţa chiar în centrul trupului ei superb.*

Îşi arcui spatele, iar ea îşi înălţă coapsele către ale lui, şi şopti: „Te iubesc" cu atâta tandreţe, încât cuvintele aproape că-l făcură să se oprească. Noua lui înclinaţie spre paternitate era atât de fragilă, obiceiurile îi erau atât de înrădăcinate, încât, vreme de o scurtă clipă, simţi că încă mai putea să aleagă.

Însă clipa trecu repede, alungată de prădalnica poftă carnală şi de neimaginabilele dorinţe de posedare, şi el îşi dădu seama că nu mai era în stare s-o lase să plece, după cum nu ar fi putut să-şi stăvilească frenezia orgasmică ce se apropia de punctul culminant.

— Stai aşa! murmură el, de parcă ar fi fost gata să cadă amândoi de pe un munte sau de pe marginea lumii.

Iar ea păru că înţelege, deoarece îşi împreună mai strâns braţele în jurul gâtului lui şi şopti:

— Ia-mă cu tine oriunde!

În următoarele clipe el o luă într-un loc în care dansau stele, şi dorinţa primitivă era ca un foc albastru, iar ei nu mai aveau nevoie de nici o altă şansă pentru a se împreuna.

După aceea, în tăcere, el o ţinu strâns îmbrăţişată, tot aşa cum îl ţinea şi ea, simţindu-se puternic şi glorios. Atunci nu vorbiră nimic în afară de cuvintele lor de iubire, rostite în şoaptă, şi nici mai târziu, când făcură

iar dragoste — când el îşi petrecu mâinile în jurul şi în josul coapselor ei, când gura lui fu ca un vis între picioarele ei, limba alunecându-i şl înfigându-se înăuntrul ei, ciugulind, apăsând, stârnind o serie de orgasme — deoarece nu exista nimic de spus care să nu facă în cele din urmă aluzie la plecarea lui, şi nici unul din ei nu putea suporta gândul acesta, când paradisul era la îndemâna lor.

— Îţi mulţumesc, spuse el în sfârşit, ridicând-o de pe pat, revenind de două ori ca s-o sărute, aplecându-se deasupra ei, pe jumătate îmbrăcat şi prelungind momentul, gura lui acoperind-o pe a ei.

— Plăcerea a fost de partea mea, murmură ea prima dată, zâmbind.

A doua şi a treia oară cuvintele îi fură variaţiuni pe aceeaşi temă, vorbe amabile, fermecătoare, care să nu-l alarmeze sau să-l tulbure pe bărbatul care, sub ochii ei, reintra în personajul comandantului suprem al armatei.

Când Bonnay veni să-l ia, Duras era gata îmbrăcat şi pregătit. Iar Teo avea destulă minte ca să nu-şi lase ochii să lăcrimeze. Fiica şi nepoata unor membri de trib care vreme de zeci de ani purtaseră războaie împotriva Rusiei, cunoştea protocolul din ajunul unei bătălii.

— Revino la mine, spuse ea cu glas liniştit.

— Aşa am de gând.

Stăteau în picioare, foarte aproape unul de altul, cu degetele îngemănate, capotul ei din caşmir alb părând delicat în contrast cu tunica lui neagră şi pantalonii de călărie din piele.

— Când?

— Să sperăm că peste câteva zile, răspunse el, ridicând din umeri. Depinde.

— Să nu fi imprudent.

El zâmbi uşor.

— Dar acesta-i modul în care înving.

— Nu fi prea imprudent.

— Niciodată nu sunt.

Îşi slăbise strânsoarea cu care îi ţinea degetele. Bonnay aştepta dincolo de uşă.

— Îţi mulţumesc pentru copil.

De astă-dată zâmbetul lui fu sincer.

— Ai o încredere formidabilă.

— Da, spuse ea cu simplitate, în vreme ce mâinile lui alunecau, îndepărtându-se. Întoarce-te acasă, la noi.

- 5 -

— Cât timp aţi fost plecat, a sosit un curier de la Paris, zise Bonnay îndată ce Duras păşi pe coridor.

— Fără îndoială, alte ordine operaţionale din partea Ministerului de Război, indicându-mi din birourile lor confortabile de la Paris cum să conduc această campanie, replică Duras cu sarcasm, parcurgând coridorul. Există în rapoarte ceva care să merite a fi citit?

Ţinând pasul pe lângă el, Bonnay zâmbi.

— Bineînţeles că nu. Cu excepţia notei cu instrucţiuni transmise de soţia dumneavoastră, adăugă el pe un ton inexpresiv.

Privirea lui Duras se întoarse o clipă spre aghiotantul său.

— Din nou sfaturi de la unchiul ei, Talleyrand?

— Asta, şi faptul că i-ar plăcea câteva blănuri de samur, dacă se va întâmpla să se confişte unele după ce veţi pune în derută trupele ruseşti, aşa cum e de aşteptat.

— Nici o preocupare pentru sănătatea mea, presupun, zise Duras strecurându-şi degetele într-o mănuşă pentru călărie.

— N-am observat nici una.

— Bănuiesc că dacă ar fi să mor, te-ai putea ocupa ca blănurile ruseşti să-i fie trimise împreună cu cadavrul meu, remarcă el pe un ton dezinvolt, netezind cu grijă pielea de-a lungul fiecărui deget, mănuşa fiind un echipament comod pentru mânuirea sabiei.

— În sicriu, domnule?

Rânjetul lui Duras îi dezvălui albul dinţilor, în contrast cu tenul lui întunecat.

— Ar fi o atenţie drăguţă. Ia spune-mi, Henri, cum ai reuşit să-ţi găseşti o soţie atât de potrivită, în vreme ce pe a mea n-o interesează decât numele şi rangul meu?

Îşi aranjă cea de-a doua mănuşă cu aceeaşi grijă meticuloasă.

— Amalia şi cu mine am copilărit împreună, domnule. Ea era pupila mătuşii mele.

— Ah!...

Uşoara exclamaţie a lui Duras rămase în urma lor, în timp ce cei doi bărbaţi coborau cu paşi rapizi scara aşternută cu covor.

— Eu, continuă generalul, am cunoscut-o pe soţia *mea* la Palatul din Luxembourg al lui Barras*. Membrii mai conservatori ai societăţii pariziene le numeau orgii, toate femeile fiind suficient îmbrăcate, după noua modă grecească. Jocurile de noroc cu mize mari şi şocantele dansuri moderne contribuiau şi mai mult la condamnarea acelor petreceri.

— Iar ea era foarte frumoasă, remarcă Bonnay cu indulgenţă.

— Da. (Nimeni nu putea să nege delicioasa drăgălăşenie blondă a Claudinei.) Şi la vremea aceea pe mine mă interesa mai mult politica.

Urmare a instigaţiilor lui Barras şi Talleyrand, în alegerile din 1797 Duras fusese nominalizat pentru un loc în Directorat.

— Aici suntem în afara sferei politicienilor, zise Bonnay, deschizând pentru Duras uşa casei.

---

* Barras (Paul, viconte de) (1755-1829): Om politic francez, a contribuit la căderea lui Robespierre şi a fost membru al Directoratului (n.t.).

— Din fericire.

Cu toate că mai mulţi politicieni de nivel înalt, inclusiv Napoleon, nu-l iertaseră niciodată pentru faptul de a le fi luat locul în lumina reflectoarelor.

— Şi suntem la distanţă şi de Ministerul de Război, continuă Duras, trăgând în piept o gură de aer rece şi înviorător. Ai semnat de primire pentru rapoarte?

— Cu numele dumneavoastră şi cu al meu.

— Ai procedat bine, ca de obicei. Şi, dacă astăzi vom fi victorioşi, cei de la Ministerul de Război vor putea conta pe binecuvântările mele atâta vreme cât vor rămâne la Paris, de unde nu ne pot face nici un rău.

— Toate rapoartele astea pe care ni le trimit întruna ar trebui să-i ţină ocupaţi.

Luminile de la birourile lor erau vizibile la capătul străzii.

— Între timp avem de pornit o ofensivă... peste cât? Zece minute?

— Cinci minute, domnule. V-am acordat cinci minute în plus.

Duras izbucni în râs.

— Eşti un adevărat romantic, Bonnay!

— —

Puţin mai târziu, când Tamir intră în dormitor, Teo îşi îmbrăca pantalonii îmblăniţi, veşmintele ei de vânătoare pentru iarnă fiind puse în teanc pe pat.

— Plec pe urmele lui până la râu. Şi nu-mi veni cu nici un argument, pentru că-i port în pântece copilul.

Pe chipul durduliu al lui Tamir nu apăru nici o mirare vizibilă.

— Ţi-aş sugera să ai un plan de salvare pregătit pentru când va începe să se vadă copilul şi când te va zări Korsakov.

— Ai uitat că la Salzburg am îndurat îmbrăţişările scârboase ale soţului meu, replică Teo cu calm, aplecându-se să-şi ia cizmele din piele de ren. Oare şi-ar ucide propriul copil? întrebă ea, aruncându-i însoţitoarei sale o privire speculativă.

— Copilul nu va avea părul blond.

— Nici eu nu sunt blondă. Şi Korsakov are nevoie de un moştenitor, nu-i aşa? adăugă Teo, încălţându-şi cizmele.

— Ai de gând să rămâi cu el?

— Nici un minut mai mult decât va fi necesar, răspunse ea, luându-şi haina din piele cu glugă. Dar înşelătoria cu copilul lui mă va apăra.

— Nu poţi fi foarte sigură în privinţa pruncului acestuia, oricât de mult ţi l-ai dori.

— Dar sunt, declară Teo, îmbrăcându-şi peste cap haina de blană. Sunt absolut sigură.

Discuţia în contradictoriu era inutilă, decise Tamir. Niciodată nu o văzuse pe Teo atât de entuziasmată, aproape nesăbuită.

— Şi Duras? El îşi doreşte un copil?

— L-am convins eu, răspunse Teo zâmbind.

— Pricep. Aşadar, rămânem aici?

— Dacă astăzi îl va ucide pe Korsakov e sigur că vom putea rămâne.

— Prin urmare, diavolul se află dincolo de râu?

— Aşa crede Duras. Ei, vii cu mine, sau nu?

Lui Teo nu-i plăcea să se gândească la soţul ei, nici să-i audă numele sau să i se reamintească faptul că el continua să aibă autoritate asupra vieţii ei.

Tamir îşi ţuguie buzele-i subţiri.

— Te-am lăsat eu vreodată neapărată?

— Îmi pare rău, *babuşca*, îşi ceru Teo iertare. Bineînţeles că nicicând nu m-ai părăsit.

— Bunicul tău mi-a dat sarcina de a avea grijă să fii în siguranţă, declară femeia pe un ton calm.

— S-ar putea ca mâine să fim libere, Tam, draga mea, spuse Teo cu încântare, şi atunci nu voi mai avea nevoie de protecţia ta.

— Cum vor voi spiritele.

— Şi pe urmă nu vom mai trăi cu teamă.

— Diseară o să ard nişte muşchi dulce şi o să vorbesc cu spiritele.

— Roagă-le, Tam, să-mi îngăduiască să păstrez această fericire.

— Nu fi prea încrezătoare, copilă. S-ar putea ca pe Duras să nu-l intereseze iubirea.

— Te înşeli. Este minunat, cald şi blând, şi e posibil să mă fi cerut în căsătorie, continuă Teo, cu voioşie, amintirea aceea plăcută făcând-o să zâmbească. Aşa că nu ai voie să fii negativistă, adăugă înveselită, de parcă vreme de o clipă întreaga lume ar fi fost supusă voinţei sale. Şi, dacă l-ai cunoaşte, ai *înţelege*.

Ultimul cuvânt îl pronunţă fără nici un echivoc.

— Hm! bombăni Tamir. Ca şi cum tu l-ai cunoaşte, după câteva ore!

— Dar sunt cu adevărat fericită, Tam. Nu-mi invidia fericirea!

— Mă tem că te va face să suferi, copilă, atâta tot, spuse cu blândeţe însoţitoarea ei. Femeile nu rămân multă vreme în viaţa lui.

Uitând totul în afară de bucuria ei intensă, Teo zâmbi:

— Sunt mai fericită ca niciodată în viaţa mea, şi voi avea copilul pe care mi l-am dorit întotdeauna — copilul

lui. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji, continuă ea, trecând cu uşurinţă peste avertismentele cameristei sale. Şi dacă vii cu mine, ar fi bine să te grăbeşti, adăugă cu vioiciune, luându-şi mânuşile, altminteri vom rata trecerea râului.

— —

Un corn de lună şi câteva stele sclipeau prin pătura de nori şi posibilitatea continuării ninsorii plutea umed în aer, când Teo şi Tamir sosiră la un punct de pe malul înalt al râului, care permitea o vedere bună asupra terenului. Unităţile de infanterie uşoară treceau pe întuneric podul din estacade, împrăştiindu-se de-a lungul malului răsăritean, stabilind o linie de apărare pentru pătrunderea trupelor pe teritoriul austriac. Apoi, câteva campanii de cavalerie traversară zăngănind râul, pentru a acoperi desfăşurarea de forţe — dragoni, husari, ostaşi în zale — urmaţi de artileria călare. Spre a se deplasa fiecare tun pentru ghiulele de şase kilograme erau necesare câte doisprezece cai, iar roţile chesoanelor fuseseră învelite în cârpe pentru a înăbuşi zgomotul. Pe urmă infanteria de frontieră trecu Rinul, şuvoiul de trupe scurgându-se fără a se micşora vreme de aproape două ore.

Duras şi statul său major, călări, înfofoliţi în paltoane, cu armele lucind mat în lumina slabă, urmăreau cu privirea procesiunea care traversa râul. Puţin desprins din grup, Duras vorbea rar, observând trecerea trupelor cu un chip lipsit de expresie. Din când în când îl saluta câte un soldat, şi Duras îi răspundea printr-un comentariu care aducea pe faţa infanteristului lumina unui zâmbet rapid.

Duras credea în principiile republicane referitoare la egalitate, prietenia cu care îl trata pe soldatul de rând fiind nesilită, firească — o calitate rar întâlnită chiar şi în

armata postrevoluţionară. *Cât de mult se deosebeşte el,* reflectă în sinea ei Teo, *faţă de bărbatul care m-a luat de soţie cu forţa.* Averea familiei lui Korsakov îi câştigase rangul, lingăii îi împlineau poruncile şi, cu aroganţă, el considera că nici un om nu era egalul lui. Dar, în timp ce stătea cu Tamir în spatele scutului oferit de câţiva pini întunecaţi, privind cum aramata franceză pătrundea în Austria, spera că apropiata bătălie avea să pună capăt vieţii demne de dispreţ a soţului ei. Şi nici conştiinţa, nici mila, nu-i schimbau ura plină de hotărâre.

Motivele ei de a-i dori moartea erau mai numeroase decât ale multora.

Chiar cu puţin timp înainte de înaintarea detaşamentelor de ariergardă, Duras intră pe pod în fruntea statului său major, calul lui de luptă păşind agitat pe podeaua nesigură a estacadei. Apa năvalnică se vedea printre scânduri, speriind nobilul animal, care îşi scutura capul şi se răsucea în loc. Ţinând frâiele cu o mână fermă, Duras se aplecă înainte şi-i vorbi în şoaptă lângă ureche, îi mângâie grumazul puternic, şi calul se linişti imediat.

Mişcată de o omenie atât de plină de blândeţe, Teo simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Îşi aminti de propria ei iapă favorită, ucisă de soţul ei cu un an în urmă pentru o greşeală mult mai mică.

— Se va înapoia, o consolă Tamir, interpretând greşit lacrimile lui Teo. Se zice că nici un glonţ duşman nu-l poate atinge.

— Roagă-te să fie adevărat, murmură Teo abia auzit, în vreme ce pinii umbroşi de pe malul opus ascundeau ultima imagine a bărbatului care îi făcuse cunoscut miracolul iubirii.

Zăpada care căzuse toată noaptea dădea pădurii întunecate o înfăţişare magică; pinii înalţi, cu mantia lor de pulbere sclipeau palid pe fundalul cerului cenuşiu. Poteca îngustă ce urca în pantă uşoară se desfăşura neatinsă, imaculată, în faţa unităţilor de avangardă. În albul îngheţat şi tăcut, cu greu părea posibil ca la capătul drumului lor să îi aştepte măcelul bătăliei.

Nori mâniaţi de vânt pluteau deasupra localităţii Saint Luzisteing; doar câteva santinele somnoroase patrulau de-a lungul zidurilor acesteia. Până şi fumul coşurilor se înălţa în fâşii leneşe, lente, spre cerul întunecat. Fortul se afla deasupra unei depresiuni abrupte, uriaşa lui construcţie masivă blocând drumul principal care lega Feldkirch de Chur. La stânga lui, muntele Falknis se înălţa brusc până la mai bine de două mii cinci sute de metri, alcătuind o barieră naturală, în timp ce în dreapta lui, coastele mai micului Flascherberr coborau abrupt până la Rin.

Era încă întuneric când aramata franceză din Elveţia sosi la liziera pădurii ce mărginea povârnişul acoperit de zăpadă aflat vizavi de faţada nordică a fortului. În tăcere, artileria îşi instală tunurile şi mortierele înfofolite în cârpe chiar în interiorul lizierei de copaci, în afara bătăii oricărei piese de artilerie a fortului Saint Luzisteing[1]. Ţintaşi iscusiţi şi trăgători fură trimişi să escaladeze înălţimile de la estul şi vestul fortului, şi când toţi îşi ocupaseră locurile, Duras dădu semnalul pentru începerea bombardamentului.

Tăcerea ce precede ivirea zorilor fu sfărâmată de bubuitul asurzitor al obuzelor ce explodau, în vreme ce echipajele de artilerie, bine antrenate, trăgeau rapid, într-o ordine sincronizată. Ghiulelele tunurilor izbeau în zidurile

fortului, făcând să se caşte găuri mari acolo unde proiectilul nimerea o porţiune slăbită a zidăriei, sfărâmând totul, într-un măcel sângeros, revărsând un baraj ucigător pe toată lungimea flancului nordic.

Garnizoana se trezi brusc înspăimântată, atacul fiind cu totul neaşteptat. Consiliul Curţii din Viena tocmai rechemase în ajun câteva regimente de la fort, anticipând că atacul francez avea să se desfăşoare în zona Grisons. Se crezuse că Duras avea să atace capitala — Chur — situată la treizeci de mile mai la sud.

Târându-se ca să ajungă la posturi, artileriştii austrieci se repeziră la tunurile lor şi le puseră în funcţiune, flacăra fitilelor iluminând gurile ţevilor. Pe metereze începură să se vadă soldaţi alergând, siluetele lor detaşându-se ca nişte personaje pe scenă, în contrast cu strălucirea intensă a bombardamentului de artilerie.

Cu armata lui aflată în siguranţă, departe de bătaia tunurilor mai mici ale fortului Saint Luzisteing, Duras stătea în şa, supraveghind frenetica chemare la arme şi harababura ce se dezlănţui ulterior în fortul austriac, ştiind că acum nu mai era vorba decât de un joc de răbdare. Artileriei lui avea să-i ia ceva timp până să slăbească acea poziţie puternic întărită.

Duras ataca frontul după regulile unui asediu standard, artileria fiind prima care deschidea focul cu bătaie lungă, bombardamentul având scopul de a dezorganiza. Chiar şi soldaţilor veterani, focul artileriei li se părea cel mai greu de suportat. Uriaşele ghiulele de fier cădeau des, fiecare din ele tăind într-o clipă un făgaş însângerat prin rândurile oamenilor, sfârtecându-i în bucăţi.

Ucigătoarea canonadă se prelungea, presărând moarte în urma sa, impunând pierderi grele austriecilor,

nevoiţi să nu se mişte din poziţia lor fixă şi neputându-se opune decât trăgând focuri ce nu reuşeau să ajungă până la poziţiile franceze. În tot acest timp, oamenii lui Duras aşteptau ordinul de atac.

După o vreme, Duras îi făcu semn lui Bonnay.

— Asigură-te ca tunarii să regleze poziţia tunurilor patru şi şapte, îi dădu el dispoziţie. Au ratat ţinta cu aproape patru metri.

Depozitele de pulbere raportate de iscoadele lui erau încă intacte. Vârându-şi ocheanul în suportul fixat la şa, adăugă:

— Şi deplasează un alt tun în faţa porţii. Vreau ca uşile acelea să fie sfărâmate.

După alte cinci minute, fu evident că Duras nu mai avea astâmpăr, degetele lui înmănuşate bătând ritmic în oblâncul şeii; de zece ori îşi pipăise de probă sabia din teacă, iar pistoalele îi erau armate.

Depozitele de muniţii continuau să fie intacte.

— Bonnay!

Strigă atât de tare încât glasul i se auzi dominând; tumultul şi iritarea îi era evidentă. Şi atunci, ca la un semnal, un depozit de pulbere fu lovit în plin şi explodă într-o vâlvătaie de foc care ilumină cerul zorilor până la jumătatea drumului spre Chur.

Dând pinteni murgului, Duras porni imediat atacul, uriaşul lui cal de luptă repezindu-se înainte, şi toată colina nordică se înnegri într-o clipă de năvala oamenilor săi. Tobele băteau specificul ritm de „pas de atac", un sunet pe care puţini oamenii, cât de viteji să fi fost, erau în stare să-l audă fără o clipă de teamă — acel bum-bum, bum-bum, badabum bum, bum, amintindu-le tuturor cât de precară este viaţa.

Un imens grup compact de oameni, mânaţi înainte de un irezistibil val de elan, se avântă în susul pantei înzăpezite într-o învăluire de fum, se revărsă peste marginea şanţului de apărare şi se rostogoli coborând în crevaşa plină de zăpadă, în vreme ce răpăitul tobelor şi sunetul sălbatic şi puternic al trompetelor se înălţau spre cerul dimineţii precum urletul apocalipsei. Într-un răstimp, care apărătorilor îngroziţi nu li se păru să dureze mai mult de câteva secunde, geniştii răzbiseră prin zăpada grea şi aruncau scările de escaladare, proptindu-le cu precizia unui dans cu coregrafie perfect pusă la punct pe zidurile din pământ înalte de patru metri, şi masa fremătătoare de oameni trecu panta şi urcă pe scări, răspândind groază.

Călărind peste liniile frontului, Duras îşi îndemna oamenii, şi o ciudată sete de sânge îi înfierbânta venele, iar oamenii lui răspunseră printr-un strigăt şi se năpustiră înainte.

Când primele companii ajunseră la zidurile frontului, Duras îşi răsuci în loc murgul şi-l sili să urce pe malul ce mărginea poarta principală. Uşile masive fuseseră sfărâmate de tunurile lui cu ghiulele de şase kilograme. Unităţile sale de cavalerie aşteptau, cal lângă cal, ordinul de atac. Duras îşi scoase sabia din teacă şi o ridică mult deasupra capului, bubuitul tunurilor fiind prea puternic pentru ca să-i poată fi auzită comanda. Apoi, dând pinteni murgului, porni atacul asupra amplasamentelor tunurilor austriece. Tropotul cavaleriei sale răsuna cu zgomot de tunet în spatele lui, trei sute de călăreţi gonind de-a lungul aleii înguste ce ducea spre şanţul puternic apărat. Duras se avântă primul peste baricade, oamenii săi urmându-l îndeaproape, sărind peste amplasamentele pieselor de artilerie precum participanţii la o cursă cu obstacole,

izbind şi sfârtecând, măcelărindu-l pe inamic, morţii şi răniţii fiind călcaţi în picioare de următorul val de căreţi.

Când cavaleria franceză se revărsă în interiorul fortului, austriecii începură să cedeze. Atacul provocă haos, iar odată cu haosul se instală panica. Paralizată de violenţa copleşitoare a atacului, deoarece canonada făcuse un măcel la scară largă, voinţa de a combate slăbea. Unităţile militare se amestecaseră, oamenii îşi pierduseră ofiţerii, nu exista nicăieri un loc unde să poţi fugi. Cavaleria sfârteca în dreapta şi-n stânga cu un sânge rece înspăimântător, infanteria se revărsa peste ziduri cu baionetele scoase, şi rezistenţa se topi dintr-o dată. Spre deosebire de francezi, care se luptau pentru ţara şi pentru gloria lor, soldaţii austrieci erau membrii unei armate în care serviciul militar nu era considerat nici onorabil, nici de dorit. Apărarea cedă în mod ruşinos şi, câteva minute mai târziu, comandantul în funcţiune se ivi fluturând un steag alb. Comandantul de batalion fusese ucis în cursul asaltului artileriei, şi, când colonelul ce preluase comanda îşi predă sabia, Duras o primi cu o înclinare rapidă, gândurile fiindu-i în altă parte. În timpul încăierării nu fusese vizibilă nici o trupă rusească, nici măcar o unitate ţaristă printre apărători.

— Korsakov se află aici? întrebă cu glas aspru, cercetând cu privirea redutele din spatele ofiţerului.

— Nu.

Ofiţerul austriac stătea în picioare, cu o respiraţie uşor gâfâită, şi faţa buhăită îi devenise rozalie în urma neobişnuitului efort fizic. Nefamiliarizat cu lupta, sosise din cartierul general de la Viena abia de două zile.

— A fost aici?

— Da.

Însă buzele colonelului se ţuguiară într-o strâmbătură dispreţuitoare la vederea tunicii de cavalerie pe care Duras o purta peste pantalonii săi de călărie. Ofiţerii republicani ai Franţei erau consideraţi de comandanţii austrieci ca fiind nişte huligani.

— Când a plecat? insistă cu glas calm Duras, a cărui nerăbdare se vădea în asprimea cu care îşi rostea cuvintele.

— Ieri, fu răspunsul dat pe un ton de semeţie rece.

— *Când* anume, ieri?

— În cursul după-amiezei.

— Cu ce destinaţie?

— Nu am calitatea de a v-o spune.

Pedant afurisit, clocoti de mânie Duras. Ofiţerimea austriacă, aristocratică, lipsită de imaginaţie şi fidelă rutinei, continua să funcţioneze după depăşitul manual de reglementări ce data din 1769[2]. Individul încă mai credea că însemnele heraldice de pe coiful familiei sale aveau vreo importanţă. *Bătrân nătâng şi incompetent!*

Arătând spre colonel, Duras făcu semn să fie luat de acolo şi se întoarse către Bonnay, dându-i instrucţiuni:

— Trimite-i pe prizonieri şi pe răniţi la bază, însoţiţi de o companie de pază. Şi vreau ca în zece minute să se pregătească un detaşament de cavalerie, în vederea unei urmăriri. Cei mai buni cai şi călăreţi pe care-i avem.

— Ruşii au un avans de douăzeci de ore faţă de noi.

— E posibil ca el să se deplaseze încet, dacă este însoţit de trupele sale.

— Sau se mişcă rapid, dacă este cu cazacii lui.

— Vom afla îndeajuns de curând, replică Duras, fără a se lăsa descurajat. Continuă înaintarea în amonte, spre Chur. Vă vom întâlni undeva pe traseu. Şi spune-i lui

Sacerre că m-a dezamăgit felul în care s-a ocupat de informaţii. Ar fi trebuit să aibă aici pe cineva încă de ieri.

— Ţinînd seama de iminenţa atacului, toate iscoadele erau utilizate.

— Pe viitor se va ţine minte acest lucru, zise Duras cu glas scăzut. Ar fi trebuit să am informaţii cu privire la ruta lui Korsakov.

— Pentru ce să nu aşteptăm? Cu siguranţă îl vom întâlni în curând.

— Prefer să nu aştept.

Cuvintele fură rostite cu calm şi precizie, privirea îi era ca de gheaţă.

Bonnay îl mai văzuse aşa doar o dată — când unele probleme personale îl mâniaseră pe câmpul de luptă. Cu ani în urmă, la Guardolia, fuseseră puternic depăşiţi numeric, o armată alcătuită din drojdia societăţii fiind înjghebată pentru a ţine în loc forţele primei Coaliţii, în Apeninii Lingurieni, şi generalul regalist, plin de aroganţă aristocratică, trimisese un mesaj prin care făgăduia că până la căderea nopţii avea să aibă capul lui Duras înfipt într-o ţeapă.

„Te vom nimici!", mâgzălise Duras drept răspuns.

Şi aşa făcuseră. Iar de atunci Duras nu mai fusese niciodată subestimat.

— Măcar luaţi mai mult decât un singur detaşament, insistă Bonnay. Nu sunteţi bine apărat, călărind în teritoriu inamic.

— Mă interesează viteza, replică Duras calm, şi un minimum de discreţie. De aceea vreau un număr de oameni limitat.

— Riscaţi prea mult pentru un afurisit de capriciu, declară Bonnay.

— Fă-mi pe plac, dragul meu Henri, murmură Duras. Nu e posibil să ne regrupăm şi să fim gata de drum în mai puţin de două ore. Călărind rapid, până atunci pot ajunge la jumătatea distanţei până la Chur şi înapoi.

— Poate că generalul Korsakov s-a îndreptat către nord, spre Feldkirch. Umblă zvonul că un alt corp de armată rus a intrat în Galiţia.

Duras scuturã din cap.

— Dacă ar fi luat-o spre nord, Sacerre nu l-ar fi ratat la Trubbach. Korsakov este în drum către Chur.

— Sau spre Tirol.

— Mă faci să-mi pierd timpul, Henri, zise Duras cu un zâmbet scurt. Adu-mi detaşamentul.

— Da, domnule, răspunse cu diplomaţie aghiotantul său, dându-şi seama că hotărârea lui Duras nu putea fi zdruncinată. V-ar plăcea ca odată cu prizonierii şi răniţii să trimit la bază şi un mesaj?

— Cel obişnuit către cartierul general, Bonnay, informându-i pe cei de acolo cu privire la victorie. Ştii asta.

— Mă gândeam la contesă.

— Nu, replică Duras, dar îţi mulţumesc că m-ai întrebat. Nu ai de ce să arăţi atât de uşurat, Bonnay. Nu am uitat nici îndatoririle mele de comandant, nici misiunea noastră. Asta este o acţiune de recunoaştere bine calculată — adăugă el, zâmbind uşor — şi, în timp ce noi vom cerceta teritoriul inamic în vederea înaintării spre Chur, s-ar putea să dăm peste generalul Korsakov.

Bonnay n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Indiferent de sentimentele lui personale, Duras era, înainte de toate, un comandant. Cât despre Korsakov, dacă avea să fie găsit şi ucis, o asemenea faptă meritorie ar fi slujit şi ea cauza Franţei.

- 6 -

După-amiaza de primăvară la Paris era plăcut călduţă, spre deosebire de vremea rece de la Saint Luzisteing, şi razele soarelui revărsându-se prin ferestrele budoarului Claudiei Duras, adăugau un plus de căldură trupurilor împreunate de pe patul răvăşit. Râvna cu care urmăreau plăcerea era mai domoală în această dimineaţă, simţurile nefiindu-le încă pe deplin treze, şi ritmul celor două corpuri trăda o ardoare apatică, lipsită de vlagă, o cu totul altfel decât îmbrăţişările lor pătimaşe din noaptea precedentă.

— Dispoziţia ta sufletească se potriveşte întotdeauna cu a mea, şopti bărbatul de vârstă mijlocie.

— Ne înţelegem unul pe altul, răspunse Claudine cu un uşor oftat de plăcere.

— Viaţa e dulce.

— *Amorul* este dulce, dragă unchiule, şi el face ca viaţa să fie dulce.

Fostul episcop de Autun, Charles de Talleyrand, zâmbi şi apoi sărută buzele fragede înălţate spre ale lui.

— —

În dimineaţa următoare luară micul dejun la o oră târzie, în intimitatea retrasă a unui mic balcon adiacent cu budoarul. Apăraţi de adierile primăvăratice cu ajutorul unui aranjament de ienuperi ornamentali dispuşi de-a lungul balustradei, discutau despre un subiect drag inimilor lor.

— Pierre Collot a adus ieri încă o contribuţie drăguţă la contul meu bancar, spuse Claudine. Am avut posi-

bilitatea de a-i da scrisori de recomandare către şeful intendenţei lui André.

— Foarte generos din partea lui. Adevărul este că Pierre cunoaşte la perfecţie regulile. Altminteri n-ar fi cel mai mare furnizor al armatei franceze.

Talleyrand potrivi cu meticulozitate poziţia linguriţei sale.

— Asta mă face să-mi amintesc de Rapinat — un alt bărbat priceput în finanţe.

După ce linguriţa fusese aranjată spre satisfacţia lui, îşi ridică privirile.

— Îmi scrie că are probleme cu André. Nu crezi că ai putea să pui o vorbă bună...?

— Ai un ciudat simţ al umorului, Charles, îi tăie vorba Claudine, arcuindu-şi cu drăgălăşenie o sprânceană. Dacă i l-aş recomanda lui André pe Rapinat, probabil ar da dispoziţie să fie împuşcat. *Tu* eşti cel care a exercitat presiuni asupra încăpăţânatului meu soţ şi l-ai făcut să dea ascultare împuternicitului trimis de la Paris. Tu eşti ministrul afacerilor externe.

Talleyrand schiţă un zâmbet vag peste marginea ceştii sale de cafea.

— Poate mai târziu. Pentru momnent nu m-aş obosi să-i adresez reproşuri lui André. Soţul tău este singurul dintre generalii noştri care are şanse probabile de a câştiga victorii în apropiata campanie.

— Nimeni nu înclină spre soluţia de a-l rechema pe Bonaparte?

Talleyrand scutură din cap.

— Directoratul preferă ca un om înzestrat cu o ambiţie ca a lui să se afle în siguranţă în Egipt, combătându-i pe necredincioşi.

— Catherine mi-a spus că el i-a trimis un colier care, din câte se zice, i-ar fi apaţinut Cleopatrei.

— Corsicanul ăsta tânăr este un politician iscusit. Catherine nu-i singura beneficiară a darurilor sale. Jumătate din membrii Adunării — jumătatea cu influenţă, sublinie cu sarcasm Talleyrand — au fost destinatarii unor suveniruri din ţara piramidelor... însoţite de rapoarte exagerate referitoare la victoriile lui.

— Cât de mult va dura Directoratul, după întoarcerea lui? întrebă Claudine, deprinsă cu amănuntele politicii puterii.

— Înţeleg că ai discutat cu Sieyès* lovituri de stat[3], spuse ex-episcopul referindu-se la fortul iezuit care actualmente stăpânea imaginaţia acelor fracţiuni politice pregătite să treacă dincolo de Revoluţie, la o adunare constituţională. Este în căutarea unei „săbii" pentru acea lovitură de stat a sa.

— Dar generalul Hoche* a murit, iar Bernadotte* nu e dispus să-şi asume riscuri. Aşadar nu rămân în discuţie decât Joubert*, MacDonald*, şi Moreau*.

---

* Sieyès (Emmanuel Joseph) (1748-1836): Om politic francez, membru al Adunării Constituante, al Convenţiei, a Consiliului celor Cinci Sute şi al Directoratului. A organizat împreună cu Bonaparte lovitura de stat din Brumar, anul VIII. Devenit consul provizoriu, a fost în curând înlăturat de la putere. (n.t.).

* Hoche (Lazare) (1768-1797): General de brigadă în timpul Revoluţiei Franceze, s-a distins prin nenumărate acte de vitejie. Aruncat o vreme în închisoare, ca suspect în timpul teroarei, a primit ulterior sarcina de a pacifica regiunea Vendeo şi apoi pe aceea de a conduce expediţia împotriva Irlandei (n.t.).

* Bernadotte (Charles Jean-Baptiste) (1763-1844): mareşal al Franţei, devenit rege al Suediei, s-a aliat cu Rusia împotriva Franţei şi a unit regatele Suediei şi Norvegiei (1818-1844) (n.t.).

— Dintre care pe nici unul nu-l interesează acel rol, din câte am auzit. Eventual ar putea fi convins André, adăugă Talleyrand cu viclenie.

— Ce plăcut ar fi, zise Claudine, lăsând să-i scape un oftat plin de dorinţă.

Gândul de a conduce Franţa în rolul de consoartă o încânta. Următorul ei ofatat exprimă regretul:

— Dar el detestă politica!

— Şi este nefiresc de cinstit, remarcă Talleyrand cu tristeţe. Nu sunt sigur că s-ar adapta cu un agent provocator de felul lui Sieyès, chiar dacă ar fi ademenit să primească postul. De fapt, mă miră că încă mai este căsătorit cu tine, *ma chere*[*].

— Nu mă compara cu un ipocrit ca Sieyès, protestă ea fără prea multă energie, oprindu-se cu o prăjitură cu frişcă la jumătatea drumului spre gură.

— Bineînţeles că nu, dragă, îşi ceru el scuze imediat, deoarece înclinaţia lui spre diplomaţie se ascuţise în focul politicii clericale. Întotdeauna ai trăit cu o fermecătoare imprudenţă făţişă.

---

[*] Joubert (Barthelemy) (1769-1799): general francez. S-a distins în campania din Italia, fiind ucis la Novi (n.t.).

[*] MacDonald (Alex André) (1765-1840): Mareşal al Franţei, numit duce după bătălia de la Wagram. A negociat cu aliaţii abdicarea lui Napoleon (n.t.).

[*] Moreau (Jean Victor) (1763-1813): General francez. A condus armata din regiunea Rin-Moscile în 1796 şi a luptat în Italia. General suprem al armatei Rinului, victorios la Hohenlinden, a devenit rivalul lui Napoleon şi a fost exilat pentru că negociase cu regaliştii. Revenit din Anmericas, a fost ucis la Dresda în luptele împotriva ruşilor (n.t.).

[*] *ma chere* (lb. fr. în original) = draga mea (n.t.).

— Oare n-am fost educată de un maestru, dragul meu episcop? întrebă ea cu cochetărie, resturile de frişcă de pe gura ei cu buze pline accentuându-i senzualitatea.

— Ex-episcop, din fericire, şopti el.

Vreme de câteva clipe ea îl privi gânditoare, plină de viclenie sub faţada ei de strălucitoare frumuseţe blondă.

— Cât de mult îl urăşti pe tatăl meu pentru faptul că ţi-a luat dreptul de prim născut? îl întrebă pe un ton liniştit, puţin mirată de nuanţa de răutate din glasul lui Talleyrand, deoarece până acum nu-i mai auzise acea inflexiune[4].

— Pe vremea aceea tatăl tău era un ţânc. Duşmănia mea se îndreaptă asupra tutorilor familiei. Iar răzbunarea mi-am cerut-o cu prea mult timp în urmă pentru a mai stărui asupra acelei perioade din viaţa mea, replică el pe un ton dezinvolt, după ce-şi primise scurta izbucnire de răutate.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, ea îi aruncă o privire provocatoare.

— Răzbunare? Ce gând necreştinesc din partea ta!

— Cu siguranţă eşti nervoasă, draga mea, dacă reînvii ameninţări atât de neplăcute, comentă el cu cordialitate. Îţi este dor de îndrăzneţul şi curajosul ău soţ?

Ea râse uşor.

— Nu zău, *mon cher**, ce remarcă provocatoare din partea *ta!* Atât André cât şi eu avem vieţi foarte pline, zise pe un ton afabil, după cum prea bine ştii. Dar prin el eu sunt foarte bogată, fapt pentru care îi mulţumesc. Bancherii şi furnizorii armatei mă curtează cu asiduitate.

— Nu numai pentru accesul tău, ca soţie, la marele bărbat.

---

* *mon cher* (lb. fr. în original): dragul meu (n.t.).

— Cum te pricepi să flatezi, murmură ea. Din fericire — adăugă uşor, cu o nuanţă de modestie teatrală — există cei câţiva din statul său major care, *realmente*, încă mă mai apreciază.

— Prostul acela de Furet continuă să-ţi scrie zilnic?

— Desigur, dragă. A fost absolut uluit de vacanţa pe care am petrecut-o împreună la Saint-Cloud.

— Eşti o vulpoaică sinceră, draga mea.

— Ceea ce ţie îţi place foarte mult, ripostă ea cu voioşie.

— Foarte mult, într-adevăr, replică ministrul afacerilor externe, cu un zâmbet.

— —

Către sfârşitul acelei după-amieze, trupa de cavalerie a lui Duras se întâlni cu armata sa înaintând rapid în amonte, către Chur. Nereuşind să-l prindă din urmă pe Korsakov, Duras era într-o dispoziţie foarte proastă. Merseră călare spre sud chiar până la periferia oraşului Chur fără a vedea nici urmă de ruşi.

— Trebuie să se afle în cetate, spuse Duras sau mai departe, spre sud, în drumul său către Tirol. Dar cetatea e bine apărată. Oamenii sunt pregătiţi?

— Da, domnule, răspunse Bonnay. Sunt pregătiţi pentru glorie şi bani, domnule. De două luni n-au mai fost plătiţi.

— Parisul îşi închipuie că putem trăi doar din glorie, replică Duras cu asprime, lupta pentru obţinerea de fonduri de la cartierul general constituind o constantă sursă de fricţiuni. Ai mai aflat ceva despre raţii?

Ostaşii efectuaseră tot marşul acela fiind aprovizionaţi cu hrană doar pentru cinci zile.

Bonnay scutură din cap.

— Rapinat ar trebui să fie spânzurat[5].

— Şi, dacă n-ar fi fratele ministrului de finanţe, asta ar fi posibil, replică Bonnay, sarcastic.

— Gândeşte-te, Henri, cât de simplu ar fi, dacă n-am fi nevoiţi să luptăm decât cu duşmanul, nu şi cu lepădăturile din spatele liniilor.

— Ne-am putea retrage spre sudul Franţei mult mai repede şi fără osteneală.

— Tare mi-ar plăcea, comentă Duras zâmbind, Nisa lui natală fiindu-i foarte dragă, iar vizitele sale acolo mult prea rare. Adu artileria până la şirul acela de coline, şi vom vedea dacă reuşim să accelerăm războiul acesta.

Şi, cu aceeaşi forţă sălbatică prin care fusese cucerit fortul Saint Luzisteing, Duras îi izgoni pe austrieci din Chur în două zile de lupte. Capitala cantonului Grisons fusese transformată în garnizoană a unei brigăzi austriece, dar retragerea acesteia în susul văii Plessur fusese tăiată prin înaintarea lui Duras, şi austriecii fuseseră siliţi să se predea în ziua de 9 martie. Un total de două mii nouă sute optzeci de prizonieri, trei stindarde şi şaisprezece tunuri au căzut în mâinile francezilor. Duras a început apoi marşul său către Tirol şi, patru zile mai târziu, francezii capturaseră oraşul Martinsbruck, „cheia" ce deschidea drumul către acea provincie.

Din cauza aranjamentelor serviciului de aprovizionare corupt, trupele franceze erau acum lipsite de raţii sau alte provizii, şi se dezlănţui o adevărată orgie de jafuri. Duras fu atât de exasperat încât, de pe câmpul de luptă, scrise un protest foarte dur pe care îl adresă Directoratului[6].

— Blestemaţii de furnizori ai armatei! ocărî el, scos din fire, umblând cu paşi mari pe colina ce se înălţa

deasupra oraşului Martinsbruck şi a clădirilor sale incendiate. Cum dracu' pot continua invazia, dacă armata mea nu are raţii? protestă mânios.

Întrebarea era retorică, cei din statul său major ştiind prea bine că, în dispoziţia lui actuală, era mai bine să nu răspundă. În decursul ultimei ore, paşii lui săpaseră o potecă pe coasta înverzită a colinei.

— Lecourbe* mă informează că vreme de opt zile aripa mea dreaptă n-a avut alimente. Este imposibil să trăieşti de pe urma unei ţări lipsite de resurse. La naiba! Locuitorii aşteaptă să-i hrănim noi! Se presupunea că transporturile ar fi trebuit să livreze proviziile încă de acum două săptămâni! *Vreau* capul lui Rapinat!

În faţa acestei tirade, statul său major păstră tăcerea, imposibilitatea de a continua înaintarea armatei fiindu-le evidentă tuturor. Acum nici nu mai putea fi vorba de a avea o şansă de a-şi spori numărul victoriilor şi de a ajunge din urmă regimentul lui Korsakov.

— Şi din partea mea se aşteaptă să le dau pedepse disciplinare oamenilor mei pentru că îşi iau singuri hrana de care au nevoie ca să supravieţuiască? Sunt convins că cetăţenii din Directorat, stând pe fundurile lor grase la Paris, dispun de câteva predici morale în acest sens. Blestemate fie pieile lor inutile! Bonnay, ce ne-a mai rămas în trezorerie, la Sargans?

— Cinci sute şaizeci de mii de franci, domnule.

Nu era suficient, desigur — nici pe departe destul.

Oprindu-se brusc în loc, pe creasta colinei, Duras, copleşit de frustare, privi cu atenţie oraşul jefuit ce se întindea în faţa lui.

---

* Lecourbe (Claude) (1759-1815): General francez, distins în luptele din trecătoarea Saint Gotthard, împotriva lui Suvorov, şi care a contribuit la victoria de la Zürich a lui Massena (n.t.).

— Trimite detaşamente, să se ducă să-i scoată de acolo pe jefuitori, zise oftând. Nu vreau să fie împuşcat nici un om. Ai grijă ca populaţia să capete compensaţii prin chitanţe pentru pierderile suferite. Spune-le — adăugă mai încet, cu un glas plin de dezgust — că săptămâna viitoare, în schimbul chitanţelor vor primi bani. Şi acum, domnilor, zise calm, pornesc spre Sargans, să storc aceşti bani din stârvul murdar al lui Rapinat. Aşteptaţi-mă să revin peste trei zile.

— Am pregătit o escortă, domnule, se grăbi Bonnay să intervină, în timp ce Duras se îndrepta către calul său, priponit de un vagon de muniţii.

— Mă dădăceşti prea mult, Henri, remarcă Duras, zâmbind. O să uit cum să-mi port singur de grijă.

— E posibil ca prin apropiere să se afle trupe austriece, soldaţi rătăciţi de unităţile lor, sau dezertori. Gontaut, adu-ţi aici trupa, îi ordonă unui căpitan tânăr, care sări imediat să-i îndeplinească porunca.

Dar până ce oamenii din trupă să-şi încalece caii, Duras le-o luase deja cu o jumătate de milă înainte, şi numai Gontaut şi sergentul lui reuşiră să ţină pasul cu generalul.

Acesta călrea în ritm susţinut, cruţând forţa calului său de luptă, deoarece satele mici dintre Martinsbruck şi Sargans nu aveau staţii de poştă. Furia lui împotriva lui Rapinat îi alimentă starea de spirit pe durata primelor câteva ore. Ciocnirile lor avuseseră loc fără încetare încă de când preluase comanda armatei, în ianuarie. Nici o sumă de bani încredinţaţi lui Rapinat pentru intendenţă şi provizii nu era justificată prin acte aşa cum se cuvenea, şi gradul de corupţie era atât de revoltător încât întreaga armată a lui Duras s-ar fi putut hrăni cu trufe şi pateu

de la Crăciun şi până acum. Duras adresase fără încetare consiliului militar plângeri cu privire la Rapinat, însă fără nici un rezultat.

Nevoia de bani şi de provizii impunea o luptă continuă, pe lângă cele pe care le purta generalul împotriva austriecilor şi, ca de obicei, lui îi revenea sarcina de a avea grijă ca armata să fie hrănită şi plătită. În anul precedent fusese nevoit să facă un împrumut personal pentru a achita arieratele trupelor sale. *Dracu' s-o ia de birocraţie!*

Dar pe măsură ce se apropia de Sargans, imagini mai intense ale lui Teo i-se strecurau în minte. Simţea o voioşie crescândă, un dor irezistibil — ambele senzaţii fiind atât de plăcute încât zâmbea în umbrele tot mai adânci ale înserării.

Ar fi trebuit să ajungă la Sargans către ora opt sau nouă, şi sub imperiul acestui gând ce-l umplea de fericire, lui Duras i se făcu milă de ostaşii săi şi făcu haltă în curtea unei taverne. Oamenii şi caii lui aveau nevoie de hrană.

Scriind la repezeală un bilet, în timp ce li se pregătea cina, îl trimise înainte printr-unul din grăjdarii de la han, dându-i acestuia instrucţiuni să i-l predea contesei. Iar când sosi mâncarea, se bucură de o masă caldă pentru prima oară după mai multe zile.

— —

Trei ore mai târziu, Duras şi oamenii săi intrau călare în Sargans, obosiţi, murdari şi înfiguraţi. Ninsoarea ameninţa să înceapă din nou.

— Hai cu mine înăuntru — îi spuse tânărului căpitan când descălecară în faţa spaţioasei locuinţe pe care o ocupase Rapinat. Am nevoie de un martor. Şi dă-le liber celorlalţi; le-ar prinde bine puţin somn.

Îndreptându-se cu paşi mari spre intrare, se întoarse o clipă ca să le mulţumească oamenilor săi, şi apoi, deschizând uşa printr-o împingere, pătrunse mânjit de sânge şi murdar de noroi în luxoasa locuinţă a lui Rapinat. La zgomotul închiderii uşii prin trântire, doi servitori veniră în goană şi, ca răspuns la întrebarea lui tăioasă, amândoi arătară spre sufrageria iluminată cu lumânări.

— Cine îndrăzneşte să mă deranjeze când îmi iau masa?! lătră Rapinat, asprele cuvinte de reproş răzbătând de-a lungul coridorului până în hol. Am dat porunci clare....

— Mă anunţ eu însumi, zise Duras, neţinând seama de protestele ce răsunau în coridor.

Tonul său ca de gheaţă îi opri în loc pe cei doi servitori, privirea rece a generalului fiind mai înspăimântătoare decât ameninţările stăpânului lor.

— Vino, Gontaut, spuse Duras liniştit. Hai să vedem dacă-l putem deranja.

Încăperea era strălucitoare de lumini, nefăcându-se economie de lumânări şi nici la focul care ardea în şemineu, aducând temperatura camerei la o căldură ca de vară. Unicul mesean instalat la masa încărcată de mâncăruri era bărbatul bine hrănit şi îndesat care tocmai se pregătea să bea din paharul său cu vin.

Costisitorul *bordeaux** se vărsă peste marginea cupei când Rapinat şi-o puse repede pe masă, pata de vin roşu aprins lărgindu-se pe ţesătura albă.

Duras, în uniforma însângerată şi cu o barbă crescută de patru zile, se contură în cadrul uşii, cu sprâncenele-i

---

* *Bordeaux* (lb. fr. în original) = vin din regiunea cu acelaşi nume din sudul Franţei (n.t.).

negre îmbinate într-o încrunătură amenințătoare și cu buzele strânse într-o linie posomorâtă. Rapinat fu scuturat de un fior: în pragul casei sale stătea un spectru mânios, ieșit parcă din infern. Gura i se deschise și se reînchise înainte să reușească să tragă aer în piept cât să vorbească:

— Generale... ce... plăcere...

Apoi se făcu alb ca varul. Pistolul lui Duras — ținut cu o fermitate neclintită într-o mână a cărei mănușă purta pete întunecate de sânge austriac — era ațintit spre capul lui.

— Oamenii mei nu au hrană.

Oricât de înceată fusese vocea lui Duras, Rapinat fu cuprins de un tremur și fața îi deveni și mai palidă. Reputația de cel mai bun țintaș din armată de care se bucura Duras era legendară.

— Sunt sigur că trebuie să fie o greșeală. Dacă ați vrea să luați în considerare...

— Nu te obosi, mârâi Duras. Ți-am auzit și până acum toate minciunile și n-am chef să mai aud vreuna.

Nu-i păsa de repercursiuni politice sau de puterea influenței exercitate de rudele lui Rapinat. Pivelиștea însărcinatului cu aprovizionarea armatei ghiftuindu-se în timp ce oamenii lui răbdau de foame îl făcu să nu mai țină seama de nici o rațiune cu privire la oportunitatea intervenției sale.

— Mi-ar plăcea să am capul tău pe o tavă, ticălosule, dar mă voi mulțumi cu numerele tuturor conturilor tale bancare. Toate conturile, precizâ el cu bruscheță. Chiar și pe cele pe numele familiei soției tale. Vreau ca fondurile acestea să fie transferate prin trate bancare către armata din Elveția, și documentele necesare să fie pe biroul meu în zece minute.

Degetul său se deplasă cu un milimetru pe trăgaci, şi Rapinat scoase un fel de scheunat, sunetul acela înăbuşit, de teroare, părând că răsună puternic în încăpere.

— Vei rămâne în stare de arest până la sosirea banilor, continuă Duras cu un glas atât de rece încât Gontaut relată ulterior că-şi închipuise că Rapinat avea să moară de frică chiar sub ochii lui. Şi, dacă vreodată le vei mai face aşa ceva oamenilor mei, înainte de a te ucide o să te jupoi de viu. Pricepi?

Sub privirile lui Duras, bărbatul acela mătăhălos păru să se micşoreze. Incapabil să vorbească, dădu din cap pe muteşte în semn că „da".

— Ticălosule! bombăni Duras printre dinţii încleştaţi, şi apăsă pe trăgaci.

Rapinat scoase un ţipăt.

Prin părul negru şi lucios al responsabilului cu aprovizionarea armatei, glonţul tăiase o cărare chiar pe mijlocul capului. Nemernicul se prăbuşi leşinat peste cotletul său de viţel.

— Superbă lovitură, domnule, aprecie Gontaut plin de admiraţie.

— Păcat că nu-mi permit să-l ucid, dar îmi sunt necesare tratele acelea bancare. Şi nu-i exclus ca mâine, spuse Duras zâmbind uşor, să-mi reconsider indiferenţa nesocotită faţă de postul ocupat de fratele său.

— Directoratul are nevoie de dumneavoastră, domnule.

Orice soldat ştia că numai Duras era capabil să ţină la distanţă Coaliţia.

— Să sperăm că politicienii îşi vor aminti asta atunci când Rapinat îşi va recăpăta curajul şi va începe să ţipe cerându-mi demiterea. Acum ai grijă ca ticălosul să-şi

golească toate conturile. Îţi va fi de folos Lauzun, el cunoaşte importanţa fiecărui bănuţ de partea asta a Canalului. Apoi ia un detaşament de pază până la Zürich, încasează tratele bancare, şi adu încoace banii cât mai repede. Deşi n-ai dormit mai deloc în ultimele câteva zile. Să găsesc pe altcineva?

— Nu, domnule, pentru mine va fi o onoare, domnule, replică repede Gontaut, radiind de mândrie.

— Era timpul să-nceteze să-şi bată joc de mine, zise Duras cu glas scăzut, înfigându-şi pistolul în teaca fixată pe şold.

Servindu-se cu un cotlet de viţel din platoul de pe masă, îi propuse lui Gontaut să mănânce şi el ceva.

— Servitorii pot să-i scoată mutra din mâncare, rosti, muşcând cu poftă din carnea fragedă.

Alegându-şi şi un al doilea cotlet de pe farfurie, adăugă zâmbind;

— O să-i trimit aici când voi pleca, căpitane. Îţi urez o călătorie plină de succes.

După aceea se opri la cartierul general, dădu ordine cu privire la escorta lui Gontaut până la Zürich, şi ceru să i se înmâneze ultima corespondenţă.

Teancul mesajelor şi scrisorilor era formidabil, ţinând seama de faptul că tot ce prezentase importanţă fusese expediat în sud, armatei de la Chur.

— Sunt cele mai recente, domnule, explică tânărul aghiotant, Cholet, alegând câteva din teanc. Aceasta tocmai a sosit de la Mainz.

Şi, când sprâncenele lui Duras se ridicară a mirare la vederea scrisorii, Cholet îi înmână un document cu aspect oficial, care purta gravat vulturul dublu al armatei ruseşti. *Mainz se află foarte departe de Tirol,* reflectă Duras.

Mesajul era scurt, scris în termeni diplomatici, referindu-se pe ocolite la Teo ca la soţia generalului; citând exemple precedente de purtare aleasă şi onoare; cerând eliberarea ei imediată.

Nu, decise Duras în sinea lui, ca şi cum el singur ar fi hotărât răspunsul, de parcă în război n-ar fi existat astfel de precedente şi uzaje. *Nu încă, nu acum... poate că niciodată.*

Înălţându-şi privirile spre aghiotantul său, spuse:

— Trimite la asta un răspuns plin de tact. Fă aluzie la dificultăţile pe care le-ar prezenta efectuarea unui schimb în momentul acesta... la mijlocul campaniei, etcetera. După ce ai făcut parte din statul major al lui Bernadotte, ştii desigur, Cholet, cum să brodezi ceva din nimic. Asigură-i — adăugă zâmbind — că sănătatea contesei este excelentă. Semnează cu numele meu. Trimite-o la Viena.

— Nu la Mainz, domnule?

— La Viena, ordonă Duras cu glas scăzut.

Şi apoi, vreme de încă o zi, studie cu atenţie cele mai recente rapoarte sosite de la armatele lui Bernadotte şi Jourdan. Arhiducele Charles se apropia zilnic tot mai mult, părându-se că Jourdan avea să ducă greul atacului. Tonul mesajelor lui Jourdan era remarcabil de optimist, ca şi cum nu ar fi fost conştient de mărimea pericolului. Armata de la Dunăre a generalului Jourdan, cu un efectiv de patruzeci şi una de mii de oameni, trecuse Rinul la Kehl pe 1 martie şi înainta spre est prin Pădurea Neagră, fără a întâmpina nici o împotrivire.

Sistemul de spionaj al lui Duras ştia că trupele prinţului Schwarzenberg*, care formau avangardele armatei arhiducelui, se apropiau de Stockach, la numai câteva mile distanţă de ultimul bivuac al armatei de la Dunăre. Duras dictă o notă scurtă către Jourdan, aducându-i la cunoştinţă poziţia lui Schwarzenberg, deşi era de neimaginat ca el să n-o fi ştiut deja.

Apoi dădu ordine pentru ca un tren de aprovizionare să fie încărcat cu alimente şi trimis în zori spre sud. După aceea îşi chemă iscoadele şi le ceru amănunte cu privire la cele mai recente rapoarte ale lor referitoare la zona nordică. Doi dintre informatorii săi nu se prezentaseră la întâlnirea prestabilită din ajun — o împrejurare îngrijorătoare, deşi nu întotdeauna era posibil ca ei să ajungă în locurile de întâlnire conform programului. Şi totuşi... asta constituia un avertisment. Duras lăsă ordine ca toate mesajele ce aveau să sosească până dimineaţa să-i fie remise la casa primarului.

---

* Schwarzenberg (Karl Philipp, prinţ de) (1771-1820): General şi diplomat austriac, a comandat armatele aliate care au luptat la Dresda şi Lepzig, şi a invadat Franţa (n.t.).

- 7 -

Biletul pe care i-l trimise Duras lui Teo nu era o scrisorică de amor. Cu un ciot de creion şi pe o foaie de hârtie ruptă din carnetul lui de note de campanie, scrisese: *„Pune să se pregătească o baie pentru ora nouă."* Şi, dându-şi seama că aşa ceva semăna prea mult cu o poruncă, adăugase: *„Dacă nu te superi."* Măcar numele lui fusese un element personal. Semnase: *„André."*

Însă nu sosi la nouă, şi, la ora zece, Teo sfârşise prin a o trimite pe Tamir să vadă dacă nu cumva el se înapoiase. Uşurată la aflarea veştii că Duras se întorsese cu brio, ea se agită asigurându-se că se prepara mâncare pentru el şi că baia îi era pregătită. Se simţea atât de nemaipomenit de fericită la gândul că el era în viaţă, încât o încerca mila faţă de întreaga omenire care nu împărtăşea o bucurie tot atât de mare. Îşi schimbă rochia de trei ori, şi apoi o a patra oară, şi când o puse pe Tamir să-i scoată încă una din dulap, aceasta zise cu asprime:

— El nici n-o să remarce!

— Dar vreau să arăt perfect. Vreau ca totul să fie fără cusur, declară Teo râzând şi învârtindu-se prin încăpere, ameţită de bucurie. Vreau ca el să fie tot atât de fericit ca şi mine, tot atât de nespus de fericit! Vreau să se întrebe cum de a putut să trăiască fără mine, continuă plină de încredere. Şi odată aici, va rămâne, şi va rămâne, şi va rămâne...

Precaută faţă de o sfidare atât de nesocotită a sorţii, Tamir zise:

— Sst, domoleşte-te, copilă, altminteri vei atrage atenţia zeilor asupra unei bucurii atât de nestăvilite.

— Zeii *mei* nu sunt atât de tiranici, declară în glumă Teo, râzând încântată şi lăsându-se pradă îngăduitoarei plăceri de a-şi crea iluzii. Şi ei *îl* iubesc, Tam!

În cei şaizeci de ani de viaţă ai săi, bătrâna doică trecuse prin prea multe ca să aibă încredere în durata unei asemenea bune dispoziţii. Dar cum să-i poarte pică lui Teo pentru prima dată când aceasta gusta adevărata fericire?

— Sunt încântată, copilă, că zeii vă iubesc pe amândoi, zise cu bunăvoinţă, dorindu-şi din toată inima ca fata la a cărei educaţie contribuise să găsească într-adevăr o dragoste profundă şi de durată.

Aşa că baia lui Duras se răci, ca şi mâncarea, dar Teo aştepta cât se poate de răbdătoare, conştientă de obligaţiile funcţiei de comandant, ştiind că Duras nu putea să-şi părăsească toate îndatoririle pentru a veni la ea. Încercă să citească, apoi umblă încoace şi-ncolo prin camera de zi, oprindu-se deseori la fereastra dinspre stradă în speranţa că-l va zări în clădirea cartierului general.

Remarcă activitatea febrilă chiar la acea oră târzie, văzu diverşi bărbaţi, în uniformă sau civili, sosind la uşa păzită de santinelă, observă mica trupă de cavalerie care se postă în josul străzii, şi se întrebă dacă lui Duras îi era dor de ea măcar pe jumătate cât îi era ei de el, dacă aştepta cu aceeaşi nerăbdare întâlnirea lor. Apoi izbucni brusc în râs, cuprinsă de un val de bucurie pură, la gândul că el era chiar aici, numai la câţiva metri depărtare — nu luptându-se cu austriecii sau cu soţul ei, neaflându-se în primejdie de moarte, nici în vreo tabără rece şi umedă, la o depărtare de mai multe leghe — şi că la un moment dat, în noaptea aceea, ea avea să-l cuprindă în braţe.

Pentru prima dată înţelese cu adevărat ce înseamnă puterea dragostei, deoarece universul ei era complet transformat, şi neînsemnatul sat Sargans, cu uliţele lui înguste şi cu locuinţele lui modeste, era paradisul, nirvana, Câmpiile Elisee din visurile ei. N-ar fi schimbat nici o băltoacă de pe strada noroioasă şi nici un volan de catifea roşie din cele care împodobeau salonul de prost gust al primarului şi nici măcar o singură piatră din castelul care domina localitatea.

Iar el era cu adevărat *aici.* Fără astâmpăr, nerăbdătoare, întoarse spatele ferestrei.

— Bucătăreasa a preparat ceva proaspăt, Tamir? Şi pune să se strângă farfuriile de pe masă. Cum să mănânce mâncarea rece? Nu te încrunta aşa la mine. Bucătăreasa nu se supără. Aşa mi-a spus. Crezi că lui André i-ar plăcea mai întâi prepeliţa, sau peşte, sau friptură de vită? continuă ea, rostind cuvintele într-un şuvoi năvalnic. Bărbaţilor întotdeauna le place carnea, nu-i aşa? Aş vrea să ştiu care sunt felurile lui preferate, dar nu l-am văzut mâncând decât câteva linguri de tocană, şi nu ştiu ce vinuri îi plac, sau dacă preferă săpun parfumat sau neparfumat. Şi îmbrăcămintea lui! Oare ar trebui să-i pregătesc veşmintele? Oh, Tam, ajută-mă! se rugă ea. Tu le ştii pe *toate!*

Astfel că mâncăruri proaspete erau în curs de preparare în bucătăria primarului, sub ochii atenţi ai lui Tamir când Duras păşi în sfârşit afară din cartierul general. Stând în picioare la fereastră, Teo scoase un ţipăt de încântare la vederea lui şi ieşi în goană din încăpere. În câteva secunde fu la uşa de intrare şi coborî la iuţeală treptele făcând salturi imprudente. Fără a simţi frigul nopţii, ignorând apa care-i pătrundea prin tălpile papucilor, fugi spre el, strigându-i numele.

La auzul vocii ei, Duras îşi înălţă privirile şi o văzu, cu rochia de culoare deschisă fluturând în urma ei, cu zâmbetul strălucitor de la acea depărtare, cu braţele larg deschise pentru a-l întâmpina. Un val de plăcere îl izbi cu atât putere, încât se opri în mijlocul străzii şi, câteva clipe, îşi ţinu respiraţia.

Apoi, zâmbind, şopti:

— Draga mea Teo!

Într-o secundă ea fu în braţele lui, şi el într-ale ei, şi vreme de câteva clipe civilizaţiile s-ar fi putut prăbuşi şi continentele ar fi putut fi acoperite de ape fără ca ei să observe.

Sunt acasă, gândi el — o senzaţie fără precedent pentru un bărbat care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în trecere.

— Sunt acasă, rosti în părul ei mătăsos.

— Da, da! murmură Teo, ţinându-l strâns. Spune-mi că poţi să rămâi.

— O zi... poate două.

— Oh, binecuvântat fie cerul! exclamă ea, ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-l sărute. Te pot avea numai pentru mine!

— Între mesaje, replică el, mângâindu-i braţele. Îmi vor fi trimise la locuinţa ta.

— Te voi ajuta să le citeşti, sau voi sta într-un colţ, dacă vei avea de lucru. N-o să scot nici un sunet.

— Să nu taci. Îmi place să-ţi aud glasul. Oh, Doamne, bombăni el, observând urmele murdare pe care i le lăsa pe mâneci. Îţi distrug rochia!

— Nu-mi pasă, strică-le pe toate, atâta vreme cât te am în siguranţă în braţele mele. Minte-mă, spune-mi că nu trebuie să te mai întorci în bătălie.

— Niciodată, îi făcu el pe voie cu amabilitate dorind pentru întâia oară în viaţa lui să nu mai existe războaie în care să lupte.

— Vom sta lângă foc şi ne vom privi copii jucându-se.

— Mi-ar plăcea asta. Îmi voi fuma pipa, iar tu o să coşi, o tachină el.

— Dacă m-aş pricepe, rispostă ea, cu un zâmbet încântător.

— În cazul acesta vom pune pe altcineva să coasă.

— Tamir e foarte iscusită.

— Aşadar, am scăpat de grijă. Ţi-a fost dor de mine?

— Clipă de clipă, la fiecare respiraţie şi la fiecare bătaie a inimii. Tu te-ai gândit la mine?

— Chiar şi când n-ar fi trebuit. Bonnay îndeplinea rolul de conştiinţă a mea.

— Trebuie să-i mulţumesc că te-a păstrat în viaţă.

— Aveam toate motivele din lume pentru a mă înapoia.

Dar brusc, îşi aminti de scrisoarea lui Korsakov.

— Eşti fericită aici?

— Acum sunt.

— Nici un regret?

— Numai în legătură cu numele copilului nostru, replică ghiduşă Teo. Tamir îmi spune că nu-i pot da numele de Sargans.

— Cu siguranţă ţi-e frig, zise el, schimbând tonul.

Nu voia să se gândească la copil ca la ceva real, la nume şi la locuri în care era posibil ca ei să nu fie niciodată, la eventualitatea unor bătălii pierdute, şi a unor vieţi curmate, la un viitor prea nesigur pentru a şi-l imagina.

— Iar eu ar trebui să-mi scot uniforma asta.

— Desigur, răspunse ea politicos, speriată de răceala din vocea lui.

— Ai primit biletul meu? o întrebă el, pornind spre casa primarului.

Tonul îi era curtenitor, de parcă s-ar fi întâlnit cu prilejul unei partide de cărţi.

— Da, îţi mulţumesc că m-ai încunoştiinţat că erai teafăr, răspunse ea, uluită de brusca lui schimbare de atitudine.

— Îmi cer scuze pentru scurtimea mesajului. M-am gândit ulterior că era posibil să te fi jignit.

— Nu, bineînţeles că nu. Am *zis* eu ceva în acest sens? întrebă ea, privindu-l cu îndoială.

— Sunt obosit, asta-i tot, minţi el. De când am plecat de-acolo, n-am dormit deloc.

— Nu eşti nevoit să-mi ţii companie. Fă baie, mănâncă, şi du-te la culcate.

— Aşa ceva e puţin probabil, spuse el cu glas scăzut, întorcându-se spre ea, zâmbitor.

Căldura îi revenise în ochi. Ei i se păru că soarele strălucea din nou peste universul ei.

— —

Teo îl ajută să se dezbrace, uimită de înspăimântătoarele urme lăsate de război, petele de sânge ieşind în evidenţă pe uniforma lui. Tunica nu mai putea fi recuperată, căci tăieturi de sabie îi despicaseră mânecile în mai multe locuri, iar o bucată de cămaşă sfâşiată din dreptul coastelor trăda evident slaba parare în faţa unei lovituri.

— Martinsbruck ne-a luat mai mult timp decât ne închipuiam, răspunse el cu dezinvoltură la întrebarea ei cu privire la veşmintele sfâşiate. Austriecii aveau în orez o brigadă. Zvârle haina, arunc-o afară, pe coridor. Uite, o

să le iau pe toate astea — adăugă el, adunând restul îmbrăcăminţii sale şi îndreptându-se spre uşă.

Ea îşi ceru scuze pentru apa rece din cada de baie, şi propuse să poruncească să se mai aducă alta, încălzită.

— Nu-mi pasă dacă e sau nu caldă, zise el, intrând în cada de cupru din faţa şemineului, lăsându-se în şezut, cufundându-şi imediat capul, şi ridicându-se peste o clipă, şiroind de apă.

Se îmbăie şi se bărbieri rapid, recunoscător pentru posibilitatea de a îndepărta murdăria războiului, recunoscător că era aşteptat pe pat de frumoasa femeie pe care cu o săptămână în urmă nu o cunoştea.

Refuzase oferta ei de a-l ajuta să se spele, nesimţindu-se înclinat să facă dragoste în apa aceea rece, şi peste scurt timp se ridică din cadă. Ştergându-şi repede părul cu un prosop, se îndreptă spre pat, lăsând să picure apă pe covor.

— Ai prea multe veşminte pe tine, şopti, cu ochii întunecaţi, înărcaţi de promisiuni.

— Eşti minunat de frumos, murmură Teo, cu privirea aţintită spre pielea lui sclipind umedă, admirându-i simetria şi graţia trupului.

Muscultatura lui puternică se reliefa superb în lumina lumânărilor. Avea înfăţişarea unuia dintre zeii nordici ai lui Tamir, înalt, viril, cu umeri laţi, purtând cicatrice asemenea unui războinic — tăieturi de sabie, vindecate, ce-i brăzdau pieptul, vechi dungi prelungi pe ambii umeri, urme de răni pe coapse şi pe antebraţe şi una proaspătă, din care i se prelingea sânge pe încheietura mâinii.

Uşorul ei ţipăt de disperare îi atrase atenţia asupra acelei răni, şi, aplecându-se în faţa unei comode din

dormitorul care până de curând fusese al lui, scoase o batistă pe care şi-o înfăşură în jurul încheieturii mâinii.

— Abia dacă a crestat pielea, zise el, făcând un nod simplu şi strângându-l cu dinţii.

Fu cât pe aci să spună: „Soţul tău n-a fost rănit?"

Dar ştia că n-avea rost să strice acea noapte petrecută împreună, care se putea să nu se mai repete vreme foarte îndelungată sau poate niciodată, aşa că-şi zise că nu-i păsa dacă ea avea un soţ sau dacă individul era o bestie, sau dacă era posibil ca ea să poarte copilul lui.

Deşi această posibilitate se insinuase cu tărie în mintea lui, de când cu comentariile făcute în glumă de ea pe stradă — un gând sâcâitor, tulburător, încărcat cu un mare grad de îngrijorare pe care nu fusese în stare să şi-o potolească.

Observându-i încruntătura, ea spuse:

— Nu fi nefericit, când eu sunt atât de încântată că suntem împreună!

El se opri chiar lângă patul pe care ea stătea precum un copil, legănându-şi picioarele peste margine, lăsând să i se vadă tălpile goale pe sub tivul murdărit al rochiei.

— Nu sunt nefericit. Cum aş putea fi, când te am alături? replică el cu sinceritate.

Zâmbetul ei contribui mult la risipirea proastei lui dispoziţii. *Surâsul ei,* îşi zise în sinea lui, *e în stare să topească zăpezile.*

— În mod categoric, *el nu este nefericit,* remarcă Teo, aruncând o privire rapidă spre penisul lui, într-o erecţie superbă.

— S-a gândit la tine tot drumul către casă, zise Duras cu glas scăzut. Şi încă mai ai multe veşminte pe tine.

— Să le scot *eu*, sau ţi-ar plăcea s-o faci tu?

— Te-ar supăra? întrebă el, privirea strecurată printre pleoapele pe jumătate închise trădându-i oboseala. Sunt aproape gata să adorm.

— Cât de aproape? îl tachină ea.

— Nu chiar într-atât, replică el cu un zâmbet uşor ironic, aplecându-se s-o sărute înainte de a se lăsa să cadă pe pat. Dar văd lumea ca printr-o ceaţă tot mai deasă, de parcă s-ar însera.

— În cazul ăsta ar trebui să mă grăbesc.

— Te rog.

Era prea obosit chiar şi pentru a-şi trage o pernă sub cap, cele patru zile fără somn începând să-şi ceară preţul.

Ea nu reuşea totuşi să ajungă la nasturii de pe spatele rochiei sale, şi când sugeră s-o cheme pe Tamir, Duras zise cu asprime: „Nu!" În timp ce ea se sprijinea de pat, el se strădui să-şi concentreze privirea asupra minusculilor nasturi îmbrăcaţi şi izbuti să deschidă îndeajuns de mulţi cât să-i îngăduie lui Teo să-şi scoată rochia. Vederea cămăşii şi a jupoanelor ei transparente îl excită rapid, aducându-l la un nou nivel de trezie.

Când ea se urcă în pat, el se trase înapoi cât să-i lase suficient loc pentru a se aşeza lângă el. Şi, în timp ce şoldurile li se atingeau, ea îşi desfăcu panglicile de la decolteul cămăşii, sufletul fiindu-i cuprins de un sentiment de mulţumire. Reuşise cumva să-l găsească, în tot acest univers, şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să stea aşa, lângă el, şi să simă privirea lui asupra ei. Peste câteva clipe mâna lui se ridică şi făcu să alunece o bretea dantelată în josul braţului ei. Ca răspuns, un

brusc val de căldură se revărsă prin trupul ei, modificând caracterul mulţumirii ei.

— Cât timp ai fost plecat, mă gândeam la tine, cum mă atingeai, murmură ea. La ce mă făceai să simt...

El se gândise la căldura ei voluptuoasă când îndurase frigul şi fusese obosit, aşteptând atacul de la Chur şi de la Martinsbruck, mai înainte de a porni, dornic de răzbunare, în căutarea lui Korsakov... şi întotdeauna în ceasurile întunecoase şi reci ce preced zorile.

— Mă gândeam la asta, se mulţumi să spună.

— Voi fi talismanul tău, răspunse ea, înţelegându-l.

— Eşti.

Chiar fusese. O senzaţie ciudată şi nouă. Apoi încheietura lui dreaptă începu să zvâncnească. Ştia că lovitura de sabie era îndeajuns de adâncă încât să necesite câteva cusături, în dimineaţa următoare, şi nu era sigur că avea destulă energie cât pentru a mai rămâne mult timp treaz. Folosindu-se de mâna zdravănă, făcu să alunece cea de-a doua bretea peste umărul ei, şi mătasea fină zăbovi câteva clipe aninată pe sânii ei plini, înainte ca el s-o tragă în jos, peste formele ei voluptuoase.

Teo descheie cu degetele tremurătoare micii nasturi, apropierea erecţiei lui rigide fiind un stimulent şi o ispită; simţea cum dorinţa ce-o îndemna spre el îi pulsează între coapse. Graba o făcu să smulgă cu totul ultimul nasture, şi, lăsând să-i alunece veşmântul în jurul mijlocului, întinse mâna spre legăturile juponului ei.

— Ca să-ţi scoţi juponul, ridică-te în picioare.

Ordinul fu dat încet, cu o autoritate catifelată.

— Aici?

— Aici, în aşa fel încât să te văd, confirmă el, indicând zona de pat printr-o uşoară atingere cu degetele. Scoate-ţi-l peste cap.

Glasul lui era lipsit de inflexiuni, dar nuanţa de poruncă o făcu să i se accelereze pulsul, deşi nişte cuvinte rostite încet n-ar fi trebuit s-o afecteze atât de mult, deşi n-ar fi trebuit să reacţioneze la cuvinte ce sunau ca nişte ordine.

— Poate că nu vreau, zise ea.

— Dar te supui.

Ochii lui susţinură câteva clipe privirea ei, apoi Duras zâmbi.

— Nu fi atât de sigur, şopti ea, simţind că i se înfierbântă obrajii.

— Şapte zile au însemnat un timp îndelungat? murmură el, urmărind cum roşeaţa cobora de-a lungul pielii gâtului ei, peste rotunjimea îndrăzneaţă a sânilor ei. Ridică-te în picioare, şopti, atingându-i uşor sfârcul întărit cu dosul palmei. Să vedem dacă eşti gata pentru mine.

— Sunt, spuse ea, într-o suflare înăbuşită.

— Arată-mi.

Şoapta lui îi mângâia simţurile.

Când ea se săltă în genunchi, el o sprijini să nu cadă, punându-şi mâna pe şoldul ei rotund.

— Ţine-te de mâna mea, se oferi.

O ajută să-şi menţină echilibrul pe salteaua moale, prinzându-i încheietura piciorului.

— Îţi poţi ridica juponul? o întrebă cu blândeţe.

Ea dădu din cap în semn că da, dorinţa devenind atotcopleşitoare. Trase de panglica ce-i lega mijlocul, desfăcând-o, înşfăcă mătasea foşnitoare, o ridică, şi el văzu fluidul sidefiu ce aluneca pe interiorul coapselor

ei. Închizând o clipă ochii, rezistă impulsului brusc şi imperios de a o trage în jos şi de a se cufunda în ea.

Când îşi înălţă privirile, ea tocmai îşi ridica veşmântul peste sânii împinşi înainte, trecându-şi-l apoi peste cap şi aruncându-l la o parte.

— Şi acum e rândul meu, rosti ea într-o şoaptă înfierbântată. Nu te mişca.

Peste o clipă, încălecându-i şoldurile, îşi petrecu uşor degetele peste vârful umflat al erecţiei lui, înconjurând capătul catifelat şi mărit. După o vreme, perniţele degetelor ei alunecară în jos, apucând membrul tare şi rigid şi forţându-l să se ridice vertical.

El nu se mişcă, întregul lui sistem nervos stând în aşteptare, excitat, cu atenţia încordată asupra femeii. Privi cum se ridică puţin în genunchi, o privi cum potriveşte cu gingăşie capătul crestat al erecţiei lui între ţesuturile alunecoase ale labiilor ei, o simţi mişcându-se uşor, cu o infimă frecare aţâţătoare, şi simţi o nouă creştere a poftei carnale când ea se lăsă aproape imperceptibil în jos.

Şi brusc, aşteptarea lui luă sfârşit.

Mâinile lui se ridicară, durerea tăieturii de sabie fu uitată, degetele lui lungi şi suple se rotunjiră peste şoldurile ei, curpinzând-o cu atâta putere încât lăsară urme pe pielea ei palidă.

Un geamăt slab întrerupse zgomotul înăbuşit al respiraţiei înfierbântate.

El îi aruncă o privire rapidă. Ochii ei erau închişi, şi un semisurâs îi rotunjea buzele voluptuoase. Alungându-şi îngrijorarea de o clipă, îi apăsă în jos şoldurile, în acelaşi timp arcuindu-se în sus cu o împingere puternică, pătrunzând-o cu o violenţă clocotitoare.

Ţipătul ei umplu încăperea — un strigăt ascuţit, sălbatic, nebun, care îl excită şi care îi mări erecţia, făcându-l să ajungă, tare, până în uterul ei.

Nu întrebă dacă o duruse; nu-i păsa. Prea îndelung aşteptase să fie acolo, să facă asta. Să simtă ceea ce simţea.

Însă o secundă mai târziu reveni puţin la realitate şi, întrebându-se dacă nu fusese prea zelos, murmură:

— Iartă-mă.

Dar deja o ridica din nou, îmboldit de nevoi ce nu ţineau seama de cavalerism şi curtoazie, înălţând-o încă o dată pentru a o lăsa iarăşi în jos. Genele ei se întredeschiseră uşor şi, coborându-şi privirea spre el, Teo scoase un geamăt profund, de plăcere şi mulţumire.

— Te simţi bine?

Ea confirmă dând din cap, şi zâmbi, punându-şi mâinile peste ale lui, ghidându-l, trăgându-l înapoi, înăuntrul ei.

— Dormi, şopti încet, un surâs leneş ridicându-i colţurile gurii, în timp ce se lăsa lent în jos, frecarea intenţionată stârnind senzaţii delicioase.

— Sunt treaz.

— Aşa se zice.

Deplasându-şi mâna, el îşi puse degetul mare în locul dintre picioarele ei, acolo unde carnea ei se rezema pe a lui, şi apăsă uşor dând naştere unui fior care se zvârcoli până în cele mai profunde adâncuri ale fiinţei ei.

— Am avut nevoie de asta, cât timp am fost plecat... M-am gândit la asta cât timp am fost plecat...

Glasul lui era înăbuşit, ochii pe jumătate închişi, degetul lui mare răsucindu-se în părul negru şi moale al pubisului ei. Trasă alene un cerc în umezeala aceea

alunecoasă, în timp ce ea scâncea urmându-i mişcarea mâinii, şi apoi degetul lui mare se strecură înăuntrul ei. Câteva clipe îşi ţinură respiraţia în vreme ce freamăte clocotitoare se zbăteau între ei, în jurul lor şi înlăuntrul lor.

Obosit până la epuizare, el simţea cum în fiecare parte a trupului i se strecoară senzaţii cu un efect pervers, acut şi atotpătrunzător, şi gemu în surdină sub valurile de plăcere.

— Te păstrez aici, şopti ea.

Genele lui se ridicară încet, şi el o privi cu atenţie.

— Cât timp? murmură, pofta trupească aprinzându-i ochii.

— Nu m-am hotărât.

O seducătoare enigmatică, o Afroditâ suplă, brună, ce-i călărea penisul... oferind paradisul.

— Nu ne rămâne decât să sperăm... şopti el, zâmbind.

— Stai aşa. O să mă mişc eu.

El se mări în interiorul ei.

— Nu, zise ea, punându-i pe abdomen o mână în semn de oprelişte.

— Nu?

— Ai răbdare.

Reacţia lui imediată o deschise şi mai mult, dilatând-o şi, cu respiraţia tăiată de uluitorul extaz ce-i sfredelea creierul, ea îşi îngădui un răgaz, să-şi recapete respiraţia.

— Nu cooperezi.

— Nu ştiam că trebuia s-o fac. Există reguli?

— Mă gândeam la câteva, spuse ea cu un surâs slab. În mod evident...

— Mie nu-mi plac regulile, trase el concluzia, inversând repede poziţiile lor.

Uşurinţa cu care execută manevra era rezultatul unor muşchi bine formaţi, şi al unei graţii fără cusur.

— Ei, şi-acum — murmură, în glas simţindu-i-se un zâmbet — să vedem cum e rolul pasiv.

Săltându-şi şoldurile, ea apăsă în sus într-un ritm lent, de ispitire, apoi se lăsă iar în jos, pielea ei alunecoasă învăluindu-l, eliberându-l, lipindu-se de a lui, aţâţându-i simţurile. Trăgându-i capul spre ea, îi muşcă buza, reţinând-o între dinţii ei.

Mâna lui se ridică, introducând un deget bronzat şi suplu între buzele ei, o sili să întredeschidă dinţii, descleştându-i.

Strecurându-şi vârful degetelor sub bărbia ei, i-o cuprinse în căuşul palmei.

— Sunt novice în această cooperare, şopti el, cu pleoapele pe jumătate lăsate, mişcându-şi partea inferioară a trupului într-un balans continuu, adaptându-se ritmului ei.

— O să te-nvăţ eu.

— Ne vom învăţa unul pe altul.

— Perfect, murmură ea.

Se mişcară împreună într-un fel nou, cu o armonie catifelată care la început i se păru ciudată unui bărbat rafinat, obişnuit numai cu aventurile sălbatice, şi de o noutate voluptuoasă unei femei tinere căreia pasiunea carnală încă i se mai părea minunată. Ea tremura de dorinţă, arzând de dragoste pentru el, iar el simţea o emoţie de neuitat, de parcă ar fi fost prima lui întâlnire amoroasă. Mâinile lui aspre mângâiau pielea ei albă şi fragedă, gura lui gusta savoarea gurii ei, muşca, ronţăia, se înfrupta, iar ea îl primea în inima ei virgină şi în trupul ei, împingându-se în sus ca să vină în întâmpinarea

ritmului cu care se mişca el, tremurând sub el. Încăperea păru să devină mai fierbinte, pielea lor aluneca în unison, umedă, încinsă, şi foarte curând nerăbdarea luă locul armoniei, şi ritmul respiraţiei lor se modifică.

Picioarele lui puternice zvâcniră înainte, şi amândoi traseră adânc aer în piept, resimţind senzaţia ca pe un şoc. Mişcarea de du-te-vino a părţii inferioare a trupului lui era efectuată cu o iscusinţă perfectă, iar reacţia firească a lui Teo era spontană, plină de nerăbdare şi lipsită de constrângeri.

Se avântau şi se rostogoleau, febrili, cu sângele înfierbântat, umplând, luând, devorând. Lui i se părea că niciodată nu reuşeşte să ajungă îndeajuns de adânc, înfigându-se iar şi iar, cu privirea înceţoşată, rătăcită, doar pe jumătate conştient de prezenţa ei, pierdut în imperioasele cerinţe carnale. Ea se freca de el din ce în ce mai presant, lăsându-l să se îndepărteze doar pentru a-l trage iar înapoi, fiecare pătrundere făcând-o s-o dorească pe următoarea cu şi mai multă disperare. Antena lui primitivă, subconştientă şi sensibilă, evalua excitaţia ei, tot mai aproape de punctul culminant, aşteptând acel prim tremur al începutului de orgasm. Şi când acesta veni şi ea îşi săltă cu frenezie pelvisul pentru a-l absorbi mai profund, scâncind, el rămase ferm înăuntrul ei, ţintuindu-i trupul cu mâinile, şi se cufundă adânc, terminând odată cu ea, într-un climax puternic, cutremurător.

— Isuse!...

Sprijinit în coate, lucind de transpiraţie, gâfâind, cu buclele lui negre umezite, abia mai era în stare să vorbească.

La auzul vocii lui, Teo deschise ochii şi apoi îi închise din nou, ultimile urme ale extazului continuând să radieze în afară de miezul ei lăuntric, încă pulsând.

Nu remarcă sângele. Câteva picături se zdrobiseră pe umărul ei mai înainte ca ea să deschidă ochii şi să zărească pata aceea roşie. Încă ameţită, observă cu indolenţă pârâiaşul stacojiu ce se scurgea peste clavicula lui. Şi deodată simţurile îi redeveniră conştiente, şi ea se trezi de-a binelea, tresărind.

— Sângerezi!

Concentrându-şi alene atenţia, el mormăi o scuză, luă un capăt de cearşaf să-şi şteargă sângele şi, trăgându-se la o parte, se prăbuşi fără vlagă alături de ea.

Aşa cum zăcea cu faţa în jos pe pat, rana fu expusă vederii — o parte din crustă se jupuise.

— Nu te mişca. Mă întorc numaidecât, porunci Teo, ridicându-se de pe pat.

Cu ochii închişi, Duras bâigui un răspuns neinteligibil, şi, când ea reveni cu un lighean cu apă caldă şi cu un bandaj improvizat, el era deja cufundat în somn.

- 8 -

Stătu trează toată noaptea, veghindu-l, precum o leoaică păzindu-şi ultimul pui supravieţuitor, reaşezându-i perna dacă el se mişca, potrivind păturile în jurul lui când se rostogolea dezvelindu-se, apărându-l de curenţii de aer şi de tot răul din lume. Culcându-se uneori lângă el, îi supraveghea respiraţia sau îi privea de aproape lungimea genelor negre şi perfecţiunea nasului, a gurii sau a obrazului cu trăsături pline de graţie — splendoarea bărbatului în întregul său sau pe părţi.

Fericirea ei era nemăsurată, tot atât de nemărginită ca şi întinderea universului. El era alături de ea.

Câteva ore mai târziu, când umbrele părăsiseră încăperea şi lumânările se consumaseră, Tamir deschise uşa şi, prin mimică, puse o întrebare în legătură cu micul dejun. Teo scuturâ din cap şi-i făcu semn să plece. Însă a doua oară când deschise uşa, camerista intră în cameră ţinând în mână câteva hârtii, şi Teo oftă.

Cu toate acestea nu-l trezi, nu înainte ca Tamir să fi plecat cu poruncă să revină cu un mic dejun şi cu apă pentru baie. Iar Teo îşi spuse în sinea ei: *Azi este 14 martie, din cel de-al douăzeci şi optulea an al meu.* Şi se aplecă să-l trezească printr-un sărut, voind să-şi amintească veşnic prima lor dimineaţă petrecută împreună.

El se trezi înainte ca gura ei s-o atingă pe-a lui, cu simţurile atente, iar când ochii i se deschiseră brusc, privirea lui făcu o evaluare calmă înainte să-şi amintească unde se afla culcat. Apoi, apropiind capul ei de buzele sale, o sărută de parcă n-ar fi văzut-o de o mie de ani.

— Bună dimineaţa, murmură în cele din urmă, zâmbindu-i. A reuşit universul să supravieţuiască, în timpul cât am dormit?

Ştia, îşi zise ea în gând.

— Chiar adineauri ţi-au sosit câteva mesaje.

El se săltă în poziţie şezând, iar ea întinse mâna să ia documentele pe care Tamir le pusese pe pat. O clipă mai târziu, el i le luă şi cercetă la iuţeală paginile, sprâncenele încruntându-i-se uşor la vederea câtorva, revenind la normal cu prilejul altora. Reţinând două dintre mesaje, le puse pe masa de lângă pat, şi, aruncându-le pe pardoseală pe celelalte, spuse cu un rânjet strengăresc:

— Deocamdată suntem în siguranţă.

— Eşti al meu?

— Cu totul al tău.

— Ce ţi-ar plăcea să faci?

El izbucni în râs şi se lăsă pe spate, sprijindu-se pe perne.

— Ghiceşte! Şi are legătură cu a rămâne în patul acesta.

— Doar în pat? îl tachină ea.

Genele lui se coborâră cu discreţie.

— Ei bine, în camera aceasta, dacă eşti dispusă pentru ceva mai aventuros.

Deşi, după ce în ultimele câteva zile, ba chiar luni şi ani, îşi riscase viaţa încontinuu, aventura nu ocupa un loc de frunte pe lista lui de priorităţi, paturile moi şi pielea catifelată şi noutatea hranei îl atrăgeau mai mult.

— Să încui uşa?

— Eşti ruşinoasă?

— Tu nu?

El se gândi la tovărăşia bărbaţilor cu care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă, la lipsa de intimitate, la grosolănie şi la petrecerile desfrânate.

— Bineînţeles că sunt, minţi.

Îşi petrecură dimineaţa în spatele uşilor zăvorâte, deschizându-le doar câteva clipe pentru micul dejun şi apa de baie. Şi când, după plecarea servitorilor, Teo întrebă înălţând o sprânceană: „Mâncare sau baie?", Duras răspunse fără echivoc: „Mâncare."

Ea îl hrăni în pat, ca pe un copil, şi deşi era bărbatul cel mai puţin indicat pentru a necesita îngrijire, el îi satisfăcu capriciile pentru că aşa îi plăcea ei, şi printre îmbucături o sărută ca să-şi facă lui însuşi pe plac. Când foamea i se mai potoli, spuse:

— Acum e rândul *tău* să mănânci.

Nu o hrăni dându-i mâncarea în gură, deoarece nu era obişnuit să ofere — prea îndelung fusese general. Dar îi umplu o ceaşcă de ciocolată şi, fără nici o reţinere, îi oferi sărutări şi o ispiti mai presus de orice raţiune cu nuditatea trupului său zvelt, şi cu evidenta lui erecţie.

Stătea lungit pe perne, precum un monarh, privind-o cum îşi înmoaie în ciocolată pâinea de la micul dejun.

— Cum îţi închipui că pot să mănânc, când tu stai acolo, culcat aşa?

— Voi aştepta.

— Nu ştiu dacă *eu* sunt în stare să aştept, replică ea, cu privirea atrasă de superba lui erecţie.

— Ar trebui să mănânci.

— Tocmai la asta mă gîndeam, murmură ea, punându-şi jos ceaşca.

— Îmi place cum sună ce spui.

— Iar mie îmi place ceea ce văd.

Aşa cum stătea culcat pe aşternuturile răvăşite, cu capul brun rezemat pe pernele brodate, frumuseţea lui îţi tăia respiraţia. Braţele lui bronzate erau larg desfăcute peste maldărul de perne, muşchii lor încordaţi şi venele ce-i înveleau oferind o imagine a forţei, ca şi trunchiul lui robust şi zvelt, şi picioarele-i viguroase, acoperite cu păr negru şi aspru, larg desfăcute de-a lungul patului primarului.

Din vremuri îndepărtate, bărbaţii zăcuseră aşa, după bătălii, în paturile unor femei, reflectă ea, cu o inconfundabilă căldură în ochii uşor sfidători, în mod evident libidinoşi, ca şi cum, odată îndatorirea îndeplinită, şi-ar fi aşteptat răsplata.

Şi, dacă erecţia ce-i atrăgea atenţia n-ar fi fost atât de impresionantă, ea ar fi fost în stare să amâne momentul în care avea să cedeze unei siguranţe de sine de o asemenea dezinvoltură. Însă prin vaginul ei tremură un frison sexual; în mod inconştient îşi linse buza inferioară. Penisul lui în erecţie era cu o nuanţă mai deschisă la culoare decât pielea lui bronzată. Organul lung şi rigid ce se ivea dintr-un nor de păr negru, stătea culcat şi arcuit pe abdomenul lui, ajungând la nivelul buricului, cu venele puternic reliefate şi pulsând, cu capătul mare şi umflat lucind precum satinul.

Şi singurul lucru la care se putea gândi ea era să-l aibă adânc înăuntrul ei.

— Sunt gata oricând vei fi şi tu, zise el, zâmbind.

Ea simţi un nou fior rapid, şi zâmbetul lui se accentuă. Ştia — îşi dădu ea seama — deoarece toate femeile reacţionau faţă de el întocmai ca şi ea.

— Suntem toate la fel?

În tonul ei străbătea o oarecare iritare.

Ridicându-se repede în şezut, el spuse:

— Nu... nici să nu te gândeşti la aşa ceva.

Aplecându-se spre ea, îi apucă mâna şi o trase mai aproape de el, expresia de amuzament dispărându-i de pe faţă.

— Toate acestea sunt nemaicunoscute pentru mine — această dorinţă, această obsesie... această iubire, şopti în cele din urmă.

Ridicându-şi mâna spre gura lui, îi mângâie cu buzele încheieturile degetelor, privind-o drept în ochi.

— Arată-mi ce doreşti.

Îl privi fix.

— Eu să-ţi arăt *ţie*?

— Nu ştiu prea bine — murmură el într-o şoaptă catifelată, mângâindu-i dosul palmei cu vârful unui deget — ce anume să fac.

Pe sub gene, ea îl privi cu atenţie, cântărind echivocul din vorbele lui, şi un tremur de aşteptare îi încălzi simţurile.

— Până acum niciodată n-am mai fost cu o femeie, zise el cu timiditate.

O tăcere teatrală vibră în aer. Ochii lui întunecaţi îi întâlniră pe ai ei cu o privire castă, angelică. Un zâmbet apăru încet pe buzele lui Teo.

— Niciodată?

— Niciodată, confirmă el, cu glas răguşit şi scăzut. Deşi întotdeauna mi-am dorit asta.

Privirea ei trecu repede de la chipul lui la penisul în erecţie şi pulsând.

— S-ar părea că asta doreşti acum.

— Foarte mult, murmură el.

Ea se minuna de virtutea tinerească a expresiei lui, de tonul lui sfios, de respectul din atitudinea lui — era un actor extraordinar.

— Ai sărutat vreodată o femeie? îl întrebă, urmărind subtilul joc de emoţii de pe faţa lui.

Cu genele plecate, el clătină uşor din cap în semn de negaţie.

— Ai stat vreodată aşa, gol, cu o femeie?

La început el nu răspunse, apoi, ca împotriva voinţei, zise:

— Numai cu guvernanta mea.

Sprâncenele lui Teo se înălţară.

— Câţi ani aveai?

— Paisprezece.

O declaraţie lipsită de orice caracter teatral, fără nici un pic de ezitare.

E oare posibil ca răspunsul lui să se bazeze pe realitate? se întrebă Teo, a cărei curiozitate fu aţâţată.

— Ce vârstă avea guvernanta?

El ridică puţin din umeri.

Nu sunt sigur. Douăzeci sau treizeci.

Părea să spună adevărul. În ochii unui adolescent, o diferenţă de zece ani n-ar fi fost sesizabilă.

— Te-a atins? îl întrebă, cunoscând deja răspunsul.

El confirmă printr-o înclinare a capului.

Un fior pervers străbătu trupul ei.

— Credeam că ai zis că n-ai fost niciodată cu o femeie.

— N-am fost realmente *cu* ea, precizează el, exprimându-şi cu simplitate ambiguitatea.

— Cum o chema?

Deodată, privirea lui se tulbură — întrebarea pusă de ea fusese nepotrivită.

— Nu-mi amintesc, zise pe un ton normal, culcându-se pe perne.

— Ne mai jucăm? întrebă ea, îndoindu-se de detaşarea din comportamentul lui.

— Atât cât vei dori, draga mea, murmură el, însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet care de astă-dată nu mai era virtuos, ci răutăcios.

— Mă gândeam să te ating eu însămi.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător, replică el.

— Poate ar trebui ca mai întâi să te sărut... dat fiindcă eşti un novice în dragoste. Ce părere ai?

Închizând ochii, el se săltă printr-o întindere elastică a muşchilor, şi ea îi contemplă câteva clipe frumuseţea pură a feţei şi a trupului, şi nu se miră că acea guvernantă a lui nu fusese în stare să-şi ţină mintea concentrată asupra îndatoririlor ei.

Când gura ei o atinse pe a lui, îi întâlni buzele calde, catifelate, şi închise cu castitate. Ridicându-se în genunchi, căută să-şi restabilească echilibrul punându-şi mâinile pe umerii lui, şi simţi încordarea din trupul bărbătesc. Ceea ce îi creă un ciudat sentiment de putere.

Exercitând o uşoară apăsare pe gura lui, îi întredeschise cu forţa buzele, îşi strecură printre dinţii lui limba, şi o linse pe a lui, ca o mângâiere de o clipă. El scoase un sunet — un mormăit slab din gâtlej, care îşi trimise adânc înăuntrul ei vibraţia ispititoare.

El avea un gust de cafea dulce şi pofte trupeşti, de plăceri făgăduite, şi vreme de o clipă ea se gândi să se opună unei asemenea siguranţe de sine. Dar libidoul ei avea cerinţe mai puternice, depăşind forţa reţinerii, împingând-o înainte, într-o aplecare molatică şi nesigură, care îi aduse sânii plini în contact direct cu pieptul lui.

Când mâinile lui se ridicară să-i frământe uşor sânii, ea se zvârcoli ca efect al senzaţiilor clocotitoare ce o agitaseră, şi un flux spontan izvorî dintre vulvele ei. Geamătul ei slab se stinse în gura lui, şi el recunoscu acel sunet, ştiu că rolul novicelui se încheiase.

Strecurându-şi degetele în jurul sfârcurilor ei, le strânse delicat, le masă cu gingăşie vârfurile până deveniră tari, le frecă şi le linse cu o iscusinţă de expert care trimise de-a lungul trupului ei un val de căldură ce coborî în spirală, deschizând-o şi umezind-o, făcând ca respiraţia să-i devină un sunet audibil în tăcerea încăperii. Alunecând cu gura în jos, el îşi frecă buzele de gâtul ei, spunându-i cu glas răguşit şi grav ce anume avea să-i facă — vorbele fiind explicite, excitante, amintind de supunere şi de necesitate. Muşcă pielea catifelată de după urechea ei, însemnând-o, ţinând-o asemenea unui animal mascul pe cale să încalece o femelă — într-un mod primitiv, posesiv.

— Ar trebui să spun „nu".

Tremură sub atingerea lui, conştientă de faptul că el ştia de ce tremură, întrebându-se dacă existase vreodată o femeie care să-i reziste.

— Dar nu poţi.

Îşi alunecă uşor un deget peste clitorisul ei, şi uluitoarea senzaţie o făcu să i se arcuiască spinarea. Fără a oferi platitudini sau scuze, el îi mângâia sânii şi clitorisul, coapsele şi fesele, pătrunzând între coapse şi udând intrarea ei dulce şi parfumată, până când intensitatea cu care îl dorea aproape că o lăsă fără cunoştinţă.

Şi atunci brusc, el făcu ceea ce constituise scopul venirii lui aici. O răsturnă pe spate, pe pat, şi se înfipse în ea tare, cu putere, înspăimântător de încordat, ritmul

lui intens antrenându-l pe al ei, ţipetele ei gâfâite părând muzică pentru urechile lui, îndemnându-l, îmboldindu-l; rotirile lui brutale, aspre, fiind cu totul diferite de fineţea de care dăduse dovadă în toate budoarele din trecutul său. Dar şi obsesia lui era alta, fără vreo explicaţie şi fără nici o egalare. Şi se năpustea în ea ca un nebun, ieşit din minţi, luând-o cu forţa, posedând-o.

Ea începu să se apropie de punctul culminant, scoţând un ţipăt frenetic, pe care el îl recunoscu deoarece gemetele ei făceau ecou strigătelor făcute ce răsunau în capul lui. Astfel că răspunse climaxului ei printr-o disperare violentă, de parcă ea n-ar fi putut continua fără el. Şi o însoţi într-o eliberare lungă, care îi tăie respiraţia şi îi zvâcni trupul, lăsându-l să gâfâie în căutarea aerului.

Zgomotul unor paşi în marş se auzi de pe stradă — un semn prevestitor, un avertisment, realitatea pătrunzând nepoftită în tăcerea lăsată peste sentimentul de mulţumire şi saţietate.

El îi curpinse capul în căuşul palmelor şi linse lacrimile de pe faţa ei prin atingeri uşoare cu limba, şi printre resipraţii aspre, răguşite, cu ochii încă pătimaşi, înfierbântaţi, o asigură de dragostea lui. Apoi şopti: „Nu te mişca", şi, desprinzându-se din îmbrăţişarea ei şi din pat, se duse de la o fereastră la alta, închizând draperiile grele de catifea, lăsând afară ameninţarea picioarelor ce mărşăluiau. Înainte de a reveni în pat, înainte de a se culca lângă ea, şi de a o cuprinde iar în braţe, aprinse două candelabre pentru a ilumina încăperea.

— Nu vreau să aud asta, mormăi.

Gura lui o acoperi pe a ei, şi ea îi simţi penisul ridicându-se între ei printr-o lentă mişcare ondulatorie, stând din nou sus, întărit, dorind-o. Neputând rezista valului

de nespusă plăcere ce o inunda, se întrebă dacă avea să se sature vreodată de el, dacă focul fierbinte dinăuntrul ei avea s-o topească deodată, vaporizând-o.

— Grăbeşte-te, grăbeşte-te, şopti ea, desfăcându-şi coapsele, agăţându-se de el. Vreau să termin.

— Gata, suflă el, cu ochii plini de o flacără întunecată şi pradă unei nevoi imperioase ce-i străbătu trupul în clipa în care o pătrunse. Suntem aici, adăugă, simţind cum ea îl absoarbe, cum el se cufundă adânc în ea, cum creierul începe iar să-i plutească, senzaţia de supremă fericire răspândindu-i-se în corp, intensificându-se într-una, urechile fiindu-i atente la scâncetele ei dulci, lipsite de apărare.

De astă-dată felul în care termină fu blând — cald, şi lent, şi pur. După aceea el o ţinu pe genunchi şi spuse:

— A fost frumos.

Teo izbucni în râs şi îşi frecă mulţumită obrazul de al lui.

— Cred că o să te păstrez.

— Am fost supus unei probe? întrebă el cu nerușinare.

— Şi dacă ai fi fost? ripostă ea obraznică, nelăsându-se mai prejos.

— Aş mai fi adăugat câte ceva repertoriului meu.

— Lucruri pe care le-ai învăţat de la guvernanta ta?

El nu replică.

— Unde se află ea acum?

Din nou, ea crezu că el nu va răspunde, dar după o clipă Duras spuse posomorât:

— Nu ştiu cu siguranţă.

Ştia — Teo ar fi putut ghici după tonul lui.

— Nu te cred.

El stătu pe gânduri o vreme, încercând să decidă ce cântărea mai mult: politeţea sau reţinerea lui.

— S-a înapoiat în Franţa, zise cu simplitate.

— Şi?

— Şi nu vreau să discut despre asta.

— Dar dacă insist?

— De ce ai face-o?

— Din pură gelozie.

— Nu există nici un motiv de gelozie.

— Ai ţinut la ea.

Dacă n-ar fi ţinut, n-ar fi fost nevoie s-o apere atâta.

— Nu ştiu ce anume simţeam, minţi el, amintindu-şi cum o aştepta în fiecare noapte pe Camille, să vină la el, cât o adora.

— Cum arăta?

— Ce importanţă ar avea?

— Vreau să ştiu, pentru că glasul ţi se schimbă când vorbeşti despre ea, replică ea calm.

El o ridică de pe genunchii săi.

— Eu nu-ţi pun întrebări în legătură cu trecutul tău.

— Întreabă-mă dacă vrei.

— Nu vreau, replică el, ridicându-se de pe pat şi străbătând încăperea pentru a se apropia de un dulap instalat lângă perete.

Ea îl privi cum scoate dinăuntru un halat de mătase şi îl îmbracă, amintindu-i de o femeie raţională care doreşte să abandoneze subiectul discuţiei.

— Spune-mi cum o chema.

— Isuse! bombăni el, aruncându-i o privire furioasă şi întinzând mâna să ia o sticlă. Vrei şi tu puţin? o întrebă, în timp ce scotea dopul.

Ea scutură din cap.

Înălţând din umeri, el umplu cu coniac un pahar şi îl goli pe jumătate, după care se aşeză pe un scaun în partea cealaltă a camerei.

— Oare ne certăm?

— Nu.

— Eşti supărat?

— Nu.

— Mă iubeşti?

El ezită doar o fracţiune de secundă.

— Da, spuse apoi, zâmbind.

— Asta-i o uşurare, murmură Teo, întinzându-se alene. Mă gândeam că s-ar fi putut să fiu nevoită să-ţi implor iertarea, zise ea, rostogolindu-se şi adoptând o atitudine provocatoare, ca în tablourile lui Fragonard*.

— Am văzut-o în original pe *Mademoiselle* O'Brian, remarcă Duras, un semisurâs înfrumuseţându-i gura perfectă. Eşti prea slabă.

— Era grasă? se interesă Teo ridicându-se în şezut, şi privindu-l drept în ochi.

— Durdulie la modul plăcut.

— Cunoşti toate femeile de seamă?

— Nu chiar.

— În câte ţări ai călătorit? întrebă ea, coborând din pat.

El râse de felul paşnic în care interpreta ea intinerariile călătoriei lui, pline în realitate de tot soiul de războaie.

— În prea multe, declară, urmărindu-i cu atenţie stilul de abordare.

---

* Fragonard (Jean Honore) (1732-1806): Pictor francez, autor de scene galante şi portrete de graţie, printre care cel al „Domnişoarei O'Brian" (n.t.).

— Ai călătorit împreună cu guvernanta ta?

Stătea în picioare în faţa lui, astfel că el fu nevoit să se uite în sus, o uşoară încruntare împreunându-i sprâncenele.

— Familia mea călătorea împreună cu ea — sora mea, tata şi mama, eu însumi — de la Gibraltar la Constantinopol, de la Alexandria în Sicilia şi în fiecare port de pe traseu. Acum te simţi mai bine?

— Şi tu o iubeai.

— Prespun că da.

— Unde este?

El oftă, amintindu-şi în mod dureros toate dorurile lui de adolescent, toate visurile imposibile.

— În Antibe. S-a căsătorit cu un judecător.

— Te-a părăsit ca să se mărite cu un judecător?

Se căsătorise cu un judecător după ce o părăsise el.

— Da, zise.

— Şi ţi-a fost dor de ea.

— M-am înrolat în armată.

— Şi-ţi era dor de ea.

— Da.

— Ce romantic, murmură Teo cu blândeţe.

Ducându-şi paharul la gură, el dădu pe gât restul de coniac, gândindu-se la consecinţele brutal de neromantice ale aventurii lui din tinereţe. Camille rămăsese gravidă; tatăl lui nu voise să-i îngăduie s-o ia de nevastă, şi ea fusese lăsată pe uscat, la Marsilia, plângând şi singură. Averea pe care tatăl lui o pusese pe numele ei îi permisese să-şi „cumpere" un soţ de vază, care fusese de acord să se uite în altă parte atunci când se născuse un copil cu câteva luni înainte de termen.

— Şi acum, conversaţia aceasta s-a încheiat, declară Duras brusc.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Drept răspuns el înclină capul, apoi întinse mâna să-şi mai toarne coniac. Dar fu nevoie să mai bea câteva pahare, înainte ca vechile amintiri să fie puse iar sub lacăt, în siguranţă, şi până când Teo reuşi să-i smulgă un zâmbet.

După ce pe lângă casă trecuseră toate trupele, Teo trase la o parte draperiile şi deschise ferestrele, lăsând o lumină aurie să inunde încăperea. Aerul primăvăratic aduse cu el un sentiment pur, limpede, de reînnoire, ca şi cum întreaga lume ar fi fost spălată şi proaspătă. Şi Camille se retrase din gândurile lui conştiente, până şi aranjamentul îngrozitor al lui Jourdan nu rezistă în faţa unor mai plăcute senzaţii *carpe diem**.

Stătură împreună în faţa feresrelor deschise, încălziţi de soare, sărutându-se cu gingăşie, vorbind în mod deliberat despre subiecte banale. Şi nu peste mult timp făcură dragoste, deoarece dorinţa carnală, nestingherită de trecut sau de viitor, ardea nedomolită în ei, şi nici unul nu putea să uite cât de disperat de vremelnic era refugiul lor, cât de puţine ore le mai rămâneau.

Prea curând, aşa cum ştiau că avea să se întâmple, lumea exterioară interveni când Cholet aduse un mesaj urgent din partea lui Jourdan. Scuzându-se, presiunea împrejurărilor simţindu-se deja în glasul lui, Duras îmbrăcă la repezeală un halat şi coborî la parter, unde îl aştepta aghiotantul său. Teo se grăbi să-l urmeze, legându-şi cordonul capotului în timp ce cobora scara.

---

* *Carpe diem* (lb.lat.): Cuvinte folosite de Horaţiu (Odele, I,11,8) pentru a reaminti că viaţa e scurtă şi trebuie să te grăbeşti să te bucuri de ea. În traducere liberă: „Profită de ziua de azi." (n.t.).

Când ea apăru în pragul sufrageriei, el nu-i ceru să plece, dar îi făcu semn să ia loc într-un fotoliu. Cu atenţia concentrată asupra hărţii aduse de Cholet şi ale cărui colţuri erau deja prinse în pioneze pe masă, Duras se aplecă deasupra unei zone, însemnând-o cu linii groase de cerneală roşie.

Îi dicta lui Cholet în timp ce desena săgeţi şi haşurări, marcând traseul marşului şi modul de dispunere a coloanelor sale.

— Ai grijă ca Bonnay să lase o mică garnizoană la Martinsbruck, şi să aducă armata înapoi. Avem nevoie de Lecourbe şi de Schwyz, ca să păzească trecătorile dinspre Italia. Bonnay ar trebui să reuşească cu mai mult din jumătate din oamenii noştri în... optsprezece ore, cu viteză maximă. Din păcate, vreme de două zile nu vom avea artileria. Trenul de aprovizionare trebuie să fie şi el rechemat. Trimite călăreţi lui Bonnay, lui Lecourbe, la vagoanele de aprovizionare, şi lui Jourdan, bineînţeles. Dracu' să-l ia! Ştiam eu că aşa se va întâmpla!

Jourdan întâlnise trupele prinţului Schwarzenberg şi îşi dăduse seama că acestea alcătuiau avangarda armatei arhiducelui. Îi trimisese un mesaj insistent lui Duras, cerându-i să ameninţe flancul arhiducelui atacând oraşul Bregenz, situat la capătul estic al lacului Constance.

— I-am spus acum o lună că, potrivit rapoartelor mele, armata arhiducelui urma să se ciocnească cu el. *Merde!* bombăni Duras. Şi armata se află în Tirol. Pentru a face faţă acestui posibil dezastru, voi avea nevoie să se instaleze aici un birou temporar, continuă cu vioiciune. Trimite încoace hărţile, şi câţiva fucţionari. E-n ordine — adăugă apoi, drept răspuns la expresia de mirare a lui Cholet, care abia acum o remarcă pe Teo, în colţul încăperii. E-n ordine, repetă cu glas coborât, nuanţa de autoritate auzindu-i-se în glas cu o limpezime de cristal.

— Da, domnule, replică iute aghiotantul său, adunându-şi documentele.

— Ai grijă să fie adus aici şi bucătarul nostru, îi dădu Duras instrucţiuni. Vom instala la parter un soi de bucătărie de campanie, ca să hrănim personalul. Iar eu voi avea nevoie de un chirurg pentru încheietura mâinii, adăugă cu dezinvoltură, arătând bandajul lui improvizat, îmbibat de sânge. Vezi ca mesagerii călări să pornească la drum peste zece minte. E de o importanţă majoră. S-a înţeles?

— Da, domnule, răspunse tânărul subaltern şi după un salut regulamentar, părăsi încăperea.

— Un nou absolvent de la Fontainbleau, remarcă Duras, cu o sclipire amuzată în ochi. Nicicând n-am fost atât de formalist, dar adevărul este că niciodată nu era de aşteptat ca oamenii înrolaţi în armata regală să fie aşa de rafinaţi, iar corsarii duceau o viaţă mai degrabă nedisciplinată.

— Şi, totuşi, învingi în toate campaniile.

Reputaţia lui era binecunoscută în întreaga Europă, ca şi zvonul cum că odinioară el ar fi fost corsar.

— Îmi place să înving. Tata era în favoarea aceluiaşi crez.

— Tatăl *meu* îşi închipuia că poate învinge puternicul imperiu rus.

— Şi n-a putut.

Ea scutură din cap, contrazicându-l:

— Cu toate acestea a ţinut piept unui regiment vreme de şase luni.

Pirivirea lui Duras deveni mai atentă.

— Unde?

— Pe o mică peninsulă, în apropiere de râul Obi. El şi mama mea, şi o mână de războinici.

— La Obdorsk? Acela era tatăl tău? Ruşii au adus acolo un tun nu-i aşa?

— Au târât tunul pe o distanţă mai mare de cinci sute de mile, prin mlaştini şi tundră. Pentru asta le-au trebuit şase luni şi vieţile a sute de condamnaţi, dar în Rusia viaţa nu contează prea mult. Când tata n-a vrut să se predea, ruşii i-au distrus fortăreaţa, ucigându-l pe el şi pe mama mea, şi pe toţi oamenii lui. Eu aveam opt ani.

— Îmi pare rău.

În timp ce ea îşi istorisise povestea, Duras venise să se aşeze lângă ea. Acum îi cuprinse mâinile într-ale sale şi, ridicându-le la gură, i le sărută.

— Eu nu-i voi lăsa să ne distrugă, rosti, lăsându-i mâinile în poală şi acoperindu-le cu ale lui.

— Tamir îmi spune că tot aşa o asigura tatăl meu pe mama.

— Nu cunosc amănuntele morţii părinţilor tăi, dar te pot apăra pe tine... pe noi. Să nu te gândeşti vreodată că n-aş putea.

— Chiar împotriva lui Korsakov... şi a Rusiei?

— Tatăl meu era un mercenar, un corsar care lupta pentru oricine îl plătea mai bine. A murit de bătrâneţe pe o insulă mică din Mediterana. Am de gând să fac acelaşi lucru. Împreună cu tine.

— Adevărat? întrebă ea, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Adevărat, confirmă el calm, cuprinzând-o în braţe.

Ridicând-o pe genunchii lui, o ţinu strâns, conştient de enormitatea a ceea ce făgăduise, şi totuşi nespus de sigur de sine. Fu un fel de revelaţie pentru un bărbat care până acum nu-şi promisese viaţa nimănui.

Zgomotul uşor de cizme pe prag şi sunetul unor glasuri bărbăteşti dădu semnalul sfârşitului solitudinii lor.

— Aş putea să rămân, dacă nu incomodez? întrebă Teo. Timpul nostru e foarte scurt.

— Din partea mea poţi şi să-mi stai pe genunchi, dar numai dacă te îmbraci cu ceva mai puţin transparent decât capotul acesta.

— N-aş fi atât de îndrăzneaţă încât să stau pe genunchii tăi, dar îţi mulţumesc.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Este o atitudine pe deplin egoistă.

Înţelegea şi el cât de puţine ore le rămăseseră.

În câteva minute, încăperile de la parter fură transformate în birouri improvizate şi, după ce atât Duras cât şi Teo se îmbrăcaseră cu veşminte mai respectabile, Duras puse stăpânire pe planuri pentru a organiza o nouă ofensivă.

Chirurgul lucra în timp ce se discutau planurile, mâneca lui Duras fiind suflecată şi încheietura lui rezemându-se pe genunchii medicului. Rănitul părea că nu ia în seamă durerea, cu excepţia unei singure dăţi când spuse: „Ai grijă, Georges, e braţul cu care-mi mânuiesc sabia!"

Ceea ce avu ca rezultat apariţia a noi broboane de sudoare pe fruntea tânărului doctor.

Când se făcu cusătura, Duras ceru să i se dea coniac, şi îl bău dintr-o înghiţitură. Apoi îşi lăsă cu precauţie mâneca în jos şi, ridicându-şi privirile spre oamenii din jurul mesei, spuse:

— Ei, şi cum naiba o să trecem cavaleria prin mlaştina aceea?

Se preconiza ca Duras să efectueze o înaintare pe un front lung de cincisprezece mile, de la Feldkirch până la gura Rinului superior. Valea mlăştinoasă era un

teren dificil, înşelător, arhiducele aflându-se într-o poziţie puternic fortificată şi aşteptându-i de partea cealaltă. Duras şi oamenii lui n-ar fi putut ajunge la faţa locului mai devreme de trei zile. Oare Jourdan avea să poată rezista atât de mult?

În noaptea aceea nu dormi, şi deşi Duras nu şi-o aşeză pe Teo pe genunchi, o ţinu de mână tot timpul consiliului, care dură până în zori. Stând alături de el la masa din sufragerie, ea îi urmărea în vreme ce ofiţerii discutau problemele de strategie şi logistică. Duras îşi asculta politicos subalternii, dar cea mai mare parte a statului său major se afla încă în Tirol, şi, în ultimă instanţă, cu sau fără statul său major, el fu cel care luă deciziile finale privitoare la campanie. Când soarele începu să se înalţe, sarcinile le erau distribuite diverşilor ofiţeri, secretarii erau puşi la treabă, scriind numeroasele mesaje necesare pentru coordonarea a patru coloane ce urmau să mărşăluiască spre nord, şi Duras se retrase, adresând personalului său o plecăciune plină de curtenie.

— Sunt disponibil oricând pentru orice întrebări sau comentarii, spuse pe un ton politicos.

— —

— Numai lapte şi miere, deloc în stilul lui obişnuit, remarcă maiorul Vigée înălţând sprâncenele, după ce Duras şi Teo părăsiseră încăpere. Doamna trebuie să fie ceva cu totul deosebit la pat.

— Mi-am închipuit că e al dracului de greu să fie depăşită Claudine, rosti un alt bărbat, zâmbind.

— Nu-mi place asta, declară cu aprindere tânărul Furet. Doamna Duras este o femeie foarte rafinată.

— Asta-i foarte adevărat, replică un alt ofiţer. Cea mai rafinată în materie de artă carnală.

— Nu accept să aud asemenea calomnii! protestă Furet. Ponegreşti pe cine nu trebuie. Claudine este o femeie frumoasă neglijată de soţul ei.

— Totuşi, nu şi de ceilalţi bărbaţi din Paris, zise Cholet pe şleau. Doamna s-a jucat cu tine, Furet, şi continuă s-o facă în propriul ei folos.

— Îmi pare rău, băiete, interveni Vigée, consolându-l pe Furet printr-o uşoară bătaie pe umăr. Cholet are dreptate. Întreabă pe oricine.

— Atunci de ce n-a divorţat Duras de ea? insistă Furet cu indignare.

— Poate din cauză că unchiul ei e Talleyrand, replică Cholet.

— Iar ea este protejata lui Barras.

— Sau poate că el n-are timp, zise Vigée, dacă ne gândim că în ultimii câţiva ani i-a împiedicat pe englezi şi pe austrieci să mărşăluiască pe Chapms Elysées.

— Lăsând deoparte reputaţia doamnei Duras — interveni Cholet, pe care nu-l interesa continuarea acelei discuţii — în ceea ce o priveşte pe contesa Korsakova, îmi permiteţi, domnilor, să fac o sugestie? Indiferent de starea căsniciei generalului, pentru moment el este îndrăgostit de contesă. Aşa că, doar dacă vreunul dintre dumneavoastră nu are o problemă extrem de presantă, v-aş sfătui să nu-i deranjaţi până la întoarcerea lui Bonnay cu armata de la Chur. V-aţi primit cu toţii ordinele. Sunt convins că vă puteţi descurca.

— Dar dacă *avem* totuşi de pus o întrebare?

— Fireşte, dacă este ceva important îl vom întrerupe. Dacă nu este, vă vom ajuta fie Lauzun, fie eu. De acord?

Şi, cu excepţia lui Furet, care dădu din cap nemulţumit, toţi îşi exprimară acordul.

- 9 -

Duras ştia că aveau pentru a fi împreună cel mult ziua şi noaptea aceea. Şi, deşi lui Teo nu-i spusese nimic, ea înţelegea că în curând el va fi obligat să plece.

— Este rău, nu-i aşa? zise cu calm, în vreme ce el încuia uşa dormitorului în urma sa.

Stătea în picioare, complet nemişcată, la aproximativ un metru de el, cu faţa foarte palidă, şi cu ochii plini de tristeţe.

El înălţă din umeri.

— Poate că nu, zise, întinzând spre ea o mână.

Când ea i-o atinse şi el o trase în braţele sale, Duras se simţi din nou întreg, şi se întrebă ce capriciu al sorţii îi adusese laolaltă din părţi ale lumii atât de depărtate. Şi cum de era el îndrăgostit cu o asemenea disperare de o femeie pe care o cunoscuse abia cu două săptămâni în urmă.

— N-ar trebui să fii nevoit să pleci, şopti Teo, strâns lipită de pieptul lui. Cum poţi fi salvatorul tuturor?

— Sunt dator cel puţin să încerc. Tu ştii asta — murmură generalul, nefiind nici el însuşi sigur că ar fi existat multă speranţă de reuşită — Jourdan se poticnise înfruntând întreaga forţă a armatei arhiducelui.

— Poate că bătălia se va încheia până când îţi vei duce armata acolo.

— Deocamdată, replică el pe un ton neutru, nu cunoaştem amploarea problemei în discuţie.

Adevărata problemă consta în a şti unde avea să-şi fixeze Franţa următoarea linie de apărare. Şi, deşi în cadrul consiliului de război nu sugerase nimic care să

exprime o atitudine atât de negativă, Duras făcea deja planuri în vederea unor împrejurări neprevăzute.

— Nu vom şti, continuă el, până când nu vom ajunge la Bregenz, sau până când Jourdan nu ne va trimite informaţii la zi. Mi-ar plăcea să te iau cândva cu mine la Nisa, spuse, nedorind să vorbească despre război în răstimpul ce le mai rămânea. Am acolo o vilă.

— Du-mă acum!

Dându-se cu o jumătate de pas înapoi, îl ţinu la depărtare de un braţ.

— Spune „da"! şopti.

— Aş vrea să pot.

— Lasă-l pe Bernadotte să se ducă să-l ajute pe Jourdan!

— Îmi închipui că o va face.

Deşi cu Bernadotte nu puteai fi niciodată sigur de acţiunile lui. Rareori îşi risca armata, dacă nu putea obţine vreun avantaj politic. Şi încercarea de a-l salva pe Jourdan prezenta toate semnele distinctive ale unui dezastru.

Ochii lui Teo se umplură de lacrimi.

— Ce-o să mă fac, când vei pleca?

— Scrie-mi zilnic, spuse el, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Ia-mă cu tine!

— Nu.

Curpinzându-i mijlocul, o duse în braţe până la pat.

— Să te ameninţ?

Scoţându-i papucii, o privi pe sub sprâncene, cu sclipiri de amuzament în ochi.

— Ai putea încerca.

— Să te mituiesc?

De astă-dată zâmbetul lui fu răutăcios.

— Cu plăcere, zise, începând să-şi descheie nasturii cămăşii.

— M-aş fi *putut* gândi la bani.

— Nu ai destui.

După ce purtase războaiele Republicii vreme de ani de zile, el era un om bogat; generalii erau bine răsplătiţi.

— În cazul ăsta, vreun alt soi de mită, murmură ea.

El se aplecă să-i depună un sărut fugar pe vârful nasului.

— Ceva mai personal, răspunse în şoaptă, lăsând să-i alunece de pe trup cămaşa.

— Ceva făcut de mine?

El scutură din cap, un semisurâs înfrumuseţându-i gura, în vreme ce cămaşa îi cădea pe covor.

— Ceva carnal?

— S-ar putea să fiu tentat...

Ea zvârli în el cu o pernă.

— Desfrânatule!

El prinse proiectilul cu uşurinţă.

— Numai cu tine.

— Minţi! Toate femeile şi toate poveştile acelea... le auzim şi la Petersburg, îl tachină ea puţin.

— Niciodată n-am avut timpul necesar pentru a fi desfrânat. (Deşi femeile fuseseră mereu prezente, el nu le căutase niciodată.) Deşi nu susţin c-aş fi un călugăr, mărturisi cu sinceritate.

— Norocul meu.

— În vreme ce tu, îngerul meu, ai un talent natural, zise el în glumă, aşezându-se lângă ea. Vrei, te rog, să mă ajuţi cu cizmele astea?

Încheietura mâinii îi zvâcnea dureros.

— Culcă-te pe spate, îi propuse Teo, şi voi îndeplini cu plăcere rolul de valet. S-ar putea să reconsideri ideea de a mă lua cu tine, adăugă ea cu cochetărie, şi te-aş putea ajuta să-ţi scoţi cizmele în fiecare...

Privirea lui îi întrerupse rugămintea.

— Pe de altă parte, îşi reluă ea vorba cu vioiciune, am putea pur şi simplu să facem dragoste până când vei pleca, fără a ne mai gândi la război sau la primejdia de a fi nevoiţi să ne părăsim unul pe altul.

Zâmbetul lui Duras fu plin de recunoştinţă.

— Întocmai aşa mă gândeam şi eu.

— Îmi place să fac dragoste cu tine.

— Din fericire, zise el, tărăgănând cuvintele.

— E ceva cumplit de lispit de rafinament?

— Nu e nevoie să fii rafinată pentru mine, iubito. Zilele pe care le petrec eu în societate sunt rare.

— De câtă vreme ai tot fost oştean? îl întrebă ea, trăgându-i cizmele din picioare.

— De când aveam şaisprezece ani. Tata a reuşit să mă înroleze într-un regiment din apropiere de Nisa, în aşa fel încât, în permisiile mele, să mă pot duce pe mare împreună cu el.

Ea îşi ridică privirile spre el.

— Navighezi?

— Am un iaht la Nisa.

— Soţiei tale îi place să navigheze?

Nu se putea reţine — trebuia să ştie. *Oare şi ea îi scotea cizmele?* se întrebă, făcând-o şi pe cea de-a doua să alunece de pe picior.

— Claudine n-a fost niciodată la Nisa. Acum te simţi mai bine? replică el, căruia nu-i scăpase nota de invidie din glasul ei.

— Mă bucur, se mulţumi Teo să răspundă.

— Eu sunt şi mai bucuros, crede-mă.

Liniştită datorită ieşirii lui sarcastice, ea îşi suflecă fusta şi se aşează cu picioarele încrucişate pe pat, alături de el.

— De ce te-ai căsătorit cu ea? Cu siguranţă că n-a fost constrânsă, aşa cum am fost eu.

— Când m-am implicat pentru prima dată în politică, am cunoscut-o pe Claudine acasă la Barras. Se părea că pe amândoi ne interesa viitorul Franţei revoluţionare. Aşa cum s-a dovedit, ea vedea numai avantajul de a fi căsătorită cu mine.

— Şi totuşi n-ai divorţat[7].

— La o săptămână după nunta noastră am plecat în campania din Italia, şi timp de aproape un an n-am mai venit acasă[8]. La vremea aceea auzisem toate poveştile despre purtarea Claudinei în absenţa mea. Ea mi-a spus că aveam o mentalitate provincială dacă mă aşteptam la fidelitate, şi poate că aşa şi era. Stilul căsniciei noastre nu e chiar atât de neobişuit. Sunt sigur că ai văzut aceleaşi lucruri la curtea Rusiei.

— Oh, da. Ţarul dă tonul şi el depăşeşte concepţia oricui despre convenţionalism.

— Cred că *depravat* este cuvântul cel mai frecvent folosit.

Nu-i puse întrebări referitoare la căsnicia ei, deşi cuvântul *depravat* i-l aduse instantaneu în minte. De fapt nu prea îi păsa.

— Am terminat cu înşiruirea vieţii mele? întrebă Duras, alene. Trecutul nu are prea mare importanţă pentru mine.

Ca un om al armelor, trăia pentru clipa prezentă; dincolo de aceasta nu exista nici o certitudine.

— Mi-ar plăcea să ştiu totul despre tine.

— De ce?

Pentru că s-ar putea să nu mai am niciodată vreo şansă de a te întreba, răspunse ea în gând. Fiindcă dorea să ştie despre el mai mult decât câteva anecdote scurte. Dar ştia că nu era bine să-l preseze.

În schimb, râseră şi se hârjoniră şi făcură dragoste, şi rămaseră culcaţi unul în braţele celuilalt într-un pat care nu era a lor, în casa altui om, în ajunul unei bătălii cumplite. Şi se prefăcură că ar fi avut un viitor împreună.

La un moment dat, înainte de ivirea zorilor, ea se trezi brusc, simţind lipsa căldurii lui alături de ea, şi înnebunită, îl strigă.

— Sunt aici, o linişti glasul lui cu intonaţie calmă. Nu puteam să dorm.

Îl văzu stând cu picioarele larg desfăcute într-un fotoliu de lângă şemineu, strălucirea slabă a focului pe cale să se stingă iluminând trupul lui gol.

— Ai vrea puţin coniac?

Încheietura mâinii lui, bandajată, se odihnea pe braţul fotoliului. Duras ridică paharul cu alcool pe care îl ţinea în cealaltă mână.

— Prescripţiile doctorului, murmură, zâmbetul dezvelindu-i pentru o clipă dinţii sclipitor de albi.

Trăgând cuvertura de pe pat, ea şi-o aruncă pe umeri şi străbătu încăperea în picioarele goale.

— Stai cu mine, zise el, punând la o parte paharul şi oferindu-i o mână.

Apoi, înfăşurând cu grijă pătura în jurul ei, o aşeză pe genunchii lui, cu capul rezemat pe umărul lui.

— Te durea încheietura mânii? îl întrebă ea, atingându-i uşor braţul bandajat.

— Puţin. Şi Bonnay ar trebui să se înapoieze în curând.

— Cât de curând? întrebă ea, neputându-şi ascunde teama din glas.

Braţul cu care o înconjura îşi întări strânsoarea.

— Oricând, începând din această clipă. Va veni călare înaintea celorlalţi, cu unităţile de cavalerie.

— Nu cred că pot fi curajoasă, spuse ea cu voce tremurată. Iartă-mă. Nu vreau să pleci.

— Nu am încotro. Dacă nu voi ajunge la timp, Jourdan o să-şi piardă armata.

— Te rog, André, ia-mă cu tine! Te implor!

Îşi îndreptă trupul în aşa fel încât să-l poată privi drept în faţă.

— Nu-ţi voi sta în cale, îţi făgăduiesc, şi...

— Da.

— Nu voi vorbi până nu mi se va adresa vreo vorbă, mă voi ocupa de calul tău de luptă şi voi avea grijă să nu duci lipsă de hrană. Nu-ţi voi crea nici o problemă, indiferent ce s-ar întâmpla, nici chiar... *Da?* Ai spus *da?*

Câteva clipe el tăcu, anarhia din creierul lui necesitând stăpânire.

— Dacă accepţi restricţiile, rosti în cele din urmă, privirea fiindu-i în mod evident tulburată.

— Bineînţeles, consimţi ea îndată, cu impresia că-i fusese dăruită întreaga lume. Orice. Absolut orice!

— Nu-ţi va fi permis accesul în zona de luptă, spuse el, cu un glas atât de crispat încât ea se temu să nu se răzgândească. Voi avea grijă să ţi se atribuie o locuinţă sigură înainte ca noi să înaintăm. Dar până atunci ne poţi însoţi. Sper că eşti în stare să călăreşti mult.

— Da, da, sigur că da, îl încredinţă ea, gata să făgăduiască orice.

— Şi să te aştepţi că-ţi vor fi adresate comentarii obscene. Nu le pot evita pe toate, şi nu voi fi întdeauna acolo.

— Nu mă voi simţi jignită.

— Şi te previn, nu ştiu cât de mult timp voi putea petrece cu tine, chiar dacă vei fi cu mine.

— Înţeleg, zise ea cu calm, deşi sufletul îi era plin de o imensă bucurie.

— Am descoperit că nu te pot părăsi, zise el cu glas atât de coborât încât ea trebui să-şi încordeze auzul pentru a-l auzi. Am stat treaz multă vreme, încercând să mă conving că aş putea.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, şopti ea, neîndrăznind să-l atingă, în dispoziţia sufletească în care se afla el acum.

— E posibil să urmeze repercursiuni, bombăni el. Avem ordine să nu îngăduim prezenţa unor femei în cadrul armatei. Ceea ce nu înseamnă că aceste ordine sunt respectate. Dar sunt pregătit să aud comentarii neplăcute din partea acelor ofiţeri care şi-au lăsat amantele în spatele liniilor.

— Eu sunt amanta ta?

— Nu, tu eşti iubirea vieţii mele, spuse el extrem de încet.

Apoi zâmbetul îi reapăru, plin de farmec răutăcios.

— Dacă ai fi amanta mea, te-aş lăsa în urmă.

— Mă bucur, replică ea, înapoindu-i zâmbetul.

El înălţă o sprânceană întrebătoare.

— Pentru că te-ai îndrăgostit, preciză ea.

— Acum te-ai îndrăgostit şi tu? murmură el.

— Nu vei scăpa de mine, te previn! îl ameninţă ea în glumă.

— Nici o teamă în privinţa asta, iubito.

— Te voi face fericit, spuse ea, privirea fiindu-i limpede şi sinceră, ca şi cuvintele.

— M-ai făcut deja.

— —

Când ecoul agitaţiei provocată de sosirea lui Bonnay ajunse la etaj, Duras spuse:

— Restricţiile încep acum, iubito, campania este în plină desfăşurare.

Şi coborî singur, ca să discute cu şeful statului său major.

După ce se salutaseră reciproc şi îşi împărtăşiseră pe scurt temerea în legătură cu iscusinţa lui Jourdan de a face faţă armatei arhiducelui, Duras, cu concizie bărbătească, spuse:

— Teo este la etaj.

Felul în care Bonnay dădu din cap însemna luare de cunoştinţă şi înţelegere. După aceea se apucară să organizeze acţiunea de salvare: desemnarea companiilor şi a comandanţilor; stabilirea graficului de înaintare; încercarea de a prevedea desfăşurarea evenimentelor. Şi, în cele din urmă, când toate detaliile fuseseră gândite în mod satisfăcător, Duras anunţă:

— Teo va veni cu mine.

— V-aţi pierdut minţile, desigur, replică Bonnay, calm.

— Probabil.

— Ideea aceasta mai poate fi discutată?

— Nu.

— Ştiţi că ordinele referitoare la femei sunt stricte.

— Cunosc toate argumentele, Henri. Toată noaptea m-am străduit să-mi schimb convingerea.

— Ea ar putea constitui un pricol enorm.

— Se va afla mult în spatele liniilor.

— Cholet m-a informat că generalul Korsakov a cerut să-i fie înapoiată.

— Teo nu vrea să se ducă.

— Dumneavoastră sunteţi cel care nu vrea ca ea să plece.

— Şi asta.

— Acum, Amalia va voi să vină cu mine în campanie. O să ne îngreunaţi tuturor foarte mult situaţia.

— Sunt convins că te poţi descurca lesne cu soţia dumitale, Bonnay, răspunse Duras în glumă.

— Nu mă pot descurca deloc cu ea, însă din fericire, cei patru copii ai noşti se vor dovedi a fi o oprelişte. Veţi avea nevoie de pază pentru contesă, adăugă Bonnay.

— Ai aflat că acum Korsakov se află la Mainz.

— Cholet a pomenit despre asta. Oare trupele sale se vor alătura englezilor sau armatei arhiducelui?

— Aş zice că armatei arhiducelui. Pentru paza lui Teo îi vreau pe oamenii lui Vigée, spuse Duras pe un ton categoric. Au mai puţine scrupule.

— Voi da de înţeles limpede ca orice ruşi care vor fi zăriţi să fie ucişi.

— O să vorbesc eu însumi cu Vigée, dar să-i dai dumneata instrucţiuni. Nu vreau ca ea să fie vreodată în pericol.

— Am înţeles.

— Ei, şi acum, — murmură Duras, trăgând adânc aer în piept — cursa pentru salvarea lui Jourdan a început. Trupele de avangardă pot porni la drum odată cu căderea nopţii?

— Cu puţin noroc, da.

– 10 –

Merseră toată noaptea, un mesager călare din partea lui Jourdan întâmpinându-i la scurt timp după miezul nopţii, pentru a le transmite o urgentă chemare în ajutor.

În decursul a două zile de lupte continue, toate unităţile sale franceze fiindu-i cu mult depăşite numeric, Jourdan încercase să ţină în loc la Ostrach ofensiva austriacă, trimiţând în faţă întăriri pentru a împiedica înaintarea duşmanului. Când una dintre brigăzile franceze fusese izolată şi încercuită, o divizie îşi croise drum spre a-i veni în ajutor. În vreme ce acoperea retragerea brigăzii, prin însăşi această operaţiune flancul trupelor franceze aflate la nord de Ostrach rămăsese lipsit de apărare. Pentru a evita încercuirea, unităţile nordice se alăturaseră acţiunii de retragere a generalului. Armata lui Jourdan dădea înapoi pe toată lungimea frontului.

Deşi forţele armatei lui Jourdan produseseră austriecilor mai mult de două mii nouă sute pierderi de vieţi omeneşti, pierduseră la rândul lor două mii cinci sute dintre oamenii lor, şi descoperiseră cu durere că armata arhiducelui, departe de a fi împrăştiată în mici detaşamente, aşa cum se crezuse, înainta într-o ofensivă unică şi puternică.

Răspunzând îndată chemării lui Jourdan, Duras îl informă că naşul lor îi va aduce la Bregenz odată cu răsăritul soarelui. Moment în care avea să atace imediat.

Jourdan se ocupa de stabilizarea liniei sale la vest de Pfullendorff, având localităţile Stockach în dreapta şi Emmingen în stânga. Când primi mesajul lui Duras,

făcu planuri să atace din nou şi dădu ordine pentru ca armata sa să se deplaseze înainte. Jourdan urma să conducă el însuşi flancul drept.

La porţile unei mânăstiri situate la câteva mile spre vest de Bregenz, Teo îşi luă la revedere de la Duras. Stând călare pe cai alăturaţi, erau înconjuraţi de personalul statului-major şi de oamenii de pază, în vreme ce armata trecea pe drum, dincolo de porţi, mărşăluind în noapte într-un pas forţat în care se simţea presiunea momentului.

— Eşti sub comanda maiorului Vigée, rosti Duras calm, pe un ton politicos, neutru, intimitatea fiind o imposibilitate. Te rog să-i urmezi ordinele.

— Da, desigur.

Ea deschise gura să mai adauge ceva, apoi, cu atât de mulţi ochi aţintiţi asupra lor, se răzgândi.

— Dacă nu voi putea să mă întorc eu însumi la tine, cineva din personalul meu va aduce ordine. Nu te depărta în afara împrejmuirilor clădirii.

Întinse braţul şi atinse fugar mâna ei înmănuşată.

— *Au revoir*, murmură, adâncindu-şi, vreme de o clipă, privirea în ochii ei.

— Domnul să te aibă în pază! şopti ea.

Apoi, întorcându-se către Bonnay, care stătea în dreapta lui, Duras întrebă pe un ton tăios:

— Ce veşti avem din partea artileriei?

Atingându-şi uşor pintenii de coastele calului său de luptă, pornea deja într-un galop mic când primi răspunsul lui Bonnay.

Apropiindu-se de Teo, maiorul Vigée zise, prietenos:

— Mânăstirea va fi confortabilă, contesă. Unul dintre oamenii mei vă va lua calul, adăugă, întinzându-i mâna.

Teo era îmbrăcată în costumul unui ofiţer de cavalerie — un şiretlic obişnuit pentru însoţitoarele ofiţerilor, în timpul unei campanii[9]. Trecându-şi piciorul pe deasupra oblâncului, ea îi luă mâna şi alunecă jos din şa.

O potecă mărginită de tei ducea de la poartă spre intrarea principală, ramurile profilându-se, negre, şi subţiri, pe fundalul cerului înstelat. Două lanterne, la uşile de intrare, străluceau în depărtare.

— Daţi-mi voie să vă arăt camerele dumneavoastră, propuse Vigée, oferindu-i braţul. Generalul s-a gândit că, pe durata şederii aici, vă va face plăcere biblioteca, adăugă el, ţinând paşul cu mersul ei mai mărunt. Călugării se mândreau cu colecţia lor de cunoştinţe vânătoreşti. Înţeleg că şi dumneavoastră vânaţi.

— Tribul meu vânează pentru subzistenţă, replică Teo. Bunicul meu m-a învăţat să trag cu puşca încă de la o vârstă fragedă. Dumneavoastră vânaţi, domnule maior?

— Am fost crescut la Paris, aşa că vântoarea mea s-a limitat la austrieci, ripostă el rânjind. Nu mi-o luaţi în nume de rău, contesă.

— Nici o supărare, domnule maior. Înrudirile mele se limitează la o foarte mică zonă din Siberia.

— Aşadar, veţi rămâne în Elveţia?

Teo nu se putu decide dacă el era impertinent sau stângaci, şi când ea ezită, Vigée se grăbi să adauge:

— Generalul pare să fie îndrăgostit de dumneavoastră, doamnă, şi noi toţi îi dorim numai bine, asta-i tot.

— Şi eu îi doresc binele, spuse ea. Şi sper din toată inima să pot rămâne.

— Suntem aici pentru a avea grijă să nu vină cazacii să vă ia, aşa că nu aveţi de ce vă teme.

— Cazacii? se miră ea, deoarece aceia care o escortaseră de la Petersburg se aflau în închisoare, la Zürich.

— Oamenii soţului dumneavoastră, contesă.

Sesizând groaza apărută imediat în ochii ei, îşi dădu seama că Duras nu-i spusese nimic despre asta.

— Nu ştiaţi, zise cu glas scăzut, reproşându-şi scăparea. Iertaţi-mi gafa, André n-a precizat...

— Unde este soţul meu?

Maiorul aruncă o privire rapidă în jur, de parcă ar fi sperat să fie salvat din acea dilemă, dar doi călugări care veneau să-i salute se aflau încă la o distanţă prea mare.

— N-ar fi trebuit să vă spun nimic, bâigui.

— Aş prefera să ştiu cu ce fel de primejdie mă confrunt, zise Teo, străduindu-se să rămână calmă.

— Vom avea grijă de dumneavoastră. Nu trebuie să vă faceţi griji.

— Korsakov e împreună cu arhiducele?

— Pe cinstea mea că nu ştiu.

— Dumneavoastră *credeţi* că este cu arhiducele?

Inima îi bătea înnebunită. Impulsul de a scăpa prin fugă era copleşitor.

— Nu ştiu, răspunse el, susţinându-i câteva clipe privirea. Realmente nu ştiu.

— Dar Duras crede asta, căci altminteri nu v-ar fi spus să mă păziţi de cazaci. La ce depărtare se află Bregenz?

— Nu vă alarmaţi, încercă Vigée s-o liniştească, remarcând agitaţia ei vizibilă. E mult mai probabil ca arhiducele să fie la Stockach.

— Nu la Bregenz...

Teo fu cuprinsă de un sentiment de uşurare, şi se întrebă — acum când era scoasă de sub stăpânirea lui Korsakov — cum de supravieţuise în trecut. Asemenea unui animal eliberat din cuşcă, simţea groaza pătrunzându-i în suflet doar gândindu-se la perspectiva reîntoarcerii în închisoarea ei.

— Cât timp sunteţi în paza mea, nimeni nu vă va face vreun rău, contesă. Vă dau cuvântul meu de ofiţer.

— Vă mulţumesc, domnule maior, zise Teo, cu glasul abia şoptit şi cu chipul palid. Gândul de a mă înapoia la Petersburg mi se pare extrem de nebinevenit.

— Duras vrea să fiţi în siguranţă, doamnă, şi ordinele lui vor fi respectate.

— Vă mulţumesc, murmură Teo. Vă mulţumesc foarte mult.

Şi, după ce călugării îi uraseră bun sosit în congregaţia lor şi după ce fusese condusă în încăperile destinate ei, o gândire mai calmă îi domoli teama iraţională. Paza asigurată de Vigée era puternică — şaizeci de oameni — mânăstirea însăşi arăta ca o fortăreaţă medievală, iar camerele ei erau situate în ceea ce părea să fi fost un turn principal.

Dacă există undeva un loc în care cineva să se poată simţi în siguranţă câtă vreme Korsakov bântuia viu prin lume, acela ar fi fost acest sanctuar bine apărat.

Dar ea nu dormi bine, fiind chinuită de coşmaruri şi amintiri brutale, înspăimântată de umbre pe pereţi, trezindu-se brusc la zgomote venite din afară, văzând chipul lui Korsakov, precum un vampir fantomatic, apărând în lumina lunii de dincolo de fereastra ei.

După câteva ore de zbucium, renunţă la orice altă încercare de a dormi şi îşi găsi un scaun lângă şemineu, sperând că flăcările calde şi strălucirea jucăuşă aveau să-i ţină la distanţă demonii. Avea nevoie acum de mângâierile lui Tamir, dar camerista ei fusese lăsată la Sargans. Chiar şi mai mult avea nevoie de Duras, dar el nu putea fi ajuns nici măcar de dorinţa ei, viaţa fiindu-i în mâinile zeilor.

— —

În timpul nopţii, Duras împreună cu şase mii de oameni trecuse peste mlaştina care apăra Bregenz-ul, şi acum se afla în faţa poziţiilor puternice întărite ale austriecilor. Artileria lui era încă la o depărtare de treizeci de mile spre vest, înaintând cu greu prin ţinuturile mocirloase, însă cea mai mare parte a cavaleriei lui reuşise să navigheze pe potecile înguste care străbăteau mlaştina, şi, pregătită, aştepta ordinul lui ca să atace. Duras nu prea avea timp să studieze posibilităţile; în orice caz, în afara unui atac frontal ucigător, acestea erau puţine. Şi, blestemându-l în gând pe Jourdan pentru incompetenţa lui şi pentru că nu respectase cea dintâi regulă a războiului — „Alege momentul şi locul de desfăşurare a bătăliei" — dădu instrucţiuni în vederea dispunerii trupelor sale.

Când lumina palidă a zorilor spori, artileria austriacă deveni vizibilă în poziţia ei expusă, şi Duras dădu ordinul de atac. Asaltul se porni peste un teren fără absolut nici o acoperire, zgomotul tobelor ce bătea semnalul de atac înălţându-se spre un cer matinal lipsit de nori, iar calea ce şi-o croiau atacanţii în faţa lor fiind un câmp ucigător. Sub bombardamentul intens, avangarda începu să şovăie, apoi cedă. Pentru a stăvili retragerea, Duras călărea de-a lungul primelor rânduri, încurajându-şi oamenii, şi cel dintâi val ajunse la baza escarpei. Austriecii aruncară în luptă două brigăzi şi, treptat, după o confruntare îndelungată, francezii fură respinşi în josul povârnişului.

Duras îşi regrupă infanteria şi, sub bubuitul tunurilor austriece, înaintară din nou, în vreme ce cavaleria aus-

triacă încerca să înconjoare flancurile franceze de pe pantă. Dacă ar fi reuşit să facă o străpungere acolo, ar fi putut să respingă întregul front francez. Pentru oamenii lui Duras, momentul era disperat. La început cedară teren, dar apoi cea de-a doua coloană de infanterie franceză atacă vijelios, urmată de calul lui Duras care îşi croia drum prin noroi şi apă pentru a înfrunta cavaleria austriacă. Sub presiunea puternicului atac, austriecii se retraseră, dar, supusă focului intens al inamicului, armata lui Duras nu câştigă decât puţin teren.

Chemând la luptă cea de-a treia coloană a sa, Duras dădu iarăşi ordin de atac, fiind însă întâmpinat de valul unor noi trupe austriece, revărsându-se în josul fortificaţiilor. Cum francezii erau respinşi metru cu metru, ultimele rezerve fură chemate în ajutor, şi aceste întăriri intensificară atacul. Pentru fiecare palmă de pământ fură sacrificaţi o mulţime de oameni, atât de o parte cât şi de cealaltă, dar în cele din urmă austriecii se retraseră în spatele fortificaţiilor.

Duras încercă acum să ia cu asalt zidurile, dar un puternic foc secerător, deschis asupra lui din bastioane şi de pe înălţimile învecinate, îi subţie serios rândurile. Atunci vru să câştige teren spre stânga fortificaţiilor, însă se pomeni prins într-un foc încrucişat ucigător. Realcătuindu-şi rândurile împuţinate, Duras conduse el însuşi atacul, chiar mai departe spre stânga, dar când ajunse cu greu şi cu mari pierderi aproape pe creasta fortificaţiilor, trupele austriece ieşiră năvalnic pentru a-i prinde din flanc. Francezii fură nevoiţi să se retragă din nou, în dezordine.

Pe la ora unsprezece a acelei dimineţi, în tabăra austriacă veniseră întăriri proaspete, şi noul atac francez

fu o repetare a ceea ce se întâmplase mai înainte. Măcelul fu înspăimântător. De şase ori înaintară francezii, doar pentru a fi seceraţi de o ploaie de foc; de fiecare dată siliţi să se retragă, şi de fiecare dată rândurile rărite se reformară. Spre prânz, după cinci ceasuri de luptă crâncenă, francezii erau respinşi cu pierderi grele, lăsând în urma lor o mie cinci sute de morţi şi trei sute de prizonieri.

Din fericire, austriecii erau tot atât de extenuaţi ca şi oamenii lui Duras, şi nu aveau puterea de a-i urmări în retragere. Adunându-şi trupele epuizate, generalul se înapoie la Constance, unde află pentru prima oară despre înfrângerea lui Jourdan la Stockach. Arhiducele lovise puternic armata lui Jourdan, şi după ce suferise cinci mii de pierderi de vieţi oameneşti, generalul fusese împins îndărăt, dincolo de Rin.

— Găsiţi-l pe Vigée, ordonă Duras imediat, teama sfredelindu-i măruntaiele.

După înfrângerea lui Jourdan, austriecii aveau să înainteze rapid spre vest — Teo putea să cadă în mâna lor.

În timp ce Bonnay chema ostaşii care să plece în căutarea maiorului, Duras stătea în picioare la fereastra biroului primarului, urmărind tumultul şi haosul de sub el. Piaţeta oraşului Constance gemea de căruţe şi furgoane încărcate cu răniţi, grupuri de soldaţi odihnindu-se care pe unde puteau; învălmăşeala de trupuri şi mijloace de transport fiind tot ce mai rămăsese din armata lui.

Acum că Jourdan era pe deplin înfrânt, francezii aveau să fie nevoiţi să se retragă şi mai mult pentru a-şi apăra frontul vestic şi a-l face să reziste împotriva armatei victorioase a arhiducelui. Avantajul numeric fusese întot-

deauna de partea acestuia; toată lumea ştiuse asta încă de la început. O forţă mai mică îţi cere prudenţă în alegerea locului şi momentului bătăliei, să ştii când să înaintezi şi când să stai în loc. Păcat că Jourdan era atât de prost.

Chipul lui Duras avea o expresie rătăcită, braţul drept îi era prins într-o eşarfă însângerată, faţa, părul şi uniforma îi erau înnegrite de praf de puşcă. La o măsuţă de lângă uşă, Cholet se ocupa cu transcrierea unui raport ce urma să fie trimis la Paris.

— Vreţi să-i menţionez pe ruşi? întrebă.

Mai devreme, Duras nu fusese sigur dacă dorea să trimită această informaţie, deoarece puţinii cazaci văzuţi la Bregenz ar fi putut să fie vreo trupă de cavalerie austriacă.

— Nu, lasă mesajul simplu. Ne retragem. Le vom aduce la cunoştinţă poziţia noastră mai târziu. În momentul în care vor primi informaţia, eventuala prezenţă a ruşilor nu va mai avea nici o importanţă.

Glasul îi era răguşit, cu umărul zdravăn se rezema din greu de canatul ferestrei, simţindu-se complet epuizat. De două zile nimeni nu mai dormise, şi nici nu aveau s-o facă în curând, cu armata arhiducelui pe urmele lor.

— Vom rămâne aici numai atât cât să ne ocupăm de răniţi, continuă Duras. Vreau ca la căderea nopţii să ne aflăm la vest de Constance. Instalează în apropiere de lac un spital de campanie pentru răniţii care nu vor aştepta până seara, şi convoacă imediat o întrunire a statului-major. Jourdan fiind lichidat, suntem singuri pentru a rezista împotriva arhiducelui. Ne vom retrage dincolo de râul Thur, şi de acolo către poziţiile din jurul Zürichului. Cei care nu sunt de acord, îşi pot exprima părerea

într-un răstimp de un sfert de oră. Şi găsiţi-l pe Vigée! Vreau să mă încredinţez că Teo se află în siguranţă.

Nu ştia de unde să înceapă pentru a o găsi în acea forfotă a retragerii, scena ce se desfăşura sub ochii lui fiind grăitoare pentru ceea ce se petrecea în cea mai mare parte a oraşului şi în regiunea înconjurătoare. Patru mii dintre oamenii lui aveau nevoie de provizii, şi de îngrijire, iar el trebuia să aibă grijă ca Teo să fie nevătămată. Stătea în picioare lângă fereastră, pândind întoarcerea lui Bonnay, sperând să zărească în mulţime o faţă sau o siluetă cunoscută.

Rezemat de geam, aţipi vreme de câteva minute, şi când, după scurt timp, Bonnay năvăli în încăpere, sunetul binecunoscut al vocii acestuia îl trezi brusc.

— Ai găsit-o? întrebă, dintr-o dată vioi, întorcându-se spre Bonnay.

— Unul dintre ostaşi l-a găsit pe Vigée.

— Ce dracu' vrea să-nsemne asta? mârâi Duras, cuprins de nelinişte.

— Contesa este în siguranţă, explică aghiotantul, dar Vigée a mutat-o la spitalul provizoriu care a fost instalat în biserică. Ea îi ajută pe răniţi şi, din câte se pare, a ieşit, trecând în altă încăpere. Am lăsat instrucţiuni pentru ca Vigée s-o aducă aici.

— Unde se află biserica?

— După colţ, lângă...

— Arată-mi!

Era prea primejdios ca, în dezordinea agitată a retragerii, Teo să fie singură undeva — indiferent dacă era vorba de o biserică sau de un spital.

— Ce naiba l-a apucat pe Vigée? întrebă Duras, ieşind din încăpere cu paşi atât de repezi, încât Bonnay aproape că fugi pentru a nu rămâne în urmă.

— Contesa, pur şi simplu, a plecat pe furiş, domnule. Vigée spunea că, la un moment dat, ea era colo, şi în următorul...

Un muşchi de pe maxilarul lui Duras tresări, trădându-i supărarea. Dar în momentul scurtei lor treceri prin străzile aglomerate nu mai exprimă nici un alt reproş.

— Asta e?

Faţada bisericii se înălţă înaintea lor de cum dădură colţul.

— Da, domnule.

— Unde a văzut-o ultima dată?

— În nava principală, domnule. Tocmai de aceea nu şi-a făcut griji că ar fi putut s-o piardă din vedere. Contesa stătea de vorbă cu preotul, şi cine altul ar fi fost mai de încredere, zicea Vigee.

Dar nici Vigée, nici Teo nu se zăreau nicăieri când ei intrară în nartex* şi contemplară o scenă tragică şi dominantă de dezordine. Răniţii zăceau pe culoarele dintre strane, cei cu vătămări mai puţin grave stăteau pe scaune sau rezemaţi de pereţi. Paiele proaspete aşternute pe pardoseala de piatră erau deja îmbibate de sânge, şi jalnica larmă a strigătelor care cereau apă şi ajutor răsuna prin uriaşa navă.

— Unde sunt cei care trebuie să acorde îngrijire medicală? întrebă Duras.

— Sunt pe drum. Am ordonat să ni se asigure provizii şi personal medical. Vigée şi-a trimis oamenii să aducă apă. Există şi un preot, domnule. E posibil ca el să ştie ce s-a întâmplat cu contesa.

---

* Nartex: pridvor vestic, despărţit printr-o balustradă în arhitectura creştină timpurie, şi rezervat femeilor, penitenţilor şi novicilor (n.t.)

Preotul nu ştia şi, după ce-l încredinţase pe cleric că ajutoarele aveau să sosească în curând, Duras cercetă navele laterale şi absida, oprindu-se ca să stea de vorbă cu răniţii, asigurându-i că vor fi trimişi acasă, mulţumindu-le pentru curajul lor la Bregenz. Fu o trecere lentă prin grămada de soldaţi ce zăceau de-a valma pe pardoseală, şi totuşi privirea lui Duras rămânea vigilentă, pândind semne care să-i trădeze prezenţa lui Teo. Fiecare minut ce se scurgea fără a o fi văzut îi sporea neliniştea.

Mult prea târziu o găsiră într-o mică grădină împrejmuită de ziduri, în spatele bisericii, ajutându-i unui cleric să bandajeze un ostaş rănit. Vigée stătea în genunchi lângă Teo, ţinând piciorul omului, în timp ce ea şi tânărul preot înfăşura strâns resturile juponului ei în jurul unei tăieturi sângerânde.

— N-a vrut să vină, domnule, declară în grabă Vigée, cu o nuanţă de scuză în glas, de cum îl văzu pe Duras.

— Nu da vina pe el, André, zise Teo, ridicându-şi chipul zâmbitor spre Duras. (Rochia ei era pătată, mâinile, mânjite de sânge.) N-am vrut să plec, când aici sunt atâţia oameni care au nevoie de îngrijire.

— Chirurgii şi medicii au pornit deja încoace, declară Duras. Peste scurt timp vor fi la datorie. Acum, vino, te voi duce la o altă locuinţă.

— Vom rămâne multă vreme în localitate?

— Sper să plecăm înainte de căderea serii.

— Trimite pe cineva să mă ia când vei fi gata de plecare. Până atunci voi da ajutor, replică ea, reîndreptându-şi atenţia asupra îndeletnicirii întrerupte.

Soldatul pe care-l îngrijea devenise de o paloare cadaverică.

— Teo!

La auzul unicului cuvânt, rostit blând, ca un ordin stăpânit, ea îşi înălţă iar privirea.

— Vigée va rămâne cu mine, nu-i aşa, domnule maior? întrebă ea, uitându-se la acesta pe deasupra piciorului rănit al soldatului.

— Da, doamnă. Adică, adăugă, conştient de încruntătura lui Duras — dacă aşa doriţi să fac, domnule.

Complicaţia intervenită aduse un zâmbet uşor pe buzele lui Bonnay — Duras nu era obişnuit să nu-i fie ascultate ordinele.

— Nu vrei să pleci? întrebă generalul cu glas scăzut, în care i se simţea efortul de a se stăpâni.

— Scuzaţi-mă, spuse Teo cu calm adresându-se preotului de lângă ea, şi ridicându-se într-un foşnet de mătase grea, se îndreptă spre Duras.

Luându-i mâna, îl trase puţin la o parte.

— Mă bucur foarte mult că eşti teafăr, zise ea cu blândeţe. Ai vrea să-ţi îngrijesc rana?

— A văzut-o deja un chirurg. Pleacă de aici, Teo, vino cu mine, insistă el. Oare asta înseamnă a-ţi cere prea mult?

— Să stau undeva şi să te aştept? ripostă ea, sfidându-l cu privirea. Te rog, iubitule, voi fi mult mai de folos aici. Ştiu cum să bandajez o rană. Chiar dacă n-aş face altceva, măcar pot să aduc apă pentru muribunzi şi să-i ţin de mână.

— Aş prefera să fi în siguranţă, departe de toate astea.

— Cu Vigée sunt în siguranţă.

O privi câteva secunde, punând în balanţă liniştirea lui şi dorinţele ei.

— N-ai fost rănită în timpul retragerii?

— Nu. Vigée ne-a pus să încălecăm pe cai în clipa în care a primit mesajul tău. Nu mi-a dat nici măcar răgaz să mă schimb, aşa că am călărit în straiele astea — zise ea, zâmbind. Cu fustele suflecate în jurul genunchilor.

— Îmi fac griji gândindu-mă la tine în vălmăşagul oraşului. Nu ştiu dacă prezintă siguranţă.

— Dar *tu* eşti în siguranţă, acum când armata lui Jourdan a dispărut?

— Deocamdată sunt, dar la nopate vom continua să ne retragem. Asta nu-i o discuţie despre siguranţa mea, iubito, adăugă zâmbind.

— Nici despre a mea, iubitule, replică ea cu drăgălăşenie.

Urmă o foarte scurtă tăcere şi apoi, cu un oftat extrem de slab, Duras spuse:

— Dacă nu vrei să vii cu mine, *trebuie* să rămâi la biserică, în aşa fel încât să ştiu unde te afli.

— De acord, zise ea în glumă.

Apoi, ridicând mâna, trecu uşor cu degetul peste obrazul lui.

— Ai nevoie de un bărbierit şi de o baie.

— Poate diseară vom reuşi să găsim undeva apă caldă.

Glasul îi era scăzut, privirea intimă, şi vreme de câteva clipe nenorocirile din ultimele zile dispăruseră.

— Un gând paradisiac, replică ea în şoaptă.

— Da, zise el, imediat conştient de extrema lui oboseală. Vigée rămâne lângă tine clipă de clipă. Fără nici o excepţie.

Adunându-şi puterile pentru a-şi învinge epuizarea, continuă cu vioiciune:

— E posibil ca în vălmăşagul acesta să existe agenţi ai duşmanului. Vreau să înţelegi eventualul risc.

— Din câte înţeleg, s-ar putea ca şi Korsakov să se afle prin apropiere.

— Nu dispunem de o verificare, dar nu-i cu neputinţă. Nu-ţi asuma nici un risc.

— Vei veni să mă iei, când va fi timpul de plecare?

— Dacă nu voi putea, îl voi trimite pe unul dintre aghiotanţii mei. Sunt îngrijorat în legătură cu tine, zise cu un glas şoptit. Retragerea ar putea fi primejdioasă, dacă arhiducele Charlie se hotăreşte să ne urmărească.

— Voi rămâne cu Vigée şi voi aştepta chemarea ta.

— Vei avea nevoie de îmbrăcăminte.

Ea aruncă o privire rapidă spre fusta ei murdară — nu remarcase în ce hal era.

— O să văd ce pot face. Nu te frământa.

El zâmbi cu amărăciune.

— Voi încerca să mă abţin.

Veşmintele pentru Teo constituiau pentru moment una dintre cele mai neînsemnate preocupări ale lui.

Cu un semn către Bonnay, îi şopti lui Teo, despărţindu-se de ea:

— Rămâi cu Vigée.

— Da, domnule general! răspunse ea, făcând în glumă cu ochiul.

El îi imită gestul — o fluturare leneşă şi ispititoare a genelor negre, amândoi simţind un dulce val de speranţă.

— —

Bărbaţii, care se întruniră la scurtă vreme după aceea în biroul provizoriu al lui Duras, erau cei ce mai rămăseseră din statul său major. Bastoul şi Ruby fuseseră ucişi în cursul asaltului, Gazan era grav rănit, iar Loison

se afla la chirurg, care îi trata o rană de şrapnel. Nici unul dintre oamenii lui nu scăpase nevătămat.

Nu existară discuţii în contradictoriu cu privire la necesitatea de a se replia spre Zürich. Mica armată din Elveţia era izolată într-o poziţie avansată, riscând să fie încercuită dinspre nord de către oamenii arhiducelui şi de armata austriacă în Italia. Aveau să fie nevoiţi să-şi abandoneze poziţiile din Tirol şi să-şi retragă toate garnizoanele de pe malul estic al Rinului superior. Câţiva ofiţeri propuseră să plece cu totul din Elveţia şi să facă un popas în munţii Jura şi în Alpii Savoiei. Dar Duras se opuse.

El îşi petrecu restul zilei împreună cu Bonnay, organizând retragerea. Se trimise ordin celor de la cartierul general de la Sargans să-şi strângă bagajele şi să se retragă spre vest. Grosul armatei, care încă îşi continua marşul venind din Tirol, trebuia să fie îndreptat în altă direcţie. Instrucţinile lui adresate şefului intendenţei erau ample, şi întregul personal ocupat cu aprovizionarea lucră ore suplimentare rechiziţionând de la localuri cele necasare. Toţi cei patru mii două sute de oameni care supravieţuiseră luptelor de la Bregenz aveau nevoie de raţii alimentare şi de medicamente, iar pentru răniţii care mergeau pe jos erau necesare mijloace de transport suplimentare.

Foarte târziu în acea după-amiază, când se stabileau ordinele finale în vederea evacuării terenului, de la Paris sosi un mesaj dezolant: austriecii, sub conducera lui Kray, învinseseră lângă Verona armata din Italia a lui Schérer şi îi împinseseră pe francezi înapoi, până la Mincio. Cum

Suvorov* era aşteptat să li se alăture în curând austiecilor din Italia, aducând cu sine un surplus de soldaţi ruşi, pentru Franţa situaţia din sud devenea disperată. În aceste condiţii, împrejurările în care se aflau ei înşişi căpătau o nuanţă mai gravă.

Dacă armata din Italia ar fi fost înfrântă, armata din Elveţia s-ar fi aflat, singură, într-o extrem de mare primejdie.

---

* Suvorov (Alexandr Vasilievici, conte, apoi prinţ) (1729-1800): general rus. A înăbuşit răscoala poloneză din 1774, a luptat în Italia, împotriva armatelor Revoluţiei Franceze, şi a fost înfrânt de Massena la Zürich (n.t.).

- 11 -

— Duras o are pe soţia dumneavoastră, spuse bărbatul slab care stătea de partea cealaltă a mesei de lucru a lui Korsakov.

— *La* el... la *el!* Cu neputinţă!

Generalul rus sări în picioare, statura lui uriaşă înălţându-se ameninţător. Furia îi devenea vizibilă pe măsură ce culoarea feţei i se schimba din roz în roşu, şi apoi într-un stacojiu intens.

— Este una dintre târfele lui! adăugă, parcă scuipând cuvintele, şi aplecându-se înainte, pus pe ceartă.

— Îl aştepta la mânăstirea de lângă Bregenz, zise Herr Mingen, calm în faţa mâniei rusului.

Anii petrecuţi de el ca agent dublu îl obişnuiseră să-şi păstreze calmul şi stăpânirea de sine. Fusese trimis în misiune, s-o caute pe soţia generalului, şi, deşi loialitatea lui era înclinată Prusiei şi regelui ei, nu vedea ce-ar fi fost rău în a-i furniza lui Korsakov această informaţie.

— Părea să fie bine păzită, adăugă.

— Prin urmare, este prizoniera lui, declară pe un ton categoric generalul Ilici Korsakov, pentru care era de neconceput să existe cineva care să se înfrupte din proprietatea lui personală.

— Am stat de vorbă cu unul dintre ostaşii de lângă grajduri. Duras este plin de solicitudine faţă de ea.

— *Plin de solicitudine?*

Bărbatul supranumit „Măcelarul" rosti cuvântul cu o uşoară nuanţă de răutate.

— Din câte se pare, după succesele lui din Tirol, Duras a petrecut cu contesa două zile în spatele uşilor închise.

— Ai înţeles tu greşit! tună Korsakov, încleştându-şi mâinile mătăhăloase.

— Nu, excelenţa voastră, replică omul care vorbea fără accent zece limbi.

— Dacă te-nşeli, câine smiorcăit ce eşti, zise în şoaptă Korsakov, cu glasul tremurând ameninţător şi privindu-l fioros cu ochii lui apropiaţi, o să-ţi smulg ficatul!

— Sunt foarte sigur de ceea ce afirm, excelenţă, replică pe un ton calm Herr Mingen, ascuzându-şi dispreţul.

Oamenii incapabili şi brutali, de felul lui Korsakov, erau un produs prea binecunoscut al privilegiilor.

— Va fi adusă înapoi, decretă cu asprime Korsakov. *Tu* mi-o vei aduce înapoi, porunci el.

— O expediţie foarte primejdioasă, domnule general.

Glasul lui Mingen era blând, când aruncă o scurtă privire spre harta de pe perete; părul de un blond spălăcit îi sclipi câteva clipe în lumina pe care soarele o revărsa prin ferestre.

— Şi costisitoare, adăugă încetişor măsurând din ochi regiunea pentru care se purtau luptele şi prin care avea să fie obligat să călătorească.

— Pentru amănunte, vorbeşte cu aghiotantul meu, răspunse tăios Korsakov. Te vor însoţi cecenii mei.

— Doriţi ca doamna contesă să fie adusă înapoi vie? întrebă spionul, ştiind că detaşamentele morţii alcătuite din ceceni erau unităţi militare specializate: nu luau prizonieri.

— Am nevoie de contesă *în viaţă*. Însă Duras va plăti scump, pentru îndrăzneala lui, blestemată fie-i pielea de om de rând!

Cu o încruntătură furioasă, Korsakov se lăsă iar să cadă în fotoliul său.

— Ia-ţi banii şi proviziile şi până mâine dimineaţă să fii plecat de-aici. O vreau imediat înapoi!

— —

După ce se ocupase de rezolvarea treburilor sale cu aghiotantul lui Korsakov, Herr Mingen făcu un mic ocol înainte de a se întâlni cu cecenii care aveau să-i fie tovarăşi de drum.

La vederea lui Mingen, farmacistul deschise uşa, deşi afişul cu „Închis" fusese pus la locul cuvenit în prăvălia sa de pe o stradă laterală a Bregenz-ului încă din ajun, când artileria defensivă deschisese focul.

— Superiorii noştri ar vrea să ştie că pe la noapte detaşamentul ucigaş al lui Korsakov îl va vâna pe Duras, îi spuse Anton Mingen bărbatului cu care îşi împărţise locuinţa cât fusese la universitate.

Stăpânul lor, regele Frederick Wilhelm al III-lea al Prusiei* avea interesul de a-şi păstra neutralitatea în acest război, deşi presiunile făcute asupra lui de către Anglia şi cea de-a doua Coaliţie fuseseră imense. Cu toate acestea, Frederick nu avea încredere în Thugut*; intenţiile prim-ministrului austriac cu privire la teritoriul lui nu erau un secret. El prefera ca Austria să fie ţinută mereu ocupată cu luptele împotriva francezilor.

---

* Friedrich Wilhelm al II-lea (1770-1840): rege al Prusiei între 1797-1840. Adversar al lui Napoleon, în 1806, a fost învins la Lena, teritoriile dezmembrate prin pacea de la Tilsit fiindu-i redate abia prin tratatul de la Viena (1815) (n.t.).

* Thugut (Jean de) (1736-1818): Om de stat şi diplomat austriac, remarcat prin ura sa împotriva Revoluţiei Franceze şi prin eforturile despuse ca s-o înăbuşe. A fost unul dintre principalii instigatori ai primelor două coaliţii (n.t.).

— Spune-i regelui, continuă Mingen, că s-ar putea să prefere ca Duras să rămână în viaţă. Nu există alt general în stare să apere Franţa împotriva forţelor Coaliţiei.

— Ai aflat de ce a păţit Kray la Verona.

Mingen confirmă dând din cap.

— Asta face ca supravieţuirea lui Duras să fie şi mai imperativă. Franţa se află într-o situaţie disperată.

— I-ai putea ucide pe ceceni?

— Poate. Este... posibil, răspunse agentul. Dar ăştia sunt asasini cu antrenament. Mă îndoiesc că aş reuşi să expediez mai mult de unul pe lumea cealaltă înainte de a fi ucis eu însumi. Şi mi-ar plăcea mai degrabă să supravieţuiesc acestui război. Cum altfel aş putea să mă bucur de câştigurile mele necinstite?

Un zâmbet îi încălzi ochii, dându-i înfăţişarea unui băiat de cor.

— În cazul ăsta ar trebui să-i trimitem la treabă pe oamenii noştri.

— Ceea ce mi-ar crea o plăcută senzaţie de siguranţă. Voi lăsa la tine itinerariul preconizat al călătoriei mele. Duras se va replia la Constance. După ce va afla de înfrângerea lui Jourdan, bănuiesc că se va retrage şi mai mult — este puternic depăşit numeric. Din fericire, cecenii nu cunosc regiunea, vor fi nevoiţi să se bazeze pe noi în calitate de ghizi.

— Şi nu vorbesc limba de pe-aici.

— Abia dacă vorbesc în vreun fel. Este ceva foarte înspăimântător, zise Mingen, cu un zâmbet de o clipă. Mă voi ocupa să-i menţin mulţumiţi, oricât ar costa, încheie apoi pe-un ton sarcastic.

— Dacă ar muri Korsakov, Frederick ar avea ceva de câştigat? întrebă farmacistul, iscusit în înţelegerea subtilităţilor politice.

— Pune-le întrebarea asta superiorilor tăi de la Potsdam. Întreaga lume ar avea de profitat de pe urma morţii lui, dar aceasta-i doar opinia mea personală, declară cu vioiciune Mingen.

— Ai nevoie de bani?

— Da, bineînţeles. Banii lui Korsakov intră în contul meu. Cineva trebuie să plătească pentru călătoria asta cumplită prin ţara nimănui. Sunt momente în care cred că ar fi trebuit să-mi continui profesiunea medicală, zise Mingen, oftând obosit.

— Dar regele are nevoie de tine.

Tânărul spion se ridică greoi în picioare, gândul la misiunea lui părându-i ameninţător.

— Urează-mi noroc, Max. Îmi va fi necesar în aventura asta.

Câteva minute mai târziu, era cu mult mai bogat, aurul prusac cântărind greu în punga lui, atunci când ieşi din prăvălie. Ajuns în locuinţa sa, îşi puse în bagaj câteva arme, dintre care două erau destul de mici pentru a putea fi ascunse pe trupul său. Călătoria cu ucigaşi experimentaţi şi total lipsiţi de conştiinţă necesita o putere de foc suplimentară.

Grupul cu totul nepotrivit al celor trei bărbaţi părăsi Bregenz-ul în acea seară.

- 12 -

Retragerea din Constance începu pe înserat, evacuarea răniţilor efectuându-se cu viteză foarte mică, vagoanele înşirându-se de-a lungul a mile întregi pe drumul către vest. Ariergarda lui Duras nu raporta nici o activitate în urma lor, oferind un oarecare sentiment de uşurare, deşi doar pentru o vreme: arhiducele nu pornise în urmărire. Merseră până aproape de miezul nopţii, şi abia atunci făcură o pauză de odihnă. În curând, de-a lungul întregii văi muntoase se aprinseră focurile de tabără, în sute de puncte luminoase.

Un mic han situat la intrarea în vale dispunea de camere pentru Duras şi statul său major, cu toate că înlesnirile de găzduire erau rustice.

— Nici o problemă, spusese Duras, obosit, când Bonnay se înapoiase cu veştile. Orice pat va fi bun.

Încăperile erau mici, şi cămăruţa în care fură conduşi Teo şi Duras avea un pat cu saltea de puf, un şemineu, şi cam atât. Dar era curată, focul fu aprins repede, şi peste câteva minute soţia hangiului îşi făcu apariţia în cămaşa ei de noapte, peste care aruncase în grabă o broboadă. Plata generoasă făcută de Bonnay în avans fusese efectul de a le asigura ofiţerilor francezi graţiile ei, în ciuda orei târzii. Schiţând o plecăciune către Duras, femeia spuse pe un ton prietenos:

— Înţeleg că v-ar plăcea să vă ofer apă pentru spălat şi o cină.

— Da, te rog.

Prea murdar ca să se culce pe pat, Duras se trântise pe pardoseală, cu spinarea rezemată de perete.

— Mai întâi apa de spălat, precizã el.

Hangiţa aruncă o privire mirată spre trupul care zăcea pe pat. Silueta subţire, în uniformă, era greu de desluşit în lumina lumânărilor şi în umbră, deşi aghiotantul folosise pronumele „ea".

— Ar dori apă şi... ăă... persoana care vă însoţeşte? întrebă femeia.

— Da, tare mult, zise Teo, pe care privirea evident scrutătoare a hangiţei o făcu să zâmbească.

— Apă de baie pentru doi, explică Duras. Repede, dacă se poate.

— Desigur, domnule. Fetele de la bucătărie o încălzesc chiar acum. Ce v-ar plăcea să vă ofer la cină?

— Pentru mine, absolut nimic. Spune-i ce ai dori tu, iubito, spuse Duras, întorcând alene capul spre Teo.

— Slănină şi ouă. Asta poftesc.

Ochii lui Duras se îngustară puţin, privirea lui zăbovind câteva clipe pe abdomenul ei plat. Însă glasul îi fu blând când zise:

— Voi mânca acelaşi lucru. Repede, te rog, adăugă morocănos, neavând nici o plăcere să poarte o conversaţie lungă în miez de noapte, când era mort de oboseală şi braţul îl durea ca dracu'.

După plecarea hangiţei, Teo murmură:

— Nu ştiu dacă o să pot rămâne trează până soseşte mâncarea.

— Dormi. Te voi trezi eu.

— Eşti prea departe de mine, şopti ea, întorcându-se pe cealaltă parte şi întinzând mâna spre el.

— Sunt de asemenea prea murdar ca să te ating, replică el, cu ochii pe jumătate închişi. Aşteaptă până fac o baie.

Dar întinse braţul şi îi atinse uşor vârful degetelor, zâmbindu-i.

— Ai o uniformă nouă?

— Probabil. Bonnay este eficient. Iar tu ai două rochii noi, continuă el, cu ochi închişi, zâmbetul reapărându-i pe buze.

— Rochii noi?

Capul ei se săltă abia perceptibil de pe saltea.

El îşi ridică pe jumătate genele şi făcu semn cu capul către desagii de oblânc pe care un aghiotant îi cărase în cameră şi-i lăsase lângă uşă.

— Mi-ai găsit rochii?

Proptindu-se într-un cot, se uită la el, încântată de evidenta lui preocupare faţă de ea.

— Cholet le-a găsit.

— I-ai dat tu comandă? îl tachină ea. Măsura cutare... şi ce culoare... şi ce ţesătură?

— Aşa ar fi trebuit.

Duras chicoti, iar apoi gemu — chiar şi cea mai mică mişcare era chinuitoare. Cusăturile rănii de la încheietura mâinii i se desfăcuseră la Bregenz, şi când tăietura fusese recusută la Constance, aproape că leşinase de durere.

— Ai nevoie de laudanum, murmură Teo, dându-se jos din pat. Să văd dacă nu are puţin nevasta hangiului.

— În sacii mei se află o sticlă, zise Duras, având grijă să nu se mişte, căci durerea zvâcnea de-a lungul terminaţiilor lui nervoase.

Luând repede sacii, Teo îngenunche lângă el şi descheie cataramele sacilor. Căutând prin ei, scoase o sticluţă şi, înlăturând dopul, i-o înmână lui Duras.

— Îngerul meu salvator, şopti el, ducând sticla la buze şi dând pe gât o sorbitură prelungă.

Suferinţa îi era evidentă.

— Să mă uit la braţul tău?

— Nu acum. Mai târziu. După ce voi fi băut sticla asta, răspunse el, cu un zâmbet slab.

— N-ar trebui să chemăm un chirurg?

— Nu. Nu poate face nimic. Vezi-ţi rochiile, o îndemnă, vrând să schimbe vorba. Spune-mi ce părere ai.

Şi, hotărât să-şi calmeze durerea, înghiţi încă o porţie bună de coniac.

Teo scoase din saci una dintre cămăşile curate, din olandă, ale lui Duras.

— În partea cealaltă, îi dădu el indicaţii.

Descheind celălalt compartiment, Teo dădu la iveală o rochie vaporoasă din dantelă neagră. Aproape transparentă, garnisită cu o panglică de satin roşu petrecută în jurul decolteului, semăna în mod cert a lenjerie de corp.

— Unde a găsit Cholet asta?

— Dumnezeu ştie. L-am certat.

— Dar le-ai adus aici.

— M-am gândit că ar arăta superb pe tine. Totuşi nu atunci când călătoreşti călare, împreună cu armata.

— Ce de reţineri, iubitule, îl tachină ea. Constat că nu-ţi meriţi reputaţia.

— Tu eşti de văzut numai pentru ochii mei, zise e cu glas scăzut, băutura alcoolică răspândindu-se ca un balsam calmant prin trupul lui, domolindu-i junghiurile durerii. Mai este una.

Aceea era purpurie. Ochii lui Teo se deschiseră larg când despături mătasea strălucitoare.

— Oare Cholet a jefuit un bordel? întrebă ea, cu o privire amuzată.

O curtezană ateniană ar fi fost avantajată în acea rochie în stil grec. Corsajul ei se adâncea fără modestie aproape până la talie, iar fusta era crăpată în ambele părţi pentru a lăsa să se vadă, fără nici un ascunziş, atât piciorul cât şi coapsa.

— Aşa se pare, deşi, din câte se ştie, câteva frumuseţi pariziene se expuneau aproape în public aproape nude.

— Adevărat? zise Teo, cu o notă clară de răceală în glas.

— Aşa am auzit, replică Duras cu înţelepciune. Eu personal n-am fost implicat.

— Îţi mulţumesc.

— Gelozia ta mă farmecă, murmură el.

— În schimb, ţie nu ţi se îngăduie să farmeci pe nimeni în afară de mine.

— Cu plăcere.

O bătaie în uşă puse punct oricărei alte conversaţii, şi apa pentru baia lor fu adusă în cameră.

Câteva clipe mai târziu, stăteau atingându-şi genunchii în cada comodă din cupru, plină cu apă aburindă, căldura ce-i învăluia dinspre şemineu sporindu-le plăcerea. După lipsa de confort şi dezastrele din ultimele câteva zile, erau de acord că situaţia de acum se asemăna foarte mult cu paradisul. Se aflau la căldură, relaxaţi, aşteptând o cină care avea să le fie servită într-un viitor extrem de apropiat... şi împreună.

— Sunt mai mult decât fericită, murmură Teo, extaziată.

— Sunt în viaţă, remarcă Duras succint.

Ţinea ochii închişi, capul i se odihnea pe marginea căzii, vinovăţia şi regretul pe care le simţea întotdeauna

în legătură cu moartea soldaţilor săi împovărându-i inima. Fericirea lui era veşnic contrabalansată de tragediile implicate de profesiunea lui.

— Şi sunt cu tine.

Asta era de ajuns. Mâine avea să înfrunte iarăşi sorţii ameninţători, însă în noaptea aceasta nu voia decât să uite.

Şi căută uitarea în braţele lui Teo.

Dar adormi în timpul cinei, şi Teo luă tava de pe genunchii lui şi o puse pe pardoseală. Nu ştia cum să-l mişte din poziţia lui, cu trupul culcat pe perne, fără a-i produce durere, aşa că trase uşor cuvertura peste el şi-l lăsă aşa cum era.

Vreme de câteva clipe îl privi cum doarme, recunoscătoare că scăpase cu viaţă la Bregenz, înălţând ofranda rugăciunilor ei de mulţumire către zeii pe care-i cunoştea din copilărie. Aceştia locuiau în copaci şi în cer, în apele năvalnice şi în întinsele spaţii deschise din patria ei, dar Teo spera că în noaptea aceea o auzeau, pentru că dorea ca ei să aibă grijă de bărbatul acesta pe care-l iubea. Stătea în picioare, la fereastra mică, în valea de munte situată la mii de mile departe de casa ei, şi îşi ridica privirea spre cerul înstelat, cerându-le favoarea.

— Salvaţi-l de duşmanii lui, se rugă ea, şi de măcelul ce nu ţine seama de nimic. Ţineţi-l teafăr, în noaptea asta şi întotdeauna.

Spera că stelele de deasupra ei străluceau la fel de puternic de partea cealaltă a Uralilor, spera că ele îi vor purta rugăciunile până la bunicul ei, pe care nu-l văzuse de atât de multă vreme.

— Vreau să-l aduc acasă la tine, *grand-père*, murmură ea în tăcerea înconjurătoare, şi să-l fac să te

cunoască. Vreau ca pruncul nostru să crească puternic în patria poporului meu. Vreau să vin acasă...

Liniştea era prea mare, primejdiile care îi aşteptau erau nemăsurate. Se simţea înfricoşată şi după ce Duras îi domolise temerile, în timpul cinei.

Franţa se afla în pericol, remarcase ea cu teamă. Totul era un haos, retragerea — monstruoasă, înspăimântătoare.

„Aveau să se replieze şi să se regrupeze", replicase el calm[10]. „Oricum, arhiducele Charlie nu era un adversar formidabil; în '97 îl silise să se retragă aproape până la porţile Vienei", spusese el zâmbind. „Nu ai încredere în mine?"

„Ba da", răspunsese Teo. „Da, sigur că da."

Dar cum ar putea el să învingă? se gândea Teo acum, în întunericul nopţii, privind afară, spre sutele de focuri de tabără. *Armata lui în retragere nu mai e îndeajuns de puternică pentru a purta bătălia. Cum ar reuşi să învingă împotriva tuturor armatelor, când Austria, Anglia, nemilosul meu soţ şi trupele lor le depăşesc numeric pe ale lui, când superioritatea lor este copleşitoare?*

Timpul petrecut de noi împreună zboară primejdios de repede, gândi ea cu teamă.

Întorcându-se de la fereastră, se uită la Duras. Tenul lui părea întunecat în comparaţie cu aşternuturile, buclele negre i se răspândeau în dezordine pe pernă, trăsăturile feţei îi erau calme, liniştea respiraţiei lui contrasta puternic cu propriul ei zbucium interior. Frumuseţea şi forţa lui, nesfârşitul lui farmec, iubirea lui, toate erau ale ei... cel puţin deocamdată.

Nu îndrăznea să se gândească la viitor.

Se trezi când simţi căldura trupului şi sărutul lui, soarele dimineţii strălucind în cameră, demonii dispărând. *Asta nu o putea realiza decât sărutul lui,* decise ea, scăldându-se în lumina acelui zâmbet.

— Mă tem că aseară am neglijat să fac ceva, şopti el.

— N-am vrut să te trezesc.

— Pentru asta să mă trezeşti întotdeauna, zise el, cu un zâmbet larg. Ia-o ca pe un ordin permanent.

— Erai epuizat. Deşi acum pari a fi pe deplin odihnit, remarcă ea cu maliţiozitate, simţind cum erecţia lui îi înghionteşte coapsa.

— Pe deplin, confirmă el. Chiar şi durerea din braţul meu a descrescut până la o intensitate suportabilă.

— Bănuiesc că nu-ţi este foame?

O cuprinse o bruscă şi imperioasă poftă de ciocolată şi frişcă.

— Este un fel de a vorbi.

— Ce drăguţ, murmură ea, potolindu-şi nevoile digestive, şi întinzându-se să-l sărute. Dispunem de mult timp în dimineaţa aceasta?

— Dacă Bonnay nu ne întrerupe cu un mesaj din partea ariergărzii noastre. Trebuie să mă înştiinţeze imediat în cazul în care am fi urmăriţi.

— Aşadar, dacă arhiducele decide să nu te vâneze în vizuina ta...

— Ceea ce nu este probabil. Generalii austrieci au doar puţină autonomie. Toate ordinele lor vin de la Viena.

— Un dezavantaj.

Duras zâmbi:

— Nu pentru noi.

— Prin urmare, s-ar putea să avem... o mulţime de timp, rosti ea, într-un fel de tors.

— În mod clar există această posibilitate, replică el, rânjind.

— În cazul acesta, mă întrebam...

Imaginea unui mic dejun cu ciocolată reapăru în mintea ei, făcând să-i lase gura apă.

— Vreau să zic, atâta vreme cât nu e necesar să plecăm imediat, adică... te-ai supăra dacă aş comanda mai întâi ciocolată şi frişcă? Am o poftă nebună de ciocolată şi...

— Frişcă, încheie el cu blândeţe. Pofte? întrebă apoi cu glas înăbuşit şi cu o expresie încântată. De când ai început să ai pofte?

— Nu sunt sigură, răspunse ea, simţind cum un uşor fior îi vibrează de-a lungul şirii spinării. N-am remarcat realmente deşi, dacă stau să mă gândesc, Vigée mi-a cerut socoteală pentru faptul de a-i fi mâncat toată şunca şi pâinea pe care ne-au dat-o călugării la pachet, când am plecat. Din fericire, în următoarea staţie de poştă a găsit mai multă mâncare pentru noi amândoi, deoarece mi se făcuse iar foame. Am mâncat ca doi ostaşi, zicea el. Şuncă şi pâine sună foarte bine şi acum, spuse cu un zâmbet dulce şi liniştitor. E prea devreme ca s-o chemăm pe hangiţă?

Duras chicoti.

— Bonnay a plătit atât de bine, încât niciodată nu-i prea devreme, replică el, bătând-o uşor pe umăr, cu indulgenţă.

Zvârlind la o parte cuvertura, se ridică din pat, se duse la uşă, o deschise şi strigă să vină proprietarul. Aşa cum stătu o vreme în cadrul uşii deschise, buclele lui

răvăşite atingeau pragul de sus, înălţimea lui fiind impresionantă în mica încăpere cu plafon jos.

— Gata, spuse închizând uşa şi învăluind-o pe Teo într-o privire afectuoasă. Mâncare pentru iubita mea.

— I-ai trezit pe toţi din casă, îl mustră Teo în glumă.

— Sunt sigur că sunt deja sculaţi.

Tonul lui era dispreţuitor.

— Prea îndelung timp ai fost general, iubitule. E foarte devreme.

— Atunci se vor duce iar să se culce, zise el cu nepăsare, scotocind prin desagii săi.

Scoţând o pereche de pantaloni, începu să-i îmbrace.

— Doar nu te îmbraci!

— Numai provizoriu, iubito, deşi nu mi se întâmplă deseori să fiu neglijat în favoarea unui sandviş cu şuncă.

— Iartă-mă, zise ea, zâmbind ruşinată, dar sunt într-adevăr moartă de foame.

Aşezându-se lângă ea pe pat, se aplecă şi o sărută, iar apoi spuse foarte încet:

— Dacă vrei, vom aranja ca împreună cu noi să călătorească un bucătar, în aşa fel încât să nu-ţi fie niciodată foame.

— Nu eşti încântat de copil? şopti ea, în voce simţindu-i-se un soi de adoraţie şi de mirare.

— Nu am încrederea ta, şi deocamdată e prea devreme, replică el, pragmatic. Dar, dacă tu eşti încântată, sunt şi eu.

— Cu siguranţă lui îi place frişca.

— Sau *ei* îi place pâinea cu şuncă.

— Sau *lor* le plac frişca şi pâinea cu şuncă.

Sprâncenele lui se înălţară.

— Oare îmi dăruieşti gemeni?

— Eu am avut un frate geamăn. A murit la o vârstă fragedă.

— Copilul nostru nu va muri.

— Nu, întări ea.

Şi, când hangiul sosi la uşă, Duras comandă un mic dejun în stare s-o mulţumească chiar şi pe o iubită chinuită de o foame devastatoare.

— Eşti foarte drăguţ, rosti ea după plecarea omului, strecurându-şi braţele de sub cuvertura pe care şi-o trăsese până la bărbie ca să-şi ascundă goliciunea de ochii hangiului.

— Îmi poţi mulţumi mai târziu.

Scoţându-şi pantalonii, se urcă iar în pat, zâmbetul devenindu-i răutăcios.

— Sau acum, şopti ea.

Erecţia lui splendidă creă brusc o foame tot atât de devastatoare.

— Nu avem mult timp, zise el, cu glas înăbuşit, reacţionând la dorinţa ei.

— Nu ne va lua prea mult, murmură ea, apropiindu-se deja de el, lacomă, pofticioasă, erecţia lui superbă aprinzând o voluptate instatanee, şi două secunde mai târziu, călărea pe şoldurile lui, căutând să-l cuprindă.

O ajută, căci şi el era la fel de nerăbdător ca şi ea, excesul sexual fiind modul de descărcare după o bătălie. Dar, infinit mai experimentat, el îi dădu uşor mâinile la o parte şi îşi făcu el însuşi cu uşurinţă loc între ţesuturile alunecoase şi pulsante ale labiilor ei. Cu un suspin, ea se lăsă în jos pe membrul lui rigid, nerăbdătoare, febrilă. Fericită când se simţi înfiptă în penisul lui enorm, i-l atinse chiar la bază, acolo unde trupurile lor se îmbinau, şi şopti:

— Îţi ador cocoşelul!

— Iar noi te adorăm pe tine, replică el încet, ţinând-o ferm în loc, strângându-i cu putere şoldurile, opunându-se mişcării ei iniţiale de ridicare, copleşit de o volputate aşa cum nu ţinea minte să mai fi trăit vreodată, apăsându-se mai adânc, în trepte lente.

— Nu, şopti, când ea se zbătu împotriva captivităţii sale. Nu încă. Aşteaptă...

El se înfipse pătrunzând-o până în profunzime, făcând-o să geamă şi să sfârşească într-un icnet smuls de plăcerea aceea chinuitoare. Şi atunci mai înaintă cu o distanţă rafinată, aţâţătoare. Aproape incapabilă să respire, ameţită, simţind că se topeşte, ea scoase un ţipăt slab, gâtuit.

În cele din urmă, cu trupul ei parcă topindu-se în jurul lui, el o ridică încet, şi suspinul ei de dor îl învălui. Şi nimic în lume nu mai avu vreo importanţă în clipele acelea desăvârşite în care ea tremură în cel mai înalt punct al retragerii lui — nici îndatoririle, nici raţiunea — căci simţurile îi erau copleşite de o dorinţă de nesuportat.

Ea este mai formidabilă decât o mie de victorii, gândi el, cu libidoul încins la maximum, şi degetele lui încleştate pe şoldurile ei efectuară o uşoară apăsare în jos. În timpul încetei coborâri, ea începu să se apropie de momentul culminant, printr-un orgasm ispititor de lent care se intensifică treptat, în zvâcniri exaltate, tumultuoase. Gâfâind, înnebunită, ea se agăţă de el, înăbuşindu-şi gemetele în grumazul lui, lăsându-se pradă extazului cutremurător când el îşi împinse şoldurile în sus.

— I-ai de tot, şopti Duras, încordându-şi picioarele, avântându-se în sus, atingându-şi climaxul cu o grabă febrilă, o grabă de nestăpânit.

Cu ochii închişi, cu gâtul ei palid arcuit, Teo gâfâia la fiecare împingere a puternicei ejaculări, senzaţia creându-i o stare de extaz, încingându-i simţurile, unghiile ei lăsând urme pe braţele lui.

El nu observa, după cum nu-şi dădea seama nici de zvâcnirile rănii sale. Era conştient doar de şocul grăbit al orgasmului său, de senzaţiile sale, primitive, carnale — intensitatea acestora fiind de astă-dată mai acută, mai sălbatică, de parcă fiecare senzaţie puternică ar fi fost o rafinare perversă a vieţii lui.

După ce trecu tumultul exploziv, rămaseră gâfâind încet unul în braţele celuilalt. Nici unul din ei nu era în stare să facă vreo mişcare. Un cântec de pasăre, dincolo de ferestre, îşi lansă cu tărie trilurile în liniştea ce învăluise brusc încăperea, a cărei atmosferă era încărcată de mireasma pasiunii şi a trupurilor încinse.

— Cu tine, voluptatea capătă un nou înţeles, murmură Duras, reuşind cel dintâi să vorbească, deşi ochii îi erau încă închişi.

— Nu ştiam că există voluptate.

Lingându-i lobul urechii, Teo rezistă imboldului de a spune „voluptatea mea". Rostogolindu-se peste pieptul lui, îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, iubitule, pentru lecţiile introductive.

Am căpătat o nouă concepţie despre vechile religii ale preoteselor, şi un nou mod de a aprecia viaţa, reflectă în sinea lui, în timp ce o ajuta pe Teo să se întindă pe el într-o poziţie confortabilă.

— Dacă aş fi o preoteasă într-un templu — declară ea, sprijinindu-şi mâinile pe pieptul lui — tu ai fi singurul meu slujitor.

— Iar eu le-aş mulţumi zilnic zeilor pentru favoarea lor, replică el, schiţând un zâmbet răutăcios. Sau, cu tine, ceas de ceas.

— Asta nu-i ceva neobişnuit, nu-i aşa?

— Nu.

— Vom supravieţui haosului? întrebă ea în şoaptă, vrând să-l aibă veşnic, deşi aveau de luptat cu atâţia duşmani.

Duras era prea cinstit, ca să răspundă cu superficialitate unei întrebări puse cu atâta sinceritate. Dar, după o scurtă ezitare, zise:

— Avem şanse foarte mari.

Apoi, pentru a îndulci gravitatea răspunsului său, adăugă zâmbind:

— Îl pot învinge pe Charlie.

Ea îi întoarse surâsul.

— Foarte bine, fiindcă am nevoie de un tată pentru copilul meu.

— La asta mă gândeam şi eu.

Fu scutit de necesitatea de a domoli temerile lui Teo sau de a discuta despre primejdiile implicite din viaţa lui prin sosirea micului dejun — împrejurare pentru care fu recunoscător. Multitudinea duşmanilor ce-i ameninţau impunea să ai nervi de oţel şi un optimism de nezdruncinat. Ca să nu mai amintim de proviziile suplimentare, de la Lyon, care-i fuseseră făgăduite încă din februarie.

— —

Mâncară în pat, sau mai degrabă Duras mâncă, iar Teo îşi dovedi capacitatea stomacului, care se dovedi a fi egală cu pofta ce i se citea în ochi. Când el îşi puse deoparte farfuria şi întrebă: „Eşti sigură?", văzând-o că

ia o a treia porţie de omletă cu brânză şi o a doua ceaşcă de ciocolată, ea se mulţumi să confirme dând din cap, cu o lingură de frişcă dusă la gură. *O priveliţte încântătoare,* decise el, ca şi cum ea însăşi ar fi fost o ispititoare delicatesă nudă.

Ceva mai târziu, când el o întrebă politicos dacă realmente ar putea devora o a patra felie de pâine prăjită unsă cu miere, ea spuse:

— Ar trebui să te hrăneşti mai bine, iubitule. Aseară ţi-ai lăsat nemâncată cea mai mare parte din cină.

Tăind o bucată de şuncă destinată să însoţească încă o îmbucătură de omletă cu brânză, adăugă:

— Au la bucătăria de aici pe cineva foarte priceput. Ai gustat pâinea din făină de ovăz?

— Să mă interesez dacă ea, sau el, pot fi momiţi să ne însoţească la Zürich? întrebă el cu amabilitate, zicându-şi în gând că ea constituia deliciul vieţii lui.

— Ai vrea să încerci? replică ea, cu ochii sclipindu-i de interes.

— Aş fi fericit s-o fac.

Ar fi pus să se demonteze hanul acela scândură cu scândură şi l-ar fi transportat prin toată lumea, dacă asta ar fi fost dorinţa ei.

— Eşti un scump.

— Îţi mulţumesc, zise el calm, aplecându-se să sărute mierea de la colţurile gurii ei.

— Mmm! toarse ea, deschizând gura, atrăgând înăuntru limba lui, oferindu-se cu o neprefăcătorie încântătoare.

Şi când, după o vreme, gura lui se desprinse de a ei şi se îndreptă în jos, alunecând de-a lungul gâtului ei sculptural şi mai departe, ea suspină de plăcere. El

sărută făgaşul dintre sânii ei, înfiorându-le carnea generoasă, limba lui atingându-i, caldă, pielea. Strecurându-şi palmele sub sânii ei, îi ridică şi, aşezându-se iar în şezut, se uită cu dorinţă la frumuseţea lor durdulie şi trandafirie, la sfârcurile lor suculente şi ascuţite, cupele lor voluptuoase atârnând greu în mâinile lui.

— Pe care să-l sărut primul?

Strânse uşor carnea docilă, şi sfârcurile şi aureolele îşi intensificară culoarea, luând poziţie de drept.

— Uite! şopti el. Sunt nerăbdători.

— Eu sunt nerăbdătoare, spuse ea într-un murmur abia auzit, trupul reacţionându-i instantaneu, sânii fiindu-i atât de sensibili încât putea simţi aerul ce-i atingea. Sunt flămândă de sex tot aşa cum sunt flămândă de mâncare.

— Îţi pot da sex, murmură el, aplecându-se şi luând între dinţi unul din sfârcurile ei.

Uşoara apăsare a dinţilor se răspândi prin trupul lui Teo de parcă ea ar fi fost o sclavă a iubirii. Degetele i se strecurară printre buclele lui negre şi, ridicându-i cu putere capul până când se priviră în ochi, rosti:

— Te vreau acum!

— Eşti sigură? şopti el, punându-şi uşor mâinile peste ale ei, îndepărtându-i-le de capul lui şi aşezându-le cu o delicată precizie pe sânii ei.

Când simţi pe palme apăsarea propriilor ei sfârcuri, ea se înfioră, şi avu senzaţia că trupul i se deschide, ca şi cum el ar fi acţionat un declanşator senzual.

— Cum îţi simţi sânii? o întrebă el, strecurându-şi o mână între coapsele ei, mângâind marginile umede şi umflate ale labiilor ei.

Ea gemu slab şi se cutremură sub mâna lui, în timp ce o devastatoare durere pulsantă urmă în spirală, stârnită de contactul senzual al degetelor lui.

— Mângâie-ţi sfârcurile pentru mine, o îndemnă el, strecurându-şi încă două degete înăuntrul ei, împingându-şi mâna mai sus, dilatând-o. Ce suculentă eşti, şopti el, simţindu-şi degetele ude. Perfect pregătită pentru mine... Dar nu ţi-ai atins sfârcurile, adăugă, rostindu-şi rugămintea într-o şoaptă abia auzită.

Dându-i imediat ascultare, ea şi le apucă, strângând.

— Aşa e mai bine, murmură el, scoţându-şi degetele printr-o alunecare şi urmărind cum vârfurile sfârcurilor se alungeau şi se întăreau, atingându-le uşor cu fluidul perlat de pe degetele lui.

Când se aplecă spre ele, luceau ca două nestemate.

— Exotica mea zeiţă a fertilităţii, şopti el, lingându-le drăgălaş, cu limba. Tremuri.

Ronţăi delicat, excită cu limba lui, făcând-o să gâfâie de dorinţă imperioasă. Apoi îşi îndreptă trupul şi, cuprinzându-i faţa în mâini, o întrebă cu blândeţe:

— Ai vrea sexul meu acum?

Ochii lui erau pe jumătate închişi.

— Uită-te la mine şi spune „da", îi porunci el.

— Da. Da!

— Atunci culcă-te pe spate, îi spuse el calm, şi desfă-ţi larg picioarele.

Cuvintele lui atinseră nu se ştie ce coardă sensibilă, căci ochii ei îşi pierduseră expresia vagă, privindu-l brusc drept în faţă.

— Fără ordine!

— N-a fost un ordin.

— Trebuie să mă rogi.

— Ai vrea să te culci pe spate, de dragul meu, iubito? zise el cu tandreţe.

Ea surâse — o privelişte seducătoare, voluptuoasă.

— Pe astea? întrebă, uitându-se la rămăşiţele micului dejun împrăştiat pe pat.

Zâmbetul prin care-i răspunse el fu răutăcios, neruşinat,

— Îngăduie-mi o secundă.

Măturând cât colo mâncarea, printr-un gest larg al mâinii, o ajută să se culce şi apoi îi desfăcu coapsele, depărtându-le şi mai mult cu palmele, mângâind rotunjimea catifelată a interiorului coapselor ei, înaintând mai sus, atingând miezul ei fierbinte şi vibrant. Strecurând cu delicateţe vârful unui deget în susul pielii lucioase şi congestionate, şopti:

— Spune-mi că mă vrei.

În starea de spirit în care se afla, avea nevoie de un oarecare grad de capitulare, neştiind de ce şi fără a se întreba care-i erau motivele.

— Te vreau, Duras.

Replica sună impersonal, rece.

Se uită la ea, cu o privire devenit brusc autoritară.

— ...André... se corectă ea, ochii exotici sclipindu-i amuzaţi, pentru că am foarte mare nevoie de tine.

Mulţumit, el se mişcă între coapsele ei, alunecând înăuntrul ei fără efort deoarece pielea ei vibrantă era alunecoasă, catifelată, datorită spermei.

— De asta ai nevoie? o întrebă, implântându-se în ea cu totul.

Dar Teo nu fu în stare să răspundă. Orgasmul ei izbucni, ajunse în punctul culminant, şi ea termină într-o clipă, ca şi cum ar fi fost un recipient al plăcerii lipsit de raţiune.

— Păcat că trebuie să port un război, spuse încet Duras, strângând-o la piept în timp ce ea îi tremura în

braţe. În loc de asta, aş putea face sex până aş uita de mine.

În timp ce vorbea, ea îl simţi mărindu-se şi mai mult, simţi propria ei reacţie imperioasă, uimind-o noile ei pofte senzuale.

— N-o să pot trăi fără tine, şopti, agăţându-se de el.

— Nu vei fi nevoită s-o faci, zise el, potrivindu-şi puţin poziţia, pentru a îngădui o pătrundere mai profundă. Voi găsi eu o modalitate ca să te ţin aproape.

Teo e ispita personificată, gândi el, strecurându-şi o mână pe sub coapsa ei, ridicându-i uşor piciorul pentru a pătrunde mai adânc în momentul în care se implântă în ea, ştiind cu o certitudine de nezdruncinat că Teo constituia un capriciu imprudent şi nesocotit.

Dar intenţiona s-o aibă acum, mai târziu... întotdeauna.

Termină rapid, o dată, de două ori, de trei ori, uitând orice în afară de senzaţie, transportat, obsedat aşa cum deseori i se întâmplase să fie când era cu ea, desprins de toate în afară de nevoia lui de a o poseda. Iar orgasmele ei se îmbinau unul într-altul, delirul îmbătător devenind febril, chinuitor, lăsând-o incapabilă să respire, în nesimţire.

Şi după aceea, când zăceau împreună, el îi reaminti de rochii, imaginaţia lui, puterea minţii şi a trupului său fiind obsedate de sex.

— Crezi că sânii aceştia încântători vor încăpea în rochia de dantelă neagră a lui Cholet? murmură, trecându-şi leneş vârful unui deget în jurul unui sfârc.

— Mai târziu, şopti ea, sensibilă la atingerea lui, neştiind dacă simţurile ei puteau să suporte încă o stimulare.

— Acum, ripostă el cu glas scăzut, aplecându-se mai mult spre ea, sărutând-o, cerinţele libidoului arzând ca o flacără în interiorul lui.

Poate că explicaţia era timpul sau lipsa acestuia, faptul de a nu şti niciodată când avea s-o mai vadă, *dacă* avea s-o mai vadă. Precum un lacom care se teme să nu flămânzească, voia să-şi umple simţurile cu ea, s-o simtă în mâinile lui şi sub el, în jurul lui... acum când putea.

Rostogolindu-se peste ea şi jos din pat, puse picioarele pe pardoseală şi, trăgându-şi desagii de oblânc de sub pat, scoase din unul dintre compartimente fărâma de dantelă neagră şi mătăsoasă.

Aşezându-se pe marginea patului, puse pe trupul ei ţesătura vaporoasă, şi ochii ei se deschiseră lent.

— Fă-mi plăcerea, zise el, zâmbind uşor. Sunt lacom.

— De acord, atâta vreme cât nu mă trezeşti, murmură ea, cu o privire amuzată şi incapabilă să se mişte.

— Dormi, îi propuse el, ştiind la ce să se aştepte, cunoscând-o bine.

— Mmmm!...

Pleoapele ei se închideau deja, salteaua de puf fiind încântător de moale.

O îmbrăcă aşa cum ar fi procedat cu un copil, sprijinindu-i cu grijă ceafa pentru a-i trece peste cap peticul de dantelă, petrecându-i mai întâi un braţ lipsit de vlagă şi apoi pe celălalt în micile mâneci bufante, ridicând-o cu blândeţe pentru a face rochia să-i alunece delicat peste umeri, peste rotunjimea sânilor plini, oprindu-se câteva clipe ca să-şi admire opera înainte de a-i trage fusta peste şolduri şi picioare.

Cholet s-a priceput să aleagă măsura, gândi Duras. Rochia se potrivea perfect, croiala fiind la modă dar

îndrăzneaţă, şi concepută pentru a seduce. Dantela era atât de transparentă încât nuanţele pielii încălzeau ochiul prin voalul negru, părul negru dintre coapsele lui Teo întrezărindu-se precum o sugestie umbroasă, ca o ispită, în vreme ce picioarele ei palide şi zvelte se conturau sub fusta amplă. Dar centrul de atracţie cel mai captivant era decolteul, adânc şi larg, conturat cu o panglică de mătase roşie, legată în fundă la baza curburii elegante. O fundă ce putea fi desfăcută cu uşurinţă ca să permită accesul, atingerea.

Iar ea nu mai dormea, de asta era sigur — ritmul respiraţiei i se modificase.

Dantela transparentă părea încântător de senzuală pe pielea ei, trezind o extrem de uşoară senzaţie, asemenea vârfurilor unor aripi, sau ca o briză vărătecă, arzând de voluptate, caldă. Suprafaţa pielii ei se încinse de excitare, căldura urcând într-o spirală interioară, gonind prin sângele ei. Teo se întrebă dacă era posibil ca purtătoarea acelei rochii să se înece într-o senzaţie atât de puternică.

— De ce nu te ridici în şezut? propuse Duras, petrecându-şi mâinile pe sub braţele ei.

— Am de ales? murmură ea, genele ascunzându-i pe jumătate verdele închis al ochilor.

Cuvintele fură rostite cu o nuanţă senzuală.

— Tu ai întotdeauna de ales, micuţa mea.

Glasul lui era o şoaptă, privirea ochilor lui întunecaţi strălucea de vădită dorinţă.

— Hai, ridică-te de dragul meu!

O săltă fără efort, nevoile lui carnale depăşind durerea de moment din încheietura mâinii lui, în clipa în care se smulseră copcile. Şi, după ce o rezemase cu

grijă meticuloasă de tăblia vopsită în roşu de la căpătâiul patului, potrivindu-i perne de o parte şi de alta, ca să-şi sprijine braţele, spuse:

— Pui în valoare rochia, draga mea.

— Îmi dă o senzaţie... delicioasă.

— Chiar şi aici?

Îşi strecură mâna între picioarele ei, netezindu-i dantela peste muntele lui Venus, înaintând cu degetele mai jos, masând cu o apăsare insistentă ţesătura peste labiile ei umflate.

Ca răspuns la acea frecţiune provocatoare, ea gemu, simţurile excitându-i-se rapid sub atingerea lui.

— Cum te simţi?

— Fără astâmpăr, răspunse ea, negăsindu-şi locul. Nerăbdătoare...

— Ai vrea să atingi iarăşi punctul culminant?

Ea se trase puţin mai departe, pielea fiindu-i prea gingaşă după ce făcuse dragoste.

— Nu sunt în stare.

Prin mătasea fină simţi degetele lui ude, şi corpul i se excită, umezindu-se.

— Poate că eşti în stare, murmură el. Poate că eşti în stare să ai orgasm încă de zece ori.

Valul de voluptate ce-i înfioră vaginul o făcu să închidă ochii.

— O să mor...

Aplecându-se spre ea, el îşi puse cu gingăşie buzele pe ale ei, îşi strecură mâna pe sub dantela neagră a fustei şi îşi lăsă degetele să alunece înăuntrul ei.

— Nu, nu vei muri, şopti, mângâind pielea moale şi fierbinte. Nu te voi lăsa eu.

Cuvintele îi vibrară lângă gura ei, liniştitoare, izbăvitoare, în timp ce degetele lui se cufundau adânc înăuntrul ei, şi ea se înfioră cuprinsă de dorinţă.

— Deschide-te mai mult pentru mine, zise el.

Picioarele ei se depărtară unul de altul, ca şi cum ea i-ar fi aparţinut, supunându-se poruncilor lui.

— Mai mult, ordonă el peste câteva clipe, desfăcându-i el însuşi mai larg picioarele, aşezându-i-le comod, cu genunchii uşor îndoiţi, cu gleznele încrucişate, în aşa fel încât partea inferioară a trupului ei rămase încântător de dezgolită, expusă vederii.

Lăsându-se puţin pe spate ca să admire poziţia ei lubrică, îi potrivi fusta pentru ca sexul să-i fie pe de-a-ntregul vizibil.

— Ai vrea o p... aici, înăuntru? întrebă cu blândeţe, atingând despicătura ei pulsantă.

Ea se agită sub mâna lui, înăbuşindu-şi un ţipăt.

— Nu te aud, murmură el, mişcându-şi degetele în sus şi în jos. Ai vrea p... mea?

Cu ochii închişi, ea făcu semn din cap că „da".

— Nu sunt foarte sigur că eşti pregătită.

Ochii ei se deschiseră mari.

— Ah, aşa da! Îmi place să văd nevoia asta avidă.

— Nu pot aştepta... Te rog!

— Încă doar câteva minute... Mă gândeam ca mai întâi să-ţi sărut sfârcurile.

— Nu.. te rog!

Respiraţia ei era aspră, pielea i se îmbujorase, vulva îi pulsa în mod vizibil. Era atât de al naibii de excitată, încât Duras se întrebă cât timp putea el însuşi să aştepte. Dar el era mai iscusit la jocul acesta, talentele lui erau mai inventive, şi înţelegea că amânarea nu făcea decât să sporească plăcerea.

— Asta nu-mi va lua mai mult timp, zise.

Dezlegă funda roşie care susţinea decolteul rochiei, dând la o parte ţesătura şi lăsându-i sânii la vedere.

— Aşa e prea frig? întrebă fără a fi necesar, mângâind pielea ei încinsă.

— Dracu' să te ia! abia suflă ea, disperată.

— Eşti prea impetuoasă, o mustră el cu blândeţe, făcând să alunece inutilul corsaj de dantelă sub şi în jurul sânilor ei, lăsând din nou funda roşie pe sub rotunjimile pline, durdulii, în aşa fel încât acestea să stea susţinute şi încadrate de dantelă neagră, împinse în sus cu putere, ca două globuri proeminente şi încântătoare.

Aplecându-se spre ea, el îi linse cu gingăşie sânii, descriind cu limba un cerc în jurul fiecărui sfârc, şi geamătul slab al lui Teo întrerupse, tremurător, tăcerea. Mâinile lui se ridicară şi cuprinseră ferm un sân plin, voluptuos, pentru a o face să se reţină până ce gura lui se închise peste vârful întărit. Teo tremura sub mâna lui, cutremurându-se de dorinţă, şi când el începu să sugă cu o apăsare dură, delicioasă, ea scoase un ţipăt şi avu un orgasm însoţit de un suspin sălbatic, gâfâit. Eliberându-i sfârcul când ultimul fior se domolise în trupul ei, el îi luă faţa între palmele sale calde şi şopti:

— E mai bine când sunt înăuntrul tău.

— Oricând!... şopti ea, o flacără verde aprinzându-i-se în adâncul ochilor.

El chicoti.

— Răbdare, iubito. Va fi cu atât mai bine.

— Garantat? murmură cu o insolenţă, capricioasă, sfredelindu-l cu privirea.

— Garantat, răspunse el cu seninătate.

— Blestemată fie-ţi neruşinata siguranţă de sine.

Sprâncenele lui se înălţară.

— Ar trebui să-mi apreciezi siguranţa.

— Uneori mă jigneşte.

— Chiar şi acum? întrebă, coborându-şi o clipă privirea spre enorma lui erecţie.

Ea zâmbi.

— Poate mai târziu,

— Foarte înţelept din partea ta, iubito. Acum lasă-te pe spate şi voi vedea ce pot face pentru a mă pune într-o lumină mai bună.

— Ceva prompt, te rog.

— Mă voi strădui să-ţi fiu pe plac, replică el cu neruşinare. Acum închide ochii şi visează frumos.

Teo simţi mişcarea saltelei de puf când el întinse mâna în jos, şi îl urmări printre gene cum lua oala cu frişcă de pe pardoseală. Afundându-şi degetul în restul de frişcă, el duse o bucată mare spre gura ei.

— Ochii tăi trebuiau să fie închişi.

— Nu primesc ordine de la nimeni.

Buzele lui schiţară un semisurâs, şi fără a se descuraja, spuse:

— Deschide gura!

Bineînţeles că ea nu se supuse, şi nici el nu se aşteptase să fie ascultat. Dar când lăsă bucata de frişcă să cadă pe unul din sfârcurile ei, gura lui Teo se deschise de la sine sub efectul atingerii aceleia reci, al căldurii ce-i străbătu ca fulgerul trupul, pornind de la sfârcul ei ornamentat. Şi, cu o promptitudine calmă, Duras depuse în gura ei încărcătura de frişcă de pe un deget.

— Te-am prins, şopti zâmbind.

Ea fu nevoită să înghită înainte de a putea răspunde, şi, până atunci, şi celălalt sfârc al ei fusese decorat cu o moviliţă de frişcă.

— Nu sunt convinsă că-mi place asta.

— Adevărat? replică el calm, atingând cu delicateţe, prin frişcă, unul din sfârcuri.

— N-ar trebui să arăţi atât de mulţumit de tine, zise ea, ţuguindu-şi buzele, într-o îmbufnare strengărească.

— Nestemată dură, iubito, ce pot să spun?

Îi atinse celălalt sfârc, şi ea trase adânc aer în piept. El zâmbi uşor, urmărind cum roşeaţa trandafirie se răspândeşte pe sânii ei, şi foarte încet zise:

— Cred că voi picta cu frişcă şi sexul tău. Cum ar arăta?

Nu era nevoie de răspunsul ei — Duras putu vedea tremurul care-i zgudui trupul.

— La asta mă gândeam, spuse. Şi după aceea, dacă nu te deranjează să aştepţi, — adăugă pe un ton dulceag, trasând o linie cu degetul său mijlociu în josul crestăturii sexului ei — o voi îndepărta pe toată lingând-o.

Ea se zvârcoli, simţind că se topeşte, o dorinţă de nestăpânit crescând înăuntrul ei.

— Nu ai voie să te mişti, îi şopti el la ureche şi punându-i o mână pe abdomen ca s-o ţină imobilă. Bravo, aşa, murmură, întinzând un strat lucios de frişcă peste labiile ei.

Ea nu fu în stare să vorbească, senzaţia dezlănţuită părând că-i dizolvă oasele, zvâcnetul dintre picioarele ei atingând o intensitate copleşitoare.

Expert în reacţia feminină, Duras nu avu nevoie să ceară un răspuns, ci continuă să netezească frişca lucioasă peste pielea ei, acoperind mai întâi toate

suprafeţele exterioare, până când acestea fură iscusit glazurate în alb, îndesând mici cantităţi de spumă dulce în fiecare cută şi crevaşă sensibilă. Cu restul de frişcă umplu în mod convenabil vaginul ei, adăugând pe rând câte puţin, până ce ea fu atât de plină încât crema spumoasă dădea pe dinafară.

— Trebuie să priveşti, o îndemnă el cu blândeţe, trăgând-o uşor înainte în aşa fel încât să se poată uita în jos, între picioarele ei. Arată de parcă ai fi plină cu sperma unui întreg regiment. Trebuie să fii foarte îndatoritoare.

Glasul lui era catifelat, şi privelişţea dintre picioarele ei într-atât de lascivă încât Teo se cutremură de ruşine... şi se excită frenetic.

— Eşti îndatoritoare? o întrebă el cu o voce aspră, care îi stârni un tremur interior.

— Nu ştiu, murmură, neputincioasă faţă de propria-i senzualitate, murind de dorinţa de a fi a lui.

— În rochia aceasta revelatoare arăţi a fi îndatoritoare, şopti Duras. Sânii îţi sunt expuşi, aşa ca să-i poată vedea oricine. Ce va gândi lumea — continuă el pe un ton ursuz, grosolan — văzându-te cu sfârcurile mânjite cu spermă... cu sexul picurând de spermă.

El ştie, îşi zise Teo în gând, *că mă poate avea oriunde, oricum.* Şi se simţea ca şi cum ar fi fost scufundată într-o mare de dorinţă sexuală, nesfârşită, nelimitată, înspăimântătoare, frumoasă.

— Pur şi simplu te vreau, abia reuşi să şoptească, începând să tremure, copleşită de dorinţă. Te rog, André... te rog, nu-mi face asta!

Mâinile lui se ridicară să-i cuprindă umerii, susţinând-o, şi îşi coborî capul în aşa fel încât ochii să le fie la acelaşi nivel.

— Voi înceta, spuse, ştergând cu cearşaful frişca de pe sfârcurile ei. Nu trebuie să mai aştepţi.

Cu blândeţe, o culcă iar pe pat.

— Restul să-l şterg, sau...

Ea scutură din cap.

— Sau să-l îndepărtez lingându-l? încheie el, zâmbind uşor.

— Aşa, şopti ea, cuvântul fiind abia audibil, dar înţelesul lui având o limpezime de cristal.

— Sluga dumneavoastră, doamnă, replică el politicos, aşezându-se între picioarele ei.

Peste câteva clipe, rezemându-şi bărbia pe vulva ei, îşi înălţă privirea spre ea, contemplând-o cu ochi angelici, ca aceia ai unui băiat din corul bisericesc.

— Dacă este ceva ce nu-ţi place, murmură cu buzele răsfrânte într-un rânjet, dă-mi de ştire.

— Insolent individ! şopti ea.

— Dar competent.

— Vom vedea.

Aplecându-şi capul, el linse o potecă spre clitorisul ei, provocând o reacţie imediată şi flagrant de pătimaşă. Trecu un oarecare timp până când ea îşi reveni îndeajuns cât să-şi deschisă ochii.

— Cum a fost? întrebă el, obraznic şi neruşinat, privirea întunecată ridicându-i-se puţin deasupra muntelui lui Venus al lui Teo.

— Mmm!... suspină ea languros.

— Suficient de competent? insistă Duras, cu o tresărire impertinentă a sprâncenelor.

— Ar trebui să te bat!

— Dar poate nu chiar acum, declară el, plin de discernământ, punând câte un deget de fiecare parte a

vulvei ei şi desfăcând larg, cu gingăşie, carnea trandafirie.

Auzindu-i geamătul slab, îşi ridică privirile.

— Asta înseamnă „da"? întrebă în şoaptă, cu un surâs de cunoscător. Trebuie să-ţi spun ceva, doamnă, continuă el, ca şi cum ei doi ar fi discutat o chestiune de afaceri, aici înăuntru este o mulţime de frişcă.

Îi mângâie uşor clitorisul, întinzând cu gingăşie frişca peste şi în jurul vârfului, în timp ce ea tremura nestăpânit sub mâna lui.

— Treaba aceasta ar putea să dureze destulă vreme.

Ea părea să nu-l audă, fiind prea absorbită de senzaţiile ameţitoare, de zvâcnete, de durerea nesatisfăcută din adâncul pântecelui ei. Săltându-şi pelvisul, se frecă de mâna lui, căutând să obţină încetarea chinului.

— Îndată, zise el calm, punându-i pe şold o mână pentru a o stăpâni, ţinând-o imobilă câtă vreme îşi înclină capul şi îşi strecură lent limba în susul crestăturii dintre labiile ei.

Ţipetele ei gâtuite răsunară în mica încăpere în timp ce el lingea frişca de pe marginile exterioare ale labiilor, curăţind pielea ei trandafirie până când fu imaculată. Atingerile lui erau blânde, încântătoare, dându-i întocmai ceea ce îşi dorea ea cu disperare, în aşa fel că primul ei orgasm se domoli cu limba lui pătrunsă adânc înăuntru.

Mai sunt încă multe de făcut, îşi spuse el când ea fu din nou liniştită, şi Teo nu-i refuză oferta, nici talentele. În cursul celor ce urmară, Duras avu mare grijă să acorde în mod regulat atenţie clitorisului ei, înainte de a începe şi după ce încheie delicata sarcină de a îndepărta frişca din vaginul ei. Lucrarea necesita dibăcia mâinilor, a gurii şi a limbii — o realizare simplă penrtru un bărbat care

învăţase sexul oral de la o guvernantă ce-i îngăduise s-o pătrundă vreme de trei luni.

De fapt guvernanta nu rezistase persistenţei şi nevoilor lui carnale, dar până la vremea respectivă el devenise extrem de experimentat. Nu, mai mult decât atât: un virtuoz, după nouăzeci de nopţi fierbinţi. Învăţase la perfecţie cum să stârnească maximum de senzaţii într-o doamnă.

Când el termină, Teo tremura, după ce atinsese climaxul de un număr nesfârşit de ori; când el decise că pentru ea fusese de ajuns, dar nu şi pentru el. Atunci se urcă peste ea şi se implântă în ea, şi o sărută, şi o mângâie, având senzaţia că magia dintre ei era în armonie cu ritmul universului sau cu nu se ştie ce vrăjitorie mai presus de orice înţelegere — ceva necugetat, puternic, nebunesc. Orgasmul lui fu exploziv, cutremurător, devastându-i creierul şi trupul, şi după aceea el se prăbuşi, rostogolindu-se alături de ea în aşa fel încât să nu o zdrobească. Zăcând pe spate, cu mâinile şi braţele larg desfăcute, vreme de câteva clipe nu fu în stare să-şi amintească unde se afla.

— Isuse, mormăi cu glas răguşit, abia respirând.

Trase adânc aer în piept, încercând să domolească efectul zguduitor.

— Nu mai vreau, şopti cu greu Teo.

El întinse o mână, s-o atingă.

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze, glasul fiindu-i încă slab. Dormi, murmură, mângâindu-i degetele, pentru ca peste câteva clipe să se ridice într-un cot ca să tragă o pătură peste ea.

Teo adormise deja, şi era atât de frumoasă încât el, uitându-se în jos, spre ea, zâmbi. O dorea aşa cum

niciodată nu mai dorise vreo femeie. Era ceva înspăimântător, dar el nu putea face nimic în privinţa asta: dorea ceea ce dorea. Ea numea asta iubire; el nu ştia foarte bine ce anume însemna ceea ce simţea. Dar ea era a lui, asta ştia cu certitudine, fie că ea dorea sau nu acest lucru.

- 13 -

Anton Mingen se integra bine în orice mediu, înfăţişarea lui fiind în mod intenţionat greu de definit, iar talentul său pentru limbi străine fiind atât de mare încât vorbea impecabil numeroase dialecte regionale. Cu toate acestea, antecedentele mongole ale cecenilor îi situau într-o categorie aparte, în vreme ce expresiile lor fioroase ar fi atras atenţia asupra lor chiar dacă ar fi fost deghizaţi cu iscusinţă. Astfel că spionul regelui Frederick a socotit că era preferabil să călătorească noaptea şi să se odihnească ziua.

Nu era greu să prindă din urmă armata în retragere a lui Duras. Împovărată cu răniţi, aceasta se deplasa foarte încet. Aşadar, trei zile mai târziu, Mingen şi detaşamentul lui de execuţie traseră la acelaşi han care-l găzduise pe Duras în noaptea precedentă.

În cursul cinei din acea seară, Mingen intră în vorbă cu servitoarea, complimentând-o pentru şorţul ei brodat, apoi declarându-se mulţumit de mâncare şi întrebând, peste câteva clipe, dacă nu cumva ea îl văzuse în carne şi oase pe ilustrul general Duras.

— Toată lumea din sat vorbeşte despre el, adăugă Mingen. Generozitatea lui merge până la a plăti hrana şi locuinţa pentru soldaţii săi, remarcă el pe un ton prietenos.

În acel moment al conversaţiei, fata deveni extrem de laudativă cu privire la farmecul şi curtenia generalului. Păi sigur, el locuise chiar la etaj, continuă ea, relatând foarte amănunţit întâmplările din ajun.

— Din câte am auzit, împreună cu el călătorea o doamnă drăguţă, remarcă Mingen.

Şi pentru a domoli orice bănuială că ar iscodi, adăugă:

— Grăjdarul mi-a spus că era foarte frumoasă.

— Amândoi sunt frumoşi, replică servitoarea, cu un oftat plin de dor. Şi zâmbetul generalului este de-a dreptul minunat. Mi-a mulţumit în mod deosebit pentru că i-am adus doamnei azi-noapte o a doua porţie de budincă.

Îşi coborî glasul în mod conspirativ şi ochii i se măriră, însufleţiţi de gândul detaliului picant ce urma:

— Şi nu avea pe el decât pantalonii, dacă pricepeţi ce vreau să spun!

— Ah!... reacţionă Mingen, cu înţelegerea adecvată. Sunt amanţi!

— Nici o îndoială în privinţa asta, spuse fata făcând cu ochiul. El i-a cumpărat de la bătrânul Calvin, care stă în josul străzii, un inel fantezist cu un diamant roz, mare cât un ou de proumbel, şi doamna nu s-a dat jos din pat decât la plecare, azi-dimineaţă.

— El se bucură de reputaţia de a avea succes la femei, zise Mingen, cu un zâmbet strengăresc.

— Ar fi putut s-o aibă pe oricare dintre noi, cele de-aici, doar aruncându-ne o privire, declară cu convingere drăguţa cameristă. Annie voia să-l întrebe dacă n-ar fi vrut să se despartă câteva clipe de doamna lui ca să se rostogolească rapid prin fân cu ea, dar noi am oprit-o, dându-ne seama că el nu avea ochi decât pentru contesă.

— Este contesă? întrebă Mingen, strecurând în glasul său o notă de respect sporit, şi întrebându-se dacă Duras chiar se referea la Teo rostindu-i titlul.

— Ei bine, el nu-i zice contesă. Îi spune „dragă" şi „iubito", şi alte drăgălăşenii, dar soldaţii care îi asigură

garda personală o numeau contesă. Cică ar fi rusoaică, susţineau ei, şopti camerista, ca şi cum cuvântul ar fi fost primejdios.

Şi avea destulă dreptate, deoarece privirile crunte ale cecenilor se îndreptară brusc spre ea, vocabularul lor limitat îngăduind recunoaşterea cuvântului „rusoaică". Ca şi cum răutatea lor ar fi fost o energie palpabilă, fata le aruncă o privire rapidă şi, albindu-se la faţă, se grăbi să-şi ceară scuze şi plecă, pretextând că avea treabă la bucătărie.

Seamănă cu nişte vârcolaci întunecaţi, gândi Mingen uitându-se la cei doi bărbaţi cu priviri necruţătoare, pielea lor oacheşă şi veşmintele negre dându-le o înfăţişare sinistră. Deşi după ani şi ani de practicare a meseriei lui tainice nu era predis-pus la nervozitate. Le cunoştea destul de bine talentele de ucigaşi. Niciodată nu se întorcea cu spatele spre ei.

— Contesă rusoaică, bombăni unul dintre ei, încleştându-şi mâinile puternice pe halba lui de bere.

— Aici? întrebă celălalt, cuvântul fiindu-i înăbuşit de îmbucătura de carne de oaie fiartă.

— Sunt cu o zi de drum înaintea voastră, rosti Mingen într-un dialect asiatic pe care cei doi îl înţelegeau.

— —

Însă maşina de spionaj a lui Duras, bine unsă, lucra şi ea în urma retragerii, iscoadele lui pândind veşti despre acţiunile arhiducelui.

Un agent tânăr îi remarcă în noaptea aceea pe ceceni la Mülheim, şi imediat îi trimise informaţia lui Duras.

Cholet primi mesajul în dimineaţa următoare şi i-l transmise lui Bonnay.

— Va trebui să dublăm oamenii de gardă ai generalului, zise Bonnay, cu glas scăzut, mereu prudent. Îi voi da lui André mesajul când contesa nu va fi prin preajmă.

Dar Directoratul primise cele mai recente veşti referitoare la înfrângerea lui Jourdan, rapoartele despre retragerea de la Bregenz a lui Duras, dări de seamă cu privire la cele mai recente victorii înregistrate de austrieci în Italia, şi în ziua aceea curierii de la Paris sosiră la cartierul general cu munţi de mesaje.

Discuţii aprinse fuseseră purtate la Paris în legătură cu înlocuirea lui Duras, în vreme ce Jourdan era rechemat în capitală ca să-şi justifice dezastruoasa înfrângere. Şi, după multe ciondăneli şi neînţelegeri şi manevre politice — influenţa lui Barras, a lui Talleyrand şi a lui Milet-Mureau, noul ministru de război, fiind importantă — s-a ajuns în cele din urmă la un acord, concluzia inevitabilă pentru oricine care înţelegea operaţiunile militare. Noua numire a lui Duras sosi într-o scrisoare semnată de toţi cei cinci membri ai Directoratului. Rămăşiţele armatelor lui Jourdan şi Bernadotte fuseseră unite cu armata din Elveţia şi puse sub comanda lui Duras. Această nouă şi mai mare forţă militară a fost rebotezată „armata Dunării". Bernadotte, atent la direcţia din care băteau vânturile politice şi dintotdeauna ostil lui Duras, îi trimisese acestuia o epistolă insolentă, în care spunea că intenţiona să se ducă acasă pentru o vreme, ca să-şi revină după necazurile suferite cu pieptul, dar că, atunci când se va însănătoşi, avea să se înapoieze „spre a muri glorios împreună cu camarazii".

Bineînţeles că şi Claudine introdusese în mapele Directoratului propriile ei instrucţiuni.

— Pe astea ţi le las ţie, îi spusese Duras lui Bonnay cu glas scăzut, dându-i scrisorile de culoarea levănţicăi.

Aşa se face că într-o zi atât de importantă, cu o avalanşă de scrisori şi cu nou alcătuita armată necesitând o reorganizare imediată, un mesaj din partea unui spion fu trecut cu vederea.

Ca urmare a recentei sale numiri, Duras răspundea acum de apărarea întregii frontiere răsăritene a Franţei, de la Koblenz până în susul văii Rinului, la Basel; de acolo de-a lungul frontierei la trecătoarea Splungen — o distanţă de mai bine de patru sute de mile. Distrugerea, în dreapta lui, a armatei franceze din Italia, lăsase expus atacului întregul său flanc sudic, adăugând încă o sută de mile la lungimea frontului pe care trebuia să-l apere.

O părăsise pe Teo la prânz, când sosiseră mesajele, şi nu reuşi să se înapoieze la ea decât la ora cinci. Dar chiar şi atunci rămase doar puţin, cât să mănânce, şi se scuză înainte de a se servi desertul, explicând că e nevoit să se întoarcă la cartierul său general, stabilit provizoriu la Frauenfeld.

— Voi reveni diseară, zise, punându-şi şervetul pe masă. Sunt incredibil de multe sarcini de îndeplinit.

Sprâncenele i se îmbinară într-o uşoară încruntare când adăugă:

— Totul va fi bine cu tine în lipsa mea?

Ea zâmbi.

— Nu, dar du-te. Mă voi descurca perfect.

Întinzând braţul peste mica masă, îi atinse mâna, diamantul trandafiriu de pe degetul ei sclipind în lumina lumânărilor.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc... acum şi întotdeauna, zise el, cuvintele fiindu-i cu neputinţă de rostit cu nu mai mult de două zile în urmă. Mă voi înapoia de-ndată ce-mi va fi posibil.

— Peste şase luni, probabil, îl tachină ea.

— N-aş putea trăi atât de mult fără tine. Poate peste şase ore, replică el, zâmbind în timp ce se ridica din fotoliu. Totuşi, să nu mă aştepţi.

— —

În acest timp, Mingen şi cecenii se aflau în grajdurile aceluiaşi han, dându-i grăjdarului aur în schimbul îngăduinţei de a-i lăsa să folosească locuinţa lui de deasupra şurei pentru fân. Preferau anonimatul, deşi, chiar dacă ar fi dorit să fie bătători la ochi, ar fi fost foarte greu să-şi asigure găzduire, întreaga armată fiind cazată la Freuenfeld. Prima sarcină a lui Mingen avea să fie localizarea contesei şi a lui Duras. Ştia că locuiau la acelaşi han, fiindcă toată lumea se agita ocupându-se de general şi de personalul acestuia, dar trebuia să afle amplasamentul exact al apartamentelor lor. Astfel că, îndată ce desagii de oblânc le fură căraţi sus, Mingen îi lăsă pe ceceni în ascunzişul lor şi plecă în recunoaştere. În plus, voia să descopere dacă îi sosiseră întăririle. Acum, că ştirea despre numirea lui Duras circula în tot oraşul, timpul devenea critic.

Umbla zvonul că Duras urma să plece a doua zi pentru a face o inspecţie a întregului său front.

Oricât de rudimentare le erau talentele lingvistice, cei doi asasini prinseseră frânturi din conversaţiile purtate în jurul lor când intraseră în oraş şi înţeleseseră că se aflau foarte aproape de locuinţa generalului. Aşa că, atunci când plecă Mingen, unul dintre ei îl urmări. Celălalt porni să caute cartierul general al armatei franceze.

Lui Mingen nu-i trebui mult timp ca să descopere că deocamdată colegii lui prusaci nu ajunseseră la locul propus pentru întâlnirea lor — ceea ce îi lăsa libertatea de acţiune. Oarecum speriat de cetatea debordând de trupe, îşi analiză opţiunile în drumul de înapoiere la han.

Întrebând-o pe o tânără servitoare durdulie pe care o întâlni pe coridor, Mingen află că generalul tocmai plecase.

— Şi doamna lui? se interesă Mingen cu amabilitate, dându-i tinerei femei o monedă, pentru osteneala ei.

— În camera din capătul scării, domnule, zise ea, arătând în sus cu capul. Chiar acum mănâncă fructe de pădure proaspete, de la Paris. Un curier le-a adus în după-amiaza asta, împreună cu şampanie pentru noile distracţii ale generalului.

Uitându-se în susul scării, Mingen îi zări pe cei doi ostaşi stând de gardă de fiecare parte a uşii. Nefiind sigur dacă rostul lor era s-o ţină pe contesă înăuntru sau pe alţii afară, scoase încă o monedă, de astă-dată mai mare.

— Ai vrea să-i duci contesei un bilet din partea mea, dacă ţi-aş da această monedă de aur? Am cunoscut-o cândva, şi mi-ar face plăcere să-i prezint felicitările mele.

— Aţi putea să-i bateţi în uşă, zise servitoarea, măsurându-l din ochi pe Mingen cu o oarecare suspiciune.

Individul nu purta uniformă franceză, şi nici nu avea înfăţişarea unui om bogat.

— Cum ai putea dumneata să cunoşti o contesă?

— Am lucrat pentru tatăl ei, ca secretar, răspunse el. Mă va şti ca pe unul din oamenii casei.

— La Paris? întrebă ea.

Ezitând câteva clipe, Mingen se gândi ce să răspundă. Oare femeia cunoştea povestea lui Teo, sau presupunea că doamna lui Duras era o franţuzoaică?

— Da, la Paris, se decise să spună.

— Mi-ar plăcea să văd într-o zi Parisul...

Pulsul accelerat al lui Mingen reveni la normal.

— Dacă îmi faci serviciul de a duce un bilet, voi fi fericit să-ţi dau destui bani cât pentru o călătorie la Paris.

Ea întinse mâna şi Mingen zâmbi satisfăcut.

— —

În situaţia aceea, de pregătire a războiului, Mingen ştia că era cu neputinţă să aibă acces direct la Duras. În orice împrejurări cu greu se putea obţine o audienţă la un general, acesta fiind întotdeauna apărat de o falangă de subalterni şi un întreg stat-major.

Nici nu era posibil să se prezinte public ca agent al regelui Frederick sau al lui Korsakov. Ambele ipoteze l-ar fi pus într-o situaţie riscantă. Vreun tânăr aghiotant cu visuri de glorie ar fi putut să-l împuşte mai întâi, punând abia pe urmă întrebări, sau ar fi fost posibil ca el să-şi petreacă tot timpul, până la sfârşitul războiului, într-un lagăr de prizonieri francez.

Dacă totuşi ar fi putut s-o convingă pe Teo de primejdia care-l pândea pe general, ea ar fi fost mai în măsură să-i obţină o audienţă la Duras. Şi, odată ce generalul ar fi aflat despre planul lui Korsakov, personalul lui s-ar fi putut ocupa de cei doi ceceni.

— —

Mingen nu ţinuse seama de încăpăţânarea cu care cecenii îşi urmăreau scopul. Iscusiţi în meseria lor, îi localizaseră deja pe Duras şi pe Teo, şi în timp ce Mingen se afla în salonul hanului scriind biletul său către Teo, explicându-i pericolul care-l ameninţa pe Duras, cecenii se căţărau deja pe galeria exterioară de la etajul doi, în partea din spate a hanului.

Cei doi bărbaţi stăteau în echilibru pe balustrada verandei, scrutând cu grijă garderoba ce se zărea prin fâşia de spaţiu lăsată de marginile draperiilor care nu se uneau complet. Încăperea era doar slab luminată, şi pustie. Se uitară unul la celălalt dând din cap şi se apucară de treabă.

Cu ajutorul lamei unui stilet, fereastra fu deschisă fără zgomot, exact atât cât să le îngăduie celor doi să se strecoare înăuntru. Tot atât de repede, fereastra fu închisă la loc. Cel mai scund dintre intruşi trecu în spatele uşii parţial deschise şi se uită în dormitor prin crăpătura îngustă dintre uşă şi cadrul ei. Un zâmbet vag încreţi obrazul oacheş, şi individul îi făcu semn tovarăşului dând o dată din cap.

Peste o secundă ţâşniră peste pragul uşii, năpustindu-se către patul pe care Teo stătea culcată citind, apropierea lor fiind atât de rapidă şi neaşteptată, încât ajunseră la ea aproape înainte să-i fi văzut.

Teo deschise gura să ţipe, vederea cecenilor făcând-o să-i îngheţe sângele în vene, dar o mână negricioasă îi fu pusă cu duritate peste gură. Deşi se zbătu împotrivindu-se strânsorii lor, izbind cu picioarele şi zgâriind, în câteva secunde fu legată fedeleş, având un căluş la gură şi o eşarfă peste ochi.

Uimită de bruscheţea atacului, îngrozită, pradă unei copleşitoare senzaţii de moarte ce-i invada simţurile, Teo înţelese că era răpită. Funcţia de asasini a cecenilor era binecunoscută. *Oare mă vor tortura înainte de-a mă ucide?* se întrebă, chinuitorul gând iscând o creştere a panicii care o paralizâ. Apoi simţi pe obrazul ei o boare rece, auzi de jos câteva vorbe mormăite, şi inima începu să-i bată nebuneşte: se afla în faţa unei ferestre deschise.

Scoase un ţipăt când îşi dădu seama că era aruncată în gol, strigătul ei de groază neauzindu-se decât ca un murmur înăbuşit prin căluşul care-i lega gura. În cădere liberă, se încordă instinctiv în aşteptarea izbiturii, şi apoi binecuvântă uitarea care o curpinse şi îşi pierdu cunoştinţa, trupul ei lipsit de vlagă căzând în braţele cecenului de dedesubt.

Când îşi reveni în simţiri, nările îi fură invadate de mirosul de fân şi cai, şi, stând perfect imobilă, aşteptă ca tumultul din creierul ei să se domolească întrucâtva. *Nu te mişca,* se avertiză ea — cei care o ţineau captivă putea să stea la pândă. Apoi le mulţumi tuturor spiritelor binevoitoare pentru că o ţinuseră în viaţă, deşi în clipa imediat următoare se întrebă dacă avea vreo speranţă de supravieţuire de lungă durată. *Oare unde mă aflu,* se întrebă pe urmă, *şi cât timp am zăcut pe pardoseală?* Nu ştia nimic în legătură cu ora sau cu locul. Nici un zgomot apropiat nu-i ajungea la urechi. *Să fiu oare singură?*

Încercă să-şi rotească picioarele, gleznele legate îngăduindu-i doar o foarte mică mişcare, şi aşteptă o reacţie.

Tăcerea rămase netulburată.

Se întrebă dacă avea să fie lăsată să moară aşa. *Asta depinde,* decise ea, silindu-se să-şi păstreze cât de cât calmul, *de ce anume urmăreşte Korsakov, dacă mă vrea vie... sau cât de multă nevoie are de mine vie.* Analizând cele mai presante motive penrtru care el ar fi putut s-o prefere vie, îşi îndreptă atenţia către eventualele mijloace prin care să scape din situaţia primejdioasă în care se afla.

Stând la picioarele scării, Mingen o urmărea din ochi pe camerista care se apropia de ostaşii ce păzeau uşa lui Teo. I-ar fi dat monede de aur şi pentru paznici, sperând că aceştia ar putea fi mai uşor convinşi să predea mesajul lui.

Când biletul lui trecu în mâna unui paznic, Mingen, care-şi ţinuse respiraţia, răsuflă uşurat. Prima piedică fusese înlăturată.

Coborând scara, servitoarea îi făcu cu ochiul, mândră de realizarea ei, încântată de noua ei avere.

După ce paznicul se făcuse nevăzut trecând pragul uşii, Mingen aşteptă, cu nervii încordaţi la maximum. Dar omul reapăru doar după câteva clipe, năpustindu-se pe coridor, în mod vizibil tulburat, şi îl trase pe tovarăşul lui înapoi în apartament, împreună cu el.

Când, peste câteva secunde, ieşiră amândoi în goană şi se repeziră în jos pe scări, Mingen avu senzaţia că-l ameninţă moartea.

— A plecat? întrebă el, tăindu-le drumul.

Nu era timp pentru viclenii sau discuţii — fiecare minut conta.

— Ştiu că aşa e, zise de-a dreptul când un soldat încercă să-l dea la o parte. Aveţi nevoie de mine pentru că eu o pot găsi. Duceţi-mă la Duras.

Înşfăcat cu bruscheţe, fu silit să coboare scările în faţa lor şi apoi, printr-un coridor, cu o muschetă proptită în spate, fu împins până la uşa de intrare.

În picioare lângă o hartă montată pe perete, cu statul său major ocupând scaunele din jurul unei mese din faţa lui, Duras constituia o ţintă foarte vizibilă.

Ascunşi în spatele pilaştilor bisericii de pe cealaltă parte a străzii înguste, cecenii căzuseră deja de acord cu privire la cine pe cine avea să împuşte. Bărbatul mai înalt îl avea pe Duras, iar colegul lui urma să-i ucidă pe cei doi ostaşi postaţi de gardă afară. Fiecare carabină era încărcată cu două gloanţe. Pentru siguranţă, Duras avea să fie împuşcat de două ori. Gărzile câte o dată fiecare, în cap.

Fusese plănuită o cale de fugă, prin biserică şi de-a dreptul aleii înguste, înapoi spre grajdurile în care se aflau caii lor, gata înşeuaţi. Dacă ar fi intervenit Mingen, l-ar fi ucis.

Nu trebuia decât să aştepte ca Duras să înconjoare masa, aşa încât să intre în bătaia armei lor. Pentru a fi cât mai siguri de succes era necesar ca el să se mai apropie cu vreun metru. Erau oameni răbdători, şi era încă devreme. Dacă Mingen s-ar fi înapoiat la camerele lor, n-ar fi găsit nimic în neregulă — ei îşi lăsaseră desagii de oblânc în locuinţa grăjdarului. Pe Teo o ascunseseră în altă parte... într-o mică magazie, în spatele grajdurilor.

— —

În timp ce mergea, Mingen vorbea precipitat, dorind cu disperare să-i convingă pe scepticii şi tăcuţii soldaţi de pericolul care-l ameninţa pe Duras. Le vorbi despre ordinele date de Korsakov, despre propria-i misiune contradictorie... dezvăluind mai multe decât ar fi vrut, dar silit de împrejurări să transmită întreaga amploare a vulnerabilităţii lui Duras.

Nici unul dintre soldaţi nu-i răspunse; se mulţumeau să-l îndemne să înainteze împingându-l cu capătul carabinelor.

— Nu pe uşa din faţă! protestă Mingen când se apropiaseră de intersecţia ce ducea spre strada pe care se afla cartierul general.

Oprindu-se brusc în loc, cu riscul de a primi un glonţ în spate, explică în fraze rapide că cecenii aveau să-i vadă, sau că era *posibil* ca ei să-i vadă. Nu-şi puteau permite să rişte.

Secundele fiind de o importanţă vitală, îi venea să ţipe de frustrare în timp ce aştepta ca soldaţii să ia o decizie. Ei chibzuiau pe-ndelete, cu precauţie. Apoi, făcându-i semn să pornească înainte, cotiră spre grajdurile din spatele clădirii, şi Mingen o luă la fugă, uitând de posibilitatea de a fi împuşcat. Dacă Duras murea, consecinţele ar fi fost dezastruoase pentru Prusia.

— —

Cholet ceruse clarificarea unei fraze pe care o transcria după cele explicate de Duras, şi ocolind masa pentru a vedea ce scrisese Cholet, generalul ajunse în sfârşit în bătaia carabinei.

— Acum! spuse în şoaptă unul dintre ceceni, ridicându-şi arma la umăr.

Colegul său îl imită, lucrul lor în echipă fiind urmarea unui bun antrenament. Cei doi vizară, îşi potriviră cu precizie poziţia corpului, ochiră cu grijă...

— —

Duras îşi ridică privirile când în coridorul de afară izbucni o puternică agitaţie, şi deja se întorsese spre uşă când aceasta fu dată de perete.

— Jos! strigă Mingen, plonjând spre Duras.

Un foc de armă sfărâmă fereastra, urmat de un al doilea. Geamul explodă în încăpere, împroşcându-i cu

cioburi pe cei doi bărbaţi ce se prăvăleau unul în braţele celuilalt pe pardoseală.

— Korsakov! mârâi Mingen, rostogolindu-se ca să se depărteze de Duras.

Acel cuvânt fu de ajuns pentru a-l face pe Duras să sară imediat în picioare, fără a-i păsa de focurile de carabină care se auzeau de afară.

— Prindeţi-i pe pistolari! strigă el. Găsiţi-i şi aduceţi-i înapoi!

Întorcându-se spre Mingen, care se ridica greoi în picioare, zise brusc:

— Povesteşte-mi totul!

— Au luat-o pe contesă.

Pielea maură putea să devină albă ca varul.

— Când? întrebă Duras, glasul fiindu-i ca o şoaptă.

Nu-l interesa să ştie cu cine vorbea.

— Acum câteva minute.

— Cine a luat-o?

Generalul pornea deja cu paşi mari spre uşă, propria-i siguranţă neintrând în discuţie.

— Cecenii lui Korsakov.

— Este un om mort! murmură Duras, făcând semn gărzilor lui personale să-l urmeze şi luând o carabină din stelajul de lângă uşă. Unde o duc? întrebă pe un ton tăios, înşfăcând un pumn de muniţii şi punându-şi în buzunar pulberea şi gloanţele.

— Dacă reuşesc să scape, se vor duce la Bregenz.

— Nu vor ajunge atât de departe.

Îndreptându-se spre uşa deschisă, îşi continuă interogatoriul:

— Unde le sunt caii?

— La hanul „Grafenhausen".

Duras ieşi în goană afară, lăsându-l în urmă pe Mingen, lăsându-şi în urmă oamenii, cuprins de panică, neîngăduindu-şi să-şi imagineze sinistra posibilitate ca Teo să fi fost deja moartă, gândindu-se în schimb la găsirea ei... şi la răzbunare.

După ce va fi din nou cu mine, va trebui s-o protejez mai bine, îşi zicea în sinea lui. Condamnându-se pentru neglijenţa lui, îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie mai prudent. Korsakov nu era un om pe care să-l subestimezi.

Şi, de îndată ce ar fi avut-o iarăşi pe Teo, avea să-l ucidă.

Când Mingen şi gărzile lui îl ajunseră din urmă, Duras îi ameninţa pe rândaşi şi pe grăjadari, interogându-i pe un ton tăios, repezit şi sacadat. Unde erau caii cecenilor? Îi văzuseră pe ticăloşi? Teo fusese zărită? Şi, când Mingen raportă că ambii cai ai cecenilor lipseau, Duras strigă furios:

— Vreau aici o brigadă de cavalerie, în cinci minute!

Ordinul lui îi făcu pe mai mulţi dintre oamenii săi s-o ia la fugă.

— Cercetaţi grajdurile, le porunci cu bruscheţe celor rămaşi.

Apoi porni în fugă după Mingen, care urca în cea mai mare grabă scara ce ducea spre verandă.

Locuinţa grăjdarului era goală.

— Pentru cine lucrezi? întrebă Duras abia atunci.

Mingen nu riscă să mintă. În fraze întretăiate, gâfâind, îi mărturisi generalului motivul şi raţiunile călătoriei sale. Duras îi ceru să repete câteva amănunte din conversaţia lui cu Korsakov, dar nu puse nici o întrebare referitoare la altceva.

— Nu trebuie să ne însoţeşti, zise cu vioiciune după ce primise răspunsurile la întrebările sale şi pregătindu-se deja să părăsească încăperea.

Mintea i se concentra asupra drumurilor de scăpare pe care le-ar fi putut alegene cecenii. El cunoştea regiunea mult mai bine decât ei. Ştia fiecare drum şi fiecare scurtătură dintre Rin şi Viena.

— Dacă... dacă nu vă supără... vă voi urma şi eu, spuse Mingen, încercând să ţină pasul cu Duras, care cobora scara în salturi.

— Cum pofteşti, dar nu-mi sta în drum.

Fraza conţinea o ameninţare implicită.

— Nu, domnule. (Cu răsuflarea tăiată după ce alergase spre cartierul general şi înapoi, Mingen gâfâia pe urmele lui.) Dar aş vrea... să-i raportez... regelui... încheierea acestui... episod.

— Ăsta nu-i un afurisit de *episod*, mârâi Duras, aruncându-i lui Mingen o privire ucigătoare.

— Nu... desigur... domnule, scuzele mele... domnule. V-aş putea arăta drumul... pe care am venit de la Bregenz. E posibil ca ei să nu cunoască alt drum înapoi.

— Se pare că ei ştiu mai multe decât crezi dumneata.

Duras ieşi cu paşi mari în curtea grajdului, unde îl aşteptau deja câteva dintre trupele lui de cavalerie.

— Explică-le drumul!

Posomorât, nerăbdător să plece, începu să umble încoace şi-ncolo.

În timp ce Mingen oferea informaţiile, un soldat aduse calul de luptă al lui Duras. Generalul dădea din cap la menţionarea fiecărui sat sau staţie de poştă şi, în timp ce Mingen îşi continua explicaţiile, încălecă iute şi îşi vârî carabina în suportul de la şa.

Făcând semn să fie adus un cal pentru Mingen, Duras îşi înfipse pintenii în coastele armăsarului său, şi, în galop, ieşi din curte.

— —

Picioarele lui Teo fuseseră dezlegate, aşa încât să poată merge călare, şi stătea în faţa unuia dintre cei care o luaseră prizonieră, cu pieptul acestuia apăsat în spinarea ei, braţul lui ţinând-o cu fermitate. Tot legată cu eşarfa peste ochi şi cu căluş la gură, orientarea ei era empirică — ştia doar că pietrelor de caldarâm ale oraşului le luase locul, după o vreme, un drum de ţară. Se părea că încă era noapte, sau poate că legătura de pe ochii ei era deasă, fiindcă prin ţesătură nu pătrundea nici un strop de lumină.

Cu soţul ei la o depărtare de cel puţin două zile de drum şi cu situaţia războiului, singura ei speranţă se baza pe nevoia celor care o răpiseră de a se opri ca să doarmă sau, uneori, să mănânce. Fiecare minut de întârziere îi dădea lui Duras timp s-o găsească. Nu se îndoia că acesta plecase în urmărirea ei.

Dacă nu cumva murise, gândi ea cu jale. *Dar André avea o pază,* îşi reaminti ea. *Era întotdeauna înconjurat de ofiţeri şi de statul său major.* Rugându-se ca el să fi supravieţuit talentelor ucigaşe ale cecenilor, îi imploră pe toţi zeii copilăriei sale.

Dar, după trecerea câtorva ore, starea ei de spirit devenise mai puţin plină de curaj, şi, pe măsură ce trupul îi obosea, gândurile i se opreau la posibilităţi mai deprimante. Imagini îngrozitoare ale lui Korsakov îi umpleau mintea, şi în melancolia ei, nu ştia dacă avea să supravieţuiască răpirii a cărei victimă fusese. Soţul ei era o bestie lipsită de conştiinţă, şi în ciuda tributului în

aur plătit de ea anual pentru cuferele lui, era posibil ca de astă-dată el să nu fie în stare să-şi stăpânească mânia. Cu siguranţă, Korsakov ştia că ea era împreună cu Duras, şi dacă rămăsese într-adevăr însărcinată, se îndoia că, în valul de mânie ce-l cuprinsese, ar fi putut să-l convingă că pruncul era al lui.

Legăturile de la încheieturile mâinilor îi tăiau carnea până la sânge; simţea pe piele răcoarea, şi ritmul infernal în care mergeau o făcea să i se zvârcolească pântecele, pradă crampelor. Şi când simţi pentru prima dată umezeala alunecoasă de pe şa, după ce călăriseră în forţă un timp ce părea să fi durat ceasuri întregi, fu cuprinsă de disperare. Fie că îi venise ciclul — cu o întârziere de mai multe zile, când de obicei nu-i întârzia niciodată — fie că era pe cale să piardă copilul lui Duras. În spatele legăturii strâns înnodate, ochii i se umplură de lacrimi. Speranţele ei de fericire se spulberaseră. *Şi dacă Duras a fost ucis,* gândi ea, distrusă şi deznădăjduită, *nici nu mai ţin să trăiască.*

— —

În primul sat prin care trecură, Duras şi Bonnay chestionară o serie de oameni, încercând să capete informaţii despre ceceni şi despre Teo. Dar nimeni nu-i văzuse.

— Vom merge mai departe, până la următoarea staţie de poştalion, zise Duras. Dacă n-au ajuns acolo, ne vom înapoia.

Glasul îi era posomorât; ar fi pierdut un timp valoros dacă ar fi fost nevoiţi să refacă drumul.

— Nu e probabil ca nişte asasini plătiţi să fie bătători la ochi, zise Bonnay, vrând să ofere o consolare.

— Să sperăm că acesta e motivul, replică Duras, expresia feţei rămânându-i întunecată.

La următoarea staţie de poştă, doi bărbaţi care se potriveau cu descrierea cecenilor făcută de Mingen îşi schimbaseră caii. Şi, deşi martorii nu văzuseră nici o femeie, unul dintre bărbaţi purta pe degetul mic un inel femeiesc. Un diamant roz. Şi din îmbrăcămintea unuia dintre ei se degaja mireasmă de violete.

— Ei sunt, spuse Duras în şoaptă, oarecum uşurat. Cât de departe se află următoarea staţie de poştă?

— Zece mile, răspunse grăjdarul.

— Bine, murmură Duras calculând timpul şi distanţa. A auzit toată lumea? întrebă, întorcându-se spre oamenii săi. Îi avem în mână!

În vreme ce goneau în noapte, Duras era tăcut, convins acum că avea să-i ajungă din urmă pe ceceni. Singura lui grijă era siguranţa lui Teo.

— Nu vreau să fie ucişi cecenii, strigă spre Bonnay, în timp ce caii lor galopau unul lângă altul.

Bonnay dădu din cap afirmativ.

Îşi zăriră prada când ieşiră de pe un drum forestier, unde peisajul se deschidea în faţa lor, desfăşurându-se în coline unduitoare ce coborau spre un lac argintiu. Doi călăreţi, la foarte mare depărtare, urcau creasta unui dâmb, sfertul de lună conturând slab siluetele lor.

Neîndrăznind să-i urmărească făţiş, temându-se că, la disperare, cecenii i-ar putea face vreun rău lui Teo, Duras îi făcu semn lui Bonnay, apoi îşi roti calul, abătându-l în afara drumului. Călărind peste câmpuri, puteau să-i intercepteze pe ceceni cu puţin înainte de următoarea staţie de poştă.

— —

După ceasuri întregi de călărit dur, Teo se clătina în şa, doar strânsoarea puternică a cecenului ţinând-o să nu cadă. Părea să fi trecut o veşnicie de când începuse să sângereze. Coapsele îi erau alunecoase pe şa, iar spasmele abdomenului chinuitoare. Ameţită, nu se putea concentra, incapabilă de o gândire logică, cu mintea obsedată de pierderea copilului ei. Chiar şi perspectiva pericolului ce o ameninţa pe ea însăşi pierea în faţa pierderii mai mari pe care o suferea.

Pe jumătate leşinată de durere, la început nu observă că, în sfârşit, caii se opriseră. Dar, când fu ridicată din şa şi pusă pe iarba umedă, pământul rece o readuse la viaţă. Auzi tropotul copitelor stingându-se în depărtare şi ştiu că o vreme avea să fie singură, însă ştia şi că nu avea rost să spere: cecenii aveau să se întoarcă după ea, aşa cum mai făcuseră şi înainte. Tremura în capotul ei uşor, temperaturile lui martie fiind răcoroase, şi umezeala dintre picioarele ei îngheţând-o.

Îşi pierdea orice speranţă cu privire la copilul ei, deoarece durerile acelea cumplite erau neînduplecate. Încrederea că avea să fie salvată slăbea şi ea — de prea multă vreme erau pe drum. Şi — încă şi mai cumplit — cu fiecare oră ce trecea, posibilitatea ca Duras să fi fost ucis căpăta mai multă credibilitate. Dacă ar fi trăit, până acum ar fi ajuns-o din urmă. Cedând disperării, sughiţa şi se îneca de plâns, o durere sfâşiindu-i gâtlejul, dar până şi lacrimile i se uscaseră după atâtea ore de suferinţă, de parcă trupul ei ar fi renunţat la luptă.

Ce frig îi era, cât de singură se simţea!...

Ascunşi în spatele unui gard de mălin negru, ce mărginea drumul, Duras şi Bonnay aşteptau în afara satului, doar la câteva clipe de mers înaintea cecenilor, cu carabinele aţintite spre cotul drumului aflat la o distanţă de cincizeci de metri.

— Împuşcăm caii, sau pe ei? întrebă în şoaptă Bonnay.

— Îi rănim pe oameni.

Bonnay înţelese. În afară de interogarea agenţilor lui Korsakov, Duras avea planul lui de acţiune personal.

Însă, când oamenii lui Korsakov, călări, se zăriră, câteva secunde mai târziu, Teo nu era cu ei, şi Duras înjură printre dinţi, o teamă iraţională invadându-i mintea. Mirat, Bonnay îl văzu că-şi îndreaptă calul spre mijlocul drumului, expunându-se în timp ce ţintea cu carabina, de parcă ar fi vrut ca cei doi să-şi vadă atacatorul. Şi, vreme de o secundă de neagră disperare, înainte să apese pe trăgaci, Duras intenţionă să-i ucidă.

Dar logica fu mai puternică — pentru a o găsi pe Teo avea nevoie de informaţiile lor. În liniştea nopţii explodă un foc de armă, repede urmat de împuşcătura aproape simultană a lui Bonnay, şi amândoi cecenii se luptau din greu să se ţină în şa. Căutând o cale de scăpare, îşi îndemnară caii spre stânga şi îi conduseră prin gardul viu ce mărginea drumul.

Duras se năpusti după ei, calul său plonjând prin şirul de tufe. Oamenii lui Korsakov goneau către liziera de copaci de la capătul îndepărtat al câmpului, biciuindu-şi caii, încercând să ajungă la adăpostul pădurii umbroase.

Înfigându-şi pintenii, Duras îşi scoase pistolul şi, aplecându-se înainte, peste grumazul calului, ochi. Dar distanţa era prea mare pentru a putea trage cu precizie, şi vorbindu-i în şoaptă, îi ceru calului să-şi mărească şi mai mult viteza. Reacţionând la glasul lui Duras, animalul, cu un curaj nemaipomenit, îşi lungi pasul.

Liziera întunecată a arborilor se zărea mai aproape. Posibilitatea de a-i pierde pe ceceni păru brusc ameninţătoare. Detestând ceea ce era nevoit să facă, Duras îşi descărcă de două ori ţeava dublă a pistolului, şi amândoi caii îşi întrerupseră goana, se poticniră de-a lungul câtorva metri şi se prăbuşiră. Azvârliţi din şa, cecenii căzură dur la pământ, şi trupurile lor se rostogoliră de câteva ori, înainte de a rămâne nemişcaţi pe miriştea ţepoasă a recoltei din anul precedent.

Duras se opri lângă trupurile imobile, cu cel de-al doilea lui pistol aţintit asupra lor, şi când Bonnay sosi peste câteva clipe, spuse:

— Adu-l pe agentul prusac să facă pe interpretul.

Când trupa de cavalerie ajunse acolo, cecenii fură convinşi să vorbească. Aflând că Teo era în viaţă şi se afla în apropiere, Duras îl lăsă pe Bonnay să termine interogatoriul şi porni în goană în căutarea ei.

Dar nu reuşi s-o găsească. Noaptea era practic fără lună, umbre întunecate ascundeau marginile drumului, şi ierburile se înălţau până la genunchi, gardul viu dând peisajului un aspect şi mai mohorât. Duras le ordonă soldaţilor să descalece şi să se împrăştie, avertizându-i să fie atenţi pe unde merg. Când, după o căutare îndelungată, Teo nu fusese găsită, se întrebă dacă se putea avea încredere în informaţiile cecenilor, temându-se că era deja departe, luată de altcineva şi neputând fi ajunsă din urmă de el.

— Va trebui să înaintăm mai mult pe drum, porunci Duras, simţind cum teama îi strânge stomacul.

Unul dintre ostaşii lui Vigée o găsi pe Teo şi, la strigătul lui, Duras o luă la goană cu inima strânsă. Când se apropie şi văzu tenul ei palid şi sângele de pe rochie, crezu că murise. Lăsându-se repede în genunchi încercă să-i găsească pulsul şi începu să respire din nou când simţi ritmul slab sub degete.

— Ne trebuie un medic! Găsiţi un afurisit de doctor! strigă Duras, scoţându-şi tunica şi acoperind-o pe Teo. Şi aduceţi pături!

— Eu sunt medic, rosti Mingen.

— De unde ştiu că-i adevărat?

— Puteţi aştepta să sosească altul sau să mă credeţi pe cuvânt.

— Vreau să înţelegi, replică Duras pe un ton grav şi cu o nuanţă de avertizare în glas, cât de importantă este ea pentru mine.

— Da, domnule.

Mingen ştia deja foarte bine acest lucru. Generalul care avea sub comandă ultima armată franceză aflată încă în funcţiune pe teren abandonase totul pentru a o găsi pe această femeie.

— Ar fi de dorit să avem câteva pături. Şi o oarecare intimitate, adăugă el cu discreţie.

Păturile sosiră nu peste mult timp, iar ostaşii se retraseră la o distanţă respectabilă, lăsându-i singuri pe Duras şi pe Mingen.

— Ea credea că este gravidă, zise Duras cu calm, potrivind sub capul lui Teo o pătură.

— E posibil să fi avortat. Îmi daţi voie s-o examinez?

Duras dădu afirmativ din cap.

— Şi vreau să aflu adevărul... oricare ar fi starea în care se află.

— Da, domnule.

Mingen realiză că situaţia lui era foarte delicată. Deşi Duras voia să cunoască adevărul, în realitate nu dorea decât un adevăr cu care să se poată împăca.

— Din câte pot spune eu, nu are nici un os rupt, declară Mingen. Aş vrea să fie transportată undeva înăuntru, unde să fie cald.

În scurt timp fu procurată o caretă prevăzută cu o saltea de puf, şi Teo fu instalată pe patul avocatului local. La cererea lui Mingen, o cameristă aduse lapte cald şi apă fierbinte. După ce-i dădu lui Duras sarcina de a face focul, Mingen tăie cu grijă fusta lui Teo. Apoi, sub ochii atenţi ai lui Duras, înlătură sângele, spălând-o.

— Poţi spune dacă era sau nu gravidă? întrebă Duras cu glas scăzut, şovăitor.

— S-ar părea că sarcina ar fi fost la început, fu răspunsul echivoc al lui Mingen.

— Sângele acesta ar putea fi menstruaţia ei?

— Dacă este, nu-l pot opri. Cu toate acestea, dacă se află pe la începutul sarcinii, s-ar putea să reuşesc să opresc sângerarea. Aţi vrea să încerc?

— Avem de ales?

— Cunosc un medicament care s-ar putea să aibă efect. Nu pot garanta, însă.

— Ea îşi doreşte acest copil.

— Oricum, am putea, pur şi simplu, să lăsăm natura să-şi urmeze cursul, declară Mingen cu discreţie, remarcând nuanţa de neimplicare din ultima frază a lui Duras.

— Ar fi posibil ca sângerarea să se oprească?

— Depinde dacă vreţi sau nu ca eu să opresc sângerarea. Dacă îi dau poţiunea, aş recomanda să nu fie mişcată din loc vreme de aproximativ o săptămână.

— O săptămână...

Mingen aşteptă, înţelegând cât de critic era graficul de timp al acţiunilor căruia trebuia să i se supună Duras; el însuşi era influenţat de decizia generalului, precum şi de soarta regelui său şi a Prusiei.

— Ea este convinsă de existenţa acestui copil, zise Duras, oftând.

— Unele femei recunosc foarte de timpuriu aceste schimbări.

— Nu-mi pot închipui cum de-ar putea ea să ştie, după un interval atât de scurt.

— Îmi îngăduiţi să întreb cât de scurt?

Duras calculă rapid:

— Ceva mai mult de două săptămâni.

— Înţeleg, zise Mingen, ascunzându-şi mirarea.

— Isuse! şopti Duras cu privirea aţintită asupra lui Teo, conştient de presiunea evenimentelor, deoarece era posibil ca arhiducele să fi pornit deja la drum. Opreşte sângerarea, zise în cele din urmă cu glas scăzut. Vom rămâne aici până când ea se va simţi bine.

Riscă mult de dragul acestei femei, reflectă Mingen, sincer uimit de decizia lui Duras. Dar nu puneai întrebări unui general, şi în mod cert nu unuia de valoarea lui Duras.

— Aş aprecia dacă ai rămâne cu noi, continuă Duras. Aşa ceva ar necesita vreo comunicare prin canale diplomatice?

— Depinde de durata de timp, domnule.

— Până când contesa va avea un copil.

— Acest copil?

— *Un copil*, rosti Duras pe un ton ferm, vrând să-i dăruiască lui Teo orice şi-ar fi dorit.

— Pentru un timp atât de îndelungat ar fi nevoie de o aprobare, domnule.

— Foarte bine. Mă voi ocupa de asta, consimţi Duras dând din cap. Acum fă-o bine pe Teo a mea.

Poţiunea preparată dintr-o infuzie de melisă, sorbestrea şi coada şoricelului în lapte fierbinte fu introdusă încet cu lingura în gura lui Teo, cei doi bărbaţi înlocuindu-se pe rând la migăloasa îndeletnicire, în vreme ce încăperea era încălzită până la temperaturi toride. Ambii bărbaţi îşi lepădaseră cămăşile şi, chiar şi aşa, transpirau vizibil. Rolul de infirmieră era atât de neobişnuit pentru un bărbat de rangul lui Duras, încât Mingen nu-şi putu ascunde uimirea.

Amândoi fuseseră pe picioare toată ziua şi jumătate din noapte, muncind cot la cot pentru a o salva pe Teo, şi între cei doi bărbaţi cu origini atât de diferite se născuse o relaţie de apropiere.

— Ar face şi ea acelaşi lucru pentru mine, zise Duras, punând jos ceaşca goală.

— Un punct de vedere egalitarist din partea unui bărbat de importanţa dumneavoastră.

— Mă consider norocos că am găsit-o.

— Astăzi, vreţi să spuneţi.

— Da... şi acum două săptămâni.

Duras o privi vreme de câteva clipe pe femeia care intrase brusc în viaţa lui şi care îi dezvăluise minunea iubirii.

— Ştiu cum să lupt în bătălii şi cum să salvez Franţa de duşmanii ei, zise apoi, pe jumătate doar pentru sine.

Asta-i tot ce am făcut în viaţa mea, adăugă, lăsându-se să cadă într-un fotoliu de lângă pat şi căutându-şi o poziţie relaxată pentru trupul său epuizat. Acum nu sunt sigur dacă aş şti cum să trăiesc fără Teo. Îţi mulţumesc că i-ai salvat copilul, va fi încântată.

— Contesa trebuie să stea culcată, fără a se mişca deloc, vreme de câteva zile.

— Voi avea grijă să facă întocmai.

— Dar superiorii dumneavoastră? Cum vor privi faptul că aţi întârziat la Neuwilen?

— Eu nu am superiori, Herr Mingen, replică Duras cu glas blând, privindu-l pe prusac printre genele pe jumătate coborâte.

— Iertaţi-mă, domnule.

Mingen scăpase din vedere reputaţia cu totul deosebită a lui Duras. Talentele lui îi îngăduiau o mare libertate de acţiune; chiar şi membrii Directoratului nu erau niciodată siguri că el avea să le asculte ordinele.

— Vom rămâne aici până când Teo se va simţi bine, afirmă Duras. Sau, adăugă el cu un zâmbet uşor, până când situaţia militară va necesita o schimbare de decor.

— E posibil ca arhiducele să fi pornit deja marşul.

— Nu şi dacă Thugut şi colegii lui au un cuvânt de spus.

— O rivalitate norocoasă pentru dumneavoastră.

— Faptul de a avea de-a face cu înaltul comandament austriac este întotdeauna avantajos pentru noi... sunt împotmoliţi în birocraţie. Şi nici nu au generali hotărâţi.

— Dar nu vă lipsesc nici Jourdan-ii dumneavoastră.

— Măcar acum, ăsta e terminat.

— Îmi îngăduiţi să vă întreb ceva în legătură cu Korsakov?

— Nu, fu răspunsul scurt şi tăios.

— Nu merită să conducă un corp de armată, îndrăzni să-şi dea cu părerea Mingen, conştient că-şi depăşea limitele.

— Ca şi cei mai mulţi din conducerea rusă, zise Duras, glasul redevenindu-i neutru.

— Adevărat. Veţi învinge?

— Bineînţeles. Te îndoieşti?

— Dacă m-aş îndoi, nu m-aş afla aici.

— Întocmai.

— Aşadar ştiaţi că aveam să rămân pentru a vă ajuta.

— Nu aveai de ales. Oricum, un pact al diavolului.

— Îmi place să mă gândesc la el ca la un gest umanitar, replică Mingen.

— Spune-i cum vrei, atâta vreme cât Teo îşi recapătă sănătatea.

Condiţiile înţelegerii erau stabilite cu claritate.

- 14 -

Duras dormea în fotoliul său, alături de pat, iar Mingen se odihnea pe un şezlong instalat lângă fereastră, când un uşor foşnet de aşternuturi îi trezi pe amândoi. Dintr-o săritură, Duras fu în picioare, privirea lui atentă cercetând-o rapid pe Teo. Apoi expresia i se relaxă şi un zâmbet îi luminâ faţa. Un val de culoare îmbujorase obrajii ei.

— Arăţi mai bine, îi spuse în şoaptă.

— Ai venit... murmură ea.

— Aş vrea să te fi găsit mai repede.

Luând loc lângă ea, îi mângie obrazul cu vârful degetelor. Ochii i se umplură de lacrimi; ştia.

— Nu plânge, iubito, spuse el cu glas scăzut, temându-se s-o atingă, bătând uşor cu palma mâna ei. Peste câteva zile te vei simţi mai bine. Vom rămâne aici până te vei însănătoşi.

Dar lacrimile ei sporiră, curgându-i de-a lungul obrajilor, şi Duras, aplecându-se spre ea, cu grijă să n-o lovească, o sărută tandru.

— Am pierdut copilul.

În cuvintele ei rostite cu calm vibra spaima.

— Nu încă. Herr Mingen este optimist, zise, ridicându-se în picioare. Spune-i, îl îndemnă el pe doctor.

— V-am dat un medicament care a făcut să înceteze sângerarea.

— Copilul a avut de suferit?

— Nu putem avea o certitudine absolută, dar nu cred să fi păţit ceva. Şi, dacă în următoarele câteva zile veţi fi precaută...

— Da, da! André, ai auzit? O să fiu extraordinar de cuminte.

Zâmbetul ei încălzi inima lui Duras, care se întrebă cum de trăise vreodată fără ea.

— Este vestea cea mai bună cu putinţă, iubito. Iar Herr Mingen a fost de acord să rămână, ca medic al tău.

Privirea ei se întoarse spre Mingen.

— Ce bine! exclamă voios. Voi fi cea mai ascultătoare pacientă a dumitale.

— Plăcerea este de partea mea, excelenţă.

— Spune-mi Teo, te rog.

— Da, desigur.

— Ai vrea să mănânci ceva? interveni Duras. Avem la parter un soi de bucătăreasă.

— Mâncare... asta sună minunat!

— Acum sunt sigur că eşti pe cale de vindecare, o tachină Duras. Deşi te previn că meniul este limitat.

— Unde ne aflăm?

— La jumătate de zi depărtare de Felben. Ai vrea să trimit pe cineva s-o aducă pe Tamir? întrebă, vrând să-i ofere o consolare.

— Ai face asta? replică ea, cu ochii plini de încântare.

— Ar putea fi aici peste câteva zile.

— Eşti cel mai adorabil bărbat!

— Chiar aşa? se miră el, amuzat.

— Dar numai pentru mine, murmură ea, pe un ton voluptuos.

— Numai pentru tine, conveni el, cu glas coborât.

— Poţi rămâne cu mine?

Privirea ei se îndreptă o clipă spre Mingen, care, faţă de murmurele lor, se retrase ceva mai departe.

— Sunt aici atâta timp cât va fi necesar. Să-l întrebăm pe doctor dacă poţi lua masa stând în şezut.

Herr Mingen îşi dădu acordul, dar îi avertiză împotriva altor exerciţii.

— Trebuie să subliniez acest lucru, accentuă el, adresându-i lui Duras o privire gravă.

— Sunt prevenit, Herr Doctor, replică acesta afabil. Fii încredinţat că sunt conştient de consecinţe.

— Îmi voi muta lucrurile în camera alăturată, zise Mingen, acum că domnia voastră v-aţi mai însănătoşit.

— Rămâi pe-aproape, îi ordonă Duras cu glas calm.

— Da, domnule. Dacă sunteţi de acord, îi voi da instrucţiuni bucătăresei să prepare pentru doamna câteva feluri de mâncare hrănitoare.

— Da, desigur. Acum trebuie să urmezi regimul indicat de dânsul, iubito, adăugă Duras, aruncându-i lui Teo o privire mustrătoare.

— Voi fi încântată, André, să ne hrănim, atât eu cât şi copilul. Şi nu-i nevoie să devii autoritar în privinţa aceasta, zise ea cu drăgălăşenie.

— N-am vrut să fiu autoritar, iubito.

O asemenea atitudine din partea bărbatului care deţinea puterea asupra armatelor Franţei, asupra viitorului republicii! Mingen îi acordă contesei puncte serioase pentru isteţime.

— —

Înainte de cină, Duras îl chemă pe Bonnay pentru a trece în revistă cele mai presante dintre îndatoririle lor. După ce Bonnay o salutase pe Teo, cei doi bărbaţi se retraseră la o măsuţă instalată lângă şemineu, ca să stabilească priorităţile planului lor de acţiune.

— Cât timp vom rămâne aici? întrebă Bonnay, cu glas coborât.

— Poate o săptămână. Până atunci, Teo nu poate fi deplasată, explică Duras, de asemenea în şoaptă.

— Şi dacă atacă austriecii?

— Atunci ne vom deplasa.

— Cât de bolnavă e contesa?

— Nu este bolnavă. S-ar putea să fie însărcinată.

— Aşa că aşteptăm...

— Până când ea se va simţi mai bine, confirmă Duras. Adu-i aici pe Cholet şi pe cei din statul-major de care avem nevoie pentru a accelera retragerea spre Zürich.

— Vom pune în acţiune ariergarda? remarcă Bonnay, cu o abia vizibilă înălţare a sprâncenelor.

— Nici unul dintre noi n-a mai făcut asta de o bună bucată de vreme, replică Duras, pe un ton glumeţ.

Bonnay chicoti.

— Da, de când cu retragerea noastră din Caldiero. Atunci ne-am răzbunat pe austrieci hărţuindu-i.

— O să-i prindem iar, dar să sperăm că o vom face de la Zürich.

— Regimentele de la Chur aproape c-au ajuns acolo.

— Dar personalul cartierului general de la Sargans?

— E pe drum.

— Bun! Am nevoie de o companie mică, pentru a o aduce aici pe camerista lui Teo.

— Ca şi rezolvat. Ce vom face cu regimentele de la Schwyz ale lui Turreau*?

---

* Turreau (Louis Marie, baron de Linieres) (1756-1816): General francez în timpul Revoluţiei. Napoleon l-a trimis ca ambasador în Statele Unite, în chip de exil pentru că nu fusese de acord cu imperiul (n.t.).

— Cu atât de puţini oameni, poziţia nu poate fi apărată. Vor fi nevoiţi să se replieze.

— Cu cecenii cum rămâne?

— Sunt în viaţă? întrebă Duras cu glas scăzut.

— Ţinând seama de rănile lor, e probabil să nu reziste până peste noapte, răspunse Bonnay, îndatoritor.

— Mă surprinde că încă n-au sângerat cât să moară.

— Sunt sigur că-i doar o chestiune de timp.

— Ai grijă să fie.

Discutară apoi despre probleme mai puţin emoţionale, de cea mai mare importanţă fiind organizarea măsurilor de apărare necesare la Zürich. Se ocupară de prima linie de apărare, precum şi de a doua şi a treia, deoarece puternica armată a arhiducelui constituia un duşman formidabil. Atacul lui era inevitabil, trupele fiindu-i deja poziţionate în vederea invaziei. Era doar o problemă de timp.

În timp ce discutau, Bonnay îşi făcea însemnări pentru mesajele care ulterior aveau să fie transmise comandanţilor lor. O oarecare coordonare iniţială o puteau realiza de la distanţă, dar principala apărare avea să necesite prezenţa lui Duras în persoană. Bonnay spera din toată inima ca arhiducele Charlie să aibă iar unul dintre atacurile lui de epilepsie[11]. Dacă s-ar întâmpla aşa, cu puţin noroc, săptămâna aceasta petrecută la Neuwilen n-ar avea consecinţe dezastruoase.

— —

Cina din seara aceea fu un fel de sărbătorire în cinstea viitorului nucleu familial. Masa fusese mutată mai aproape de şemineu, şi lui Teo, înfofolită în pături, i se îngădui să stea scurt timp în şezut. Ca şi Duras, strălucea

de fericire, şi, când propuse un toast pentru copilul lor, generalul fu cuprins de un minunat sentiment de adoraţie care îl uimi. Se credea un om absolut pragmatic.

— Mă simt extraodinar de bine! exclamă Teo, plăcându-i senzaţia băşicuţelor de şampanie care-i înţepau nasul. Herr Mingen este un vrăjitor.

— E un om foarte inteligent, consimţi Duras, zâmbindu-i lui Teo pe deasupra marginii paharului său.

— L-ai răsplătit?

— Încă nu.

— Cum adică, încă nu? întrebă ea îngrijorată, cu o licărire de spaimă în ochi.

— Am vrut să zic doar că am fost prea ocupat. Dar o voi face, iubito. Nici nu pot spune cât îi sunt de recunoscător.

— Aşa-i mai bine, replică ea, în glas simţindu-i-se uşurarea.

— Ar trebui să te relaxezi, nu să te îngrijorezi. Aminteşte-ţi ce zicea Anton chiar înainte de cină. Te-ai gândit la vreun nume? o întrebă, vrând să-i abată gândurile spre subiecte mai puţin înspăimântătoare.

— Tu ai nume preferate în familie?

— Nici unul pe care l-aş utiliza, răspunse el, zâmbind uşor sarcastic.

— Tatăl şi mama ta aveau nume atât de ciudate?

— Da.

— O să mi le spui?

Zâmbetul lui deveni strengăresc.

— Nu cred!

— Atunci, cum de tu ai un nume aşa de normal?

— L-a sugerat un preot, în chip de compromis. Aveam deja trei luni şi părinţii mei nu erau în stare să

cadă de acord asupra unui nume. La vremea aceea tatăl meu întreprindea o incursiune de jaf pe marea Ionică. Numele meu real este Andreas.

— Poate ţi-ar plăcea să-ţi urmeze un Andreas?

— Nu în mod deosebit, zise Duras, scuturând uşor din cap. Nu am nici o dorinţă dinastică.

— Ai vreo preferinţă?

— Absolut nici una, replică el, afabil. Alege tu numele copilului.

— Te-ar deranja un nume rusesc?

O clipă, el îşi îngustă privirea, apoi spuse:

— Nu, dacă aşa doreşti tu.

— Familia mamei mele era de origine rusă.

— Siberia e foarte departe de Rusia propriu-zisă.

— Bunicul meu, prinţul Samarin, fusese exilat.

— N-ar fi aprobat căsătoria fiicei sale cu un localnic.

— Pentru el, societatea nu însemna nimic. Singura lui preocupare o constituiau vederile politice ale tatălui meu. Ştia cât de primejdios era să te opui statului, şi pentru fiica lui dorea mai multă securitate. A murit de propria lui mână, când a aflat de moartea mamei mele. Mama fusese singurul lui copil rămas în viaţă.

— Un nume rusesc ar fi perfect, rosti Duras cu blândeţe, zicându-şi în sinea lui că Teo se simţise foarte singură pe lume.

— Îţi mulţumesc. Nu cred că ar mai avea vreo importanţă, după atâţia ani, răspunse ea încercând să surâdă şi neascunzându-şi lacrimile ce-i străluceau în ochi.

— Suntem pe cale să ne întemeiem propria noastră familie, zise Duras zâmbind. Nu uita asta.

— Trebuie să învingi în războiul acesta, îi aminti ea, cu seriozitate în glas.

— Asta şi intenţionez să fac.

— Şi pe urmă mă vei duce acasă, la Nisa?

— Imediat.

— Niciodată n-am fost pe un iaht.

— O să-ţi placă, zise el cu simplitate, fără a menţiona faptul că ea avea să fie prima femeie care să pună piciorul pe *Marguerite*.

— Câtă vreme vei fi tu acolo, îmi va plăcea. Uneori mă tem... cu tot...

— Voi avea grijă de tine, îi făgădui Duras. Asta nu se va mai repeta.

Cu un mic icnet, ea trase puţin aer în piept încercând să-şi izgonească îngrozitoarele amintiri.

— Îţi mulţumesc că m-ai găsit.

— Te-aş fi găsit oriunde în lume.

— Sunt iar tare plângăcioasă, îşi ceru ea scuze, ştergându-şi ochii cu şervetul de masă.

— Ai trecut prin prea multe, rosti el şi, simţind că i se aprinde dorinţa de răzbunare, trase aer în piept pentru a se putea stăpâni. N-ar fi trebuit să suferi atât de mult, adăugă pe un ton liniştitor, luptând împotriva violenţei sentimentelor sale.

Cecenii muriseră lent în acea după-amiază; pusese să li se taie venele, dar pentru ce-i făcuseră lui Teo ar fi vrut să-i ucidă încă o dată.

— Îţi place meniul lui Mingen? întrebă brusc, ca şi cum ar fi fost un oaspete la o serată, făcând conversaţie.

— Îmi place, răspunse Teo, trăgându-şi nasul.

Aplecându-se spre ea, Duras îi luă din mână şervetul ud şi îi şterse lacrimile.

— Atunci ar trebui să mănânci mai mult, o îndemnă. Copilul are nevoie de hrană.

— Îmi place când spui asta, şopti ea. Îmi place să port copilul tău.

— Mi-ar plăcea să pun lacăt lumii şi să pornesc în larg pe iahtul meu, împreună cu tine. Şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Cândva o vom face.

— Voi avea grijă să fie aşa.

— —

Duras era un bărbat plin de forţă şi de resurse, şi în următoarele zile se puse pe treabă, realizându-şi obiectivele. Obiective care ar fi înspăimântat un om mai puţin valoros. Trebuia să câştige un război. Bonnay şi Cholet deveniseră locatari permanenţi ai micului dormitor de la etaj, iar mesajele erau expediate într-o continuă cavalcadă de curieri. Teo era răsfăţată şi hrănită şi supravegheată cu tandreţe şi o castă prudenţă de către Duras, Mingen şi un mare număr de servitori. O dată, ea se plânse că se simţea ca o gâscă pe care o îngrăşau în vederea Crăciunului.

— Îngrăşată doar pentru mine, iubito, murmurase Duras. Iar eu voi adora fiecare rotunjime nou apărută.

Când Mingen o declară în stare să călătorească peste mai puţin de o săptămână, o trăsură fu pregătită, cu o canapea atât de moale încât nici una dintre hârtoapele şi gropile de pe drum să nu zdruncine preţioasa ei încărcătură.

Tamir o întâmpină la Basserdorf, şi pe toată durata drumului până la Zürich, Teo fu răsfăţată şi dădăcită precum un copil. Dar ea era recunoscătoare pentru sfaturile pline de bun-simţ şi compania lui Tamir. Copilul nu păţise nimic — după cum confirmaseră Mingen şi

Tamir. Duras se afla alături de ea. Austriecii încă nu-şi porniseră înaintarea.

Era un răgaz binecuvântat.

Locuinţele găsite pentru ei la Zürich fuseseră alese potrivit instrucţiunilor lui Duras, primul considerent fiind cel al securităţii. Şi când, ajunşi pe aleea cotită, el o ridică pe Teo din trăsură şi se îndreptă cu ea spre pragul uşii, îi spuse zâmbind:

— Bun sosit în primul nostru cămin!

Teo aruncă o privire spre impunătoarea faţadă a vilei, situată în mod impresionant pe înălţimile Zürichberg-ului, şi apoi se uită la chipul lui surâzător.

— O să faci din mine o râzgâiată.

— Cu cea mai mare plăcere. Când te voi trece pragul, pune-ţi o dorinţă. Eşti gata?

Teo închise ochii şi apoi, deschizându-i, dădu din cap afirmativ. Iar Duras, făcând un pas mare, trecu peste prag simţind o fericire atât de mare cum până atunci nu mai cunoscuse. Întotdeauna îşi dorea acelaşi lucru: o viaţă îndelungată.

Să fii păzit de primejdii! îi dori Teo, în timp ce el o trecea peste prag. *Pe urmă, totul va fi posibil.*

— —

La scurtă vreme după aceea, având-o pe Tamir să se ocupe de Teo, Duras plecă să facă o inspecţie a întregului său front. Recomandă Directoratului ca fortăreaţa Mannheim, aflată într-o poziţie avansată, pe malul drept al Rinului, să fie evacuată, deoarece, fiind într-un amplasament ce nu putea fi apărat, implica o risipă inutilă de trupe. Apoi se ocupă de măsurile defensive ale unei frontiere foarte lungi. Şi, aşa cum se aşteptase, ordinele emise de la Viena soseau lent, datorită faptului că diver-

sele facţiuni politice se disputau în privinţa tacticii de urmat[12].

Cancelarul austriac Thugut dorea să reţină în Bavaria armata arhiducelui, în aşa fel ca forţa acestuia să poată efectua o supraveghere atât asupra Prusiei cât şi asupra prinţilor germani, în care nu se putea avea mare încredere. Drept urmare, lui Charles i se interzise să treacă în Elveţia. Tulburat şi deprimat, arhiducele avu una din crizele lui nervoase, care surveneau întotdeauna în perioada de stres şi frustrare, aşa că ceru să i se acorde o permisie.

În timp ce era în convalescenţă pe domeniile sale, contele Olivier Wallis, cu grad de mareşal, preluă comanda, şi Thugut se ocupă intens de alcătuirea unor planuri în vederea înlocuirii fratelui împăratului.

Duras ştia că în Austria considerentele politice erau întotdeauna preponderente faţă de planurile militare. Ba mai mult, când află că Wallis preluase comanda, presupuse că în viitorul apropiat nu aveau să se întreprindă operaţiuni majore. Recunoscător faptului că austriecii nu-şi continuau victoria de la Stockach, Duras se folosi de răgazul ce-i fusese acordat pentru a-şi redistribui forţele.

În ultima săptămână a lui aprilie, Duras reveni la Zürich, după turul său de inspecţie. Serviciile lui de spionaj îi raportaseră că Charles se însănătoşise şi că împăratul decisese să-l menţină în funcţia de comandant al armatei.

— La noapte nu vreau să fiu deranjat, le spuse Duras celor din statul său major, când se despărţiră după săptămâni de zile petrecute în şa, decât dacă Charles s-ar afla la depărtare de o leghe faţă de Zürich.

Privirea lui zâmbitoare îi cuprinse pe toţi ofiţerii adunaţi în birourile sale.

— Distraţi-vă, domnilor, adăugă apoi, şi dacă vă puteţi smulge de lângă cocotele din Zürich cam pe la ora zece dimineaţa, ne vom vedea în biroul meu.

Azvârlindu-şi peste umăr desagii, se îndreptă spre uşă.

— Cocotele vă vor simţi lipsa, domnule, ripostă cu voioşie Vigée, ţinând în mână un pahar cu coniac.

— Sunt sigur că puteţi să le consolaţi, rosti Duras, în timp ce părăsea încăperea.

Înălţându-şi paharul în direcţia uşii, Vigée zise, rânjind:

— Pariază cineva că nu va fi aici la zece?

— Va fi aici înaintea ta, replică Bonnay, zâmbind. Se pare că Georgette s-a topit de dor de când ai plecat.

Amanta actuală a lui Vigée nu era cunoscută pentru fidelitate.

— După cum ştii prea bine, Henri, Georgie nu tânjeşte, i-o întoarse Vigée. Nu-i cer să mă bucur de atenţia ei fără a o împărţi cu altul decât când sunt aici. Altminteri nu am nici o pretenţie.

— Cum ai putea, având o soţie cu avere independentă? interveni în treacăt Cholet.

— Un bărbat inteligent, replică Vigée, înălţând şmecherește din sprâncene. Iar acum, domnilor, dacă pe vreunul dintre dumneavoastră îl interesează să mă însoţească la localul lui Georgie — continuă el cu un zâmbet sarcastic — ea şi drăguţele ei prietene vor încerca să ne convingă că lipsa ne-a fost resimţită în mod dureros.

- 15 -

Când Duras trecu prin poarta de intrare ce dădea spre vilă, se opri să schimbe o vorbă cu ostaşii care stăteau de gardă, mulţumindu-le pentru vigilenţa lor.

— Or să se mişte vreodată austriecii, domnule? îl întrebă un soldat. E al naibii de plictisitor.

— Am auzit zvonuri cum că Charlie trece în sfârşit la acţiune, zise celălalt.

— E posibil să-i vedem pe austrieci pe la sfârşitul săptămânii. Se pare că von Hotze se mişcă, răspunse Duras. Şi atunci o să ne mai distrăm. Serviciul de paznic e prea searbăd, aşa-i?

— Ei bine, domnule, contesa e foarte drăguţă dar nu-i totuna cu lupta, domnule.

— Contesa nu v-a dat prea mult de lucru, nu-i aşa?

— Ne învaţă să citim, împreună cu ceilalţi, aşa că e destul de lucru, mai trebuind şi să-i transportăm pe copii din tabără şi înapoi, cu căruţa, ca şi pe mamele lor, dar eu abia aştept să-l pun pe arhiducele Charlie la locul lui.

— Copii?

Scrisorile primite zilnic de la Teo nu menţionaseră nimic despre copii, citire sau orice altceva în afară de odihna la pat la care se aştepta el din partea ei.

— Şcoala contesei, domnule. Păi cu cei dintre noi, cei de la pază, care nu prea ştim să citim sau să scriem, şi cu copiii ostaşilor şi cu un mare număr dintre mamele lor... aş zice că suntem cam două sute.

— Aici? zise Duras, înfrângându-şi nevoia de a rămâne cu gura căscată.

— Aici şi în tabăra de lângă râu. Nu ştiaţi, domnule? întrebă şovăitor soldatul. Dânsa i-a spus maiorului Lindet că dumneavoastră aţi autorizat asta.

— Se poate să fi uitat, îngăimă el.

— Ei, bine, contesa face o treabă foarte bună, domnule. Greer ăsta de-aici şi cu mine putem să ne scriem numele aproape perfect.

— Felicitări! La ce oră începe... ăă... şcoala? se interesă Duras, întrebându-se de cât timp dispunea în cursul dimineţii pentru a anula activităţile programate.

— La şapte fix, domnule. Contesa zice că se aşteaptă ca toţi să fie acolo devreme şi vioi.

— Înţeleg. Îţi mulţumesc...

— Herbert, domnule.

— Mulţumesc, Herbert. Ne vedem mâine dimineaţă.

— La şcoală, domnule?

— Poate, replică Duras.

— —

— O şcoală? îl mustră Duras, de cum intră pe uşă, pe majordomul pe care-l lăsase să aibă grijă de mersul lucrurilor în lipsa lui.

— Contesa m-a asigurat că are aprobarea dumneavoastră, domnule general.

— Mda? Sper măcar că astăzi s-au terminat orele.

— Oh, da! La patru le dă să mănânce şi îi trimite pe toţi acasă, cu lecţii pe care să şi le memoreze pentru data viitoare.

— Cntesa pare să fie foarte bine organizată.

— Chiar este, domnule. Foarte competentă. O veţi găsi în camera ei de zi, domnule.

Nerăbdător, puţin tulburat, abia aşteptând s-o vadă pe Teo, Duras urcă în fugă scara de marmură.

Dintr-un fotoliu instalat lângă fereastră, Teo îşi deschise larg braţele şi zâmbi.

— Am aflat că te-ai înapoiat!

— Te odihneşti? Arăţi minunat!

— Chiar mă simt minunat. Sărută-mă, iubitule, mi-a fost tare dor de tine!

Aşezându-se alături de ea, Duras o privi câteva clipe, ca pentru a-i evalua înfăţişarea.

— Eşti supărat pe mine?

— Ar trebui să fiu? murmură el, remarcând roşeaţa care invadă brusc obrajii ei.

— Sunt perfect sănătoasă, dacă asta-i ceea ce te îngrijorează.

— Bine. Ai ceva să-mi spui?

— Ai aflat... Dar să ştii că Mingen mi-a dat certificat de bună sănătate. Mă simt perfect şi sunt foarte robustă. Întreab-o pe Tamir.

— Şi ea a îngăduit asta?

— Ştie că nu are rost să-ncerce să mă oprească. M-a îndopat întruna cu ierburi şi poţiuni, ca să-mi dea putere. Ea vrea un băiat.

— Dumnezeule sfinte!

— Copiii sunt atât de dulci, atât de dornici să înveţe, încât nu poţi să nu-i îndrăgeşti. Iar mamele lor îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Mie?

— Tu ai înfiinţat şcoala.

— Cum am făcut asta?

— Întreabă-l pe Lauzun. El a reuşit chiar să găsească destule cărţi pentru toată lumea.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— *Ceva* trebuie să fac.

— Mâine dimineaţă vreau să primesc de la Mingen un raport complet cu privire la condiţiile sanitare. Am văzut epidemii răspândindu-se în asemenea tabere, cu rezultate catastrofale.

— Am distribuit săpun tuturor familiilor. Iar Tamir mă ajută cu unele dintre îngrijirile medicale mai simple. Cunoştinţele ei cu privire la ierburi sunt vaste. În urmă cu o săptămână am ajutat şi eu la naşterea a doi copii. Este ceva magic.

— Dumnezeule, Teo, n-ar fi trebuit să faci asta!

Amintirea sângerării ei încă îl mai obseda. Se simţise extrem de neputincios.

— Sunt prudentă, iubitule. Tamir ne pune să ne spălăm pe mâini de o mie de ori pe zi. Şi nu bem apa din tabără. Ea este chiar şi mai precaută decât tine. Nu voi păţi nimic. Şi îmi doresc foarte mult copilul acesta. Niciodată nu voi face ceva care să-i dăuneze. Nu fi supărat, dragul meu. Pur şi simplu, iubeşte-mă.

Buzele lui schiţară un zâmbet jalnic.

— Asta-i partea uşoară a problemei.

La toate celelalte — soţul ei, soţia lui, armata arhiducelui, miile de mile care despărţeau ţările lor, primejdia cu care se confrunta Franţa — nici nu se putea gândi.

— Mi-a fost îngrozitor de dor de tine, şi până acum tu doar m-ai certat.

— Putem discuta despre şcoală mâine dimineaţă?

— Dacă o facem înainte de opt.

— Nu-i posibil să facem un compromis?

— În ce ar consta? întrebă ea cu precauţie.

— Să ţii orele de curs aici, nu în tabără.

— Va trebui să eliberăm mai multe încăperi.

— Nu-mi pasă dacă goleşti toate camerele. Cu excepţia uneia, adăugă cu un zâmbet uşor ironic.

— Eşti atât de adorabil!

— Am mai auzit asta şi altădată.

— Numai de la mine, murmură ea, tachinându-l.

— Desigur, confirmă el cu graţie şi farmec.

— Acum trebuie să mă îmbrăţişezi, şopti ea, şi să mă săruţi, şi să faci dragoste cu mine, încheie apoi, cuvintele sunându-i ca un tors voluptuos.

La distanţă de câţiva centimetri de gura ei, el rămase nemişcat, oprit în loc de ultimele ei cuvinte. Îndreptându-şi iar trupul, spuse calm:

— Nu fac dragoste cu tine.

— Bineînţeles că faci.

— Ba nu, nu fac.

— Nu poţi vorbi serios!

— Te-aş putea răni.

— André! strigă Teo exasperată. Sunt perfect sănătoasă. Nu-mi vei face nici un rău! Întreabă-l pe Mingen. Îţi va confirmă că mă simt bine.

— Nu am ce discuta cu Mingen, ripostă el, trupul căpătându-i o poziţie nefiresc de reţinută, iar expresia feţei oglindind o emoţie cu greu stăpânită. N-am de gând să-mi asum vreun risc.

— O să mor de dorinţă, se jeli Teo, implorându-l din priviri. Mă trezesc noaptea umedă de cât te visez. Ştii câte zile ai fost plecat?

Glasul ei era o şoaptă răguşită, şi în adâncimile verzi ale ochilor ei lucea o dorinţă irezistibilă. Atingând nasturii tunicii lui, începu să descheie unul din ei.

Mâna lui se închise peste ale ei.

— Nu.

Aplecându-se înainte, ea se lipi mai mult de el, sânii ei catifelaţi învăluindu-i mâna.

— Ai putea proceda foarte lent, iar eu abia dacă mă voi mişca. Nu vreau decât să te simt înăuntrul meu...

Luptând împotriva poftei trupeşti, André închise o clipă ochii. Niciodată până acum nu practicase abstinenţa, şi, totuşi, în ultimele săptămâni fusese absolut celibatar. Nu dorise alte femei când oamenii lui petrecuseră noaptea, devenind astfel ţinta unor ironii fără milă.

— Te rog. Vorbeşte cu Mingen; o să-ţi spună el.

Nemişcat, pradă unor nevoi carnale atât de intense încât ajunsese aproape de orgasm, Duras cântări situaţia. Şi, când Teo se ridică din fotoliu, străbătu mica distanţă care-i despărţea, îi înconjură mijlocul cu braţele şi se lipi de el, spuse, cu glas răguşit şi în şoaptă:

— Voi vedea ce zice el.

— —

Sfâşiat între umilinţă şi nevoie, Duras îşi făcu drum spre micul birou al lui Mingen, situat în partea din spate a vilei. Deschizând uşa, se opri în pag, tăcut, nehotărât.

Mingen îşi înălţă privirile de la masa lui de lucru şi zâmbi.

— V-aţi întors.

— Acum câteva minute, confirmă Duras, încordat.

— Presupun că sunteţi supărat din cauza şcolii lui Teo.

— Da. Ar fi trebuit să ai mai multă minte.

— Îi veţi interzice să continue?

— Nu mai mult decât ai fi în stare să-i interzici dumneata. Ceea ce mă aduce aici e... o afurisită de dilemă. Am discutat cu Teo şi... nu suntem de acord asupra unui punct.

— În legătură cu şcoala?

Duras îşi petrecu degetele prin buclele tunse scurt.

— Nu-i în legătură cu şcoala.

— Dar e ceva la care v-aş putea ajuta.

— Ei, bine... tocmai în sensul acesta nu suntem de acord... deşi Teo crede că poţi. Oh, la dracu'! izbucni Duras. Dumnezeule Sfinte, este îngrozitor!

— Este o dilemă sexuală, zise Mingen, presupunând din stinghereala lui care era problema.

— Până acum, niciodată n-am cerut să mi se dea voie, zise Duras posomorât, nici măcar când eram un tinerel. Mă tem s-o ating, adăugă el.

— Nu aveţi de ce vă teme, declară Mingen cu blândeţe. Pare să se fi restabilit pe deplin.

— Eşti sigur în privinţa copilului?

— Atât cât pot fi în cazul unei sarcini.

— Tocmai asta e problema. Nu vreau să risc nimic cu Teo.

— E foarte sănătoasă, domnule general. Fiţi liniştit, nu o veţi răni. Şi acum, deoarece aţi pierdut în această dispută, trebuie să-i cereţi scuze contesei.

— Cu plăcere, Mingen. Nu consider că ar fi o pierdere. Şi-ţi mulţumesc... îţi mulţumesc foarte mult că ai grijă de Teo.

— Eu vă mulţumesc, răspunse Mingen, pentru că ajutaţi Prusia să-şi păstreze neutralitatea.

— Plăcerea este de partea mea, Herr Mingen, zise Duras, schiţând o scurtă plecăciune. Îţi doresc o seară plăcută.

— La fel şi eu dumneavoastră, domnule, rosti calm Mingen, adresându-se spatelui lui Duras.

Acesta dispăruse deja de-a lungul coridorului.

— Te-a liniştit, nu-i aşa? reluă Teo discuţia în momentul în care Duras reintră în încăpere.

— Ai dreptate. A spus că eşti perfect sănătoasă.

Ea se îndreptă spre el, cu un surâs radios.

— Ţi-am spus eu că sunt. Mă simt minunat. Cu excepţia faptului că mi-a fost îngrozitor de dor de tine, adăugă, vocea devenindu-i dintr-o dată răguşită.

Ridicându-i mâna, el i-o sărută cu gingăşie.

— Mai dă-mi, totuşi, puţin timp — zise cu seriozitate, eliberându-i mâna — să mă obişnuiesc cu toate astea.

Depărtându-se de ea, se duse la ferestrele cu vedere spre lac.

— Nu vrei copilul? întrebă ea, stând în picioare, nemişcată, pândindu-i spatele rigid şi simţind cum inima îi bate nebuneşte.

— Bineînţeles că-l vreau, declară el pe un ton neutru, privind afară, spre lacul sclipitor.

— Ce entuziasm!

— Dacă apar probleme? Chiar şi Mingen a zis că nu există nici o certitudine.

— Nu vor apare, şi dacă s-ar întâmpla aşa ceva, Mingen este aici. Ai spus că doreşti copilul acesta.

— Realitatea te mai temperează.

— Ce-nseamnă asta?

— Nu ştiu. Te iubesc, Teo. În ultimele săptămâni n-a existat un minut în care să nu-mi fie dor de tine. De o duzină de ori aproape că am trimis pe cineva să mi te aducă.

— Aşa ar fi trebuit să faci.

— Credeam că stăteai la pat.

— Nu era nevoie să stau la pat, dar tu te arătai atât de insistent în biletele tale, încât nu aveam chef să discut problema de la distanţă.

— Gândeşte-te, iubito — zise el oftând — că s-ar putea să-mi ia ceva timp până să mă obişnuiesc cu...

— Cu copilul?

— Cu copilul şi cu sănătatea ta, preciză el. Până acum niciodată n-am fost tată.

— Trebuie să obţin de la Mingen o adeverinţă semnată? Până acum n-am mai fost niciodată mamă, dar *ştiu* că mă simt foarte bine. Cum te-aş putea convinge? Să-ţi arăt cât de sănătoasă sunt? murmură Teo, începând să-şi desprindă broşa de la gât.

— Nu, rosti el, încordat şi repezit. În săptămânile astea din urmă am văzut destule femei uşoare.

— Chiar aşa? întrebă ea, ochii verzi fulgerându-i de mânie.

— N-am zis că le-am atins, replică el posomorât. De ce ne certăm pentru problema asta? Amândoi vom supravieţui dacă, o vreme, nu vom face dragoste.

— Eu nu voi supravieţui.

Ochii lui îi sfredeli pe ai ei.

— Nu mă pricep să împart cu altul.

— Nu asta am vrut să spun. Vrei măcar să mă strângi în braţe? îl imploră ea. Am numărat minutele până la întoarcerea ta.

André zâmbi trist şi îşi desfăcu braţele.

— Povesteşte-mi ce ai văzut în călătoriile tale, îl rugă ea, venind să se aşeze pe genunchii lui şi rezemându-se pe braţele lui.

— Patru sute de mile de frontieră neapărată, murmură el, conştient de mulţumirea ce-i inunda simţurile.

— Asta e ceva îngrijorător?

El râse, cuvântul folosit de ea fiind mult prea slab pentru a defini gravitatea situaţiei.

— Da, însă nu şi în momentul acela. Mă gândeam mai degrabă la micul dejun luat în pat, cu tine.

— Sau la o cină în pat?

Duras chicoti.

— Pofta ta continuă să crească.

— Aş vrea să crească a ta, murmură ea voluptuos.

— Sst, încerc să fiu abstinent.

— Eventual l-am putea avea pe Mingen în apropiere, dacă s-ar întâmpla ceva rău, îl tachină ea.

— Obrăznicătură neruşinată ce eşti!

Drept răspuns, Teo îi prinse faţa în mâini şi, pe îndelete, îi gustă şi-i ronţăi gura, torcând cu buzele lipite de buzele lui.

Duras ar fi putut să se desprindă de ea; se gândi la asta de zeci de ori. Însă celibatul îi submina hotărârea, şi mâinile i se ridicară, mângâind braţele ei, spatele ei, căldura corpului ei făcându-i inima să bată mai repede.

Teo simţi un mic tremur ce scutură trupul lui şi, încurajată, începu să-i descheie tunica, mai întâi un nasture, apoi altul, strecurându-şi mâinile pe sub haină, plimbându-şi-le peste pieptul lui. După aceea trecu la dezlegarea eşarfei lui.

— Nu.

— Lasă-mă cel puţin să te sărut, şopti Teo, depunându-i un sărut uşor pe tâmplă.

Erecţia lui se simţea tare lângă fesele lui Teo, respiraţia îi era neregulată şi strânsoarea în care ţinea mâinile ei devenise dureroasă.

— Mă doare.

— Îmi pare rău, zise el într-un suflu înăbuşit, dându-i drumul.

Lăsându-se pe spătarul fotoliului, îşi mişcă puţin coapsele, în aşa fel încât erecţia să nu-i mai vină în contact direct cu ea. Trăgând adânc aer în piept, adăugă:

— Nu vreau să fac asta.

— Eşti egoist.

— Asta-i o premieră, rosti Duras zâmbind.

— Din nefericire pentru mine, murmură Teo, încercând să-şi stăpânească înverşunarea din voce. Oare se presupune că trebuie să fiu abstinentă de-a lungul următoarelor şapte luni?

O privi fix câteva clipe, apoi îşi mută privirea în altă parte ca să-şi poată reţine răspunsul mânios. Când se uită din nou la ea, ochii îi erau calmi şi duri ca cremenea.

— Al dracului să fiu dacă ştiu, rosti pe un ton coborât, plin de venin.

Furios, Duras o puse pe propriile ei picioare şi se îndreptă spre fereastră. *Teo cere prea mult,* gândea mânios. *Oare crede că eu vreau s-o refuz?*

Amintirea capotului lui Teo îmbibat de sânge, ca şi paternitatea iminentă reprezentau o realitate oarecum dureroasă. Cu ani în urmă avusese un fiu — în nişte vremuri chinuitoare pentru el, când nu o putea vedea pe Camille şi nici măcar nu avea posibilitatea să-i scrie. Aflase abia la câteva luni după naştere, când era prea târziu, că fiul lui murise. Şi niciodată nu avusese vreo şansă să-l vadă.

Când Teo se apropie de el, Duras nu se clinti.

— Îmi pare rău, rosti ea.

El înălţă din umeri şi lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

— Ce situaţie nenorocită!

— Nu te grăbi. Pot să aştept.

Cu o mână, el îi acoperi gura.

Ea linse o dâră umedă de-a lungul palmei lui.

Dintr-o smucitură, Duras îşi trase mâna înapoi.

— Îmi pari extrem de greu de sedus, murmură Teo pe un ton voluptuos.

— Este un iad! bombăni André, trecându-şi nervos degetele prin păr.

Când îşi îndreptă trupul şi îşi înălţă braţele, partea inferioară a corpului său îşi schimbă poziţia, şi erecţia lui veni brusc în contact cu trupul lui Teo. Imediat se trase cu un pas înapoi, dar amândoi simţiseră atingerea, şi slaba stăpânire pe care Duras o păstrase asupra libidoului său se risipi.

Nemaigândind, pradă numai simţurilor, luă mâna ei şi îi frecă palma peste partea din faţă a pantalonilor săi, în aşa fel ca ea să-i simtă erecţia.

— Atinge-mă, rosti cu glas răguşit. Poţi face asta pentru mine.

Ea înţelese şi, cu degete stângace, se grăbi să-i descheie pantalonii. O poftă trupească de necontenit îi invada simţurile. Cu respiraţia tăiată, eliberă penisul întărit, proeminent, şi atinse cu gingăşie vârful catifelat — magnetul, centrul călăuzitor al dorinţei ei, instrumentul plăcerii ei. Şi sub mâna ei, acesta se umflă, întinzându-se mai sus, capătul mărindu-i-se, ca pentru a o ispiti, expunându-şi splendoarea. Cu vârful degetului, ea alunecă în jos, pe toată lungimea lui, şi întreg trupul bărbătesc se încordă, anticipaţia, aşteptarea, nevoia trezindu-se în fiecare muşchi tensionat. Mângâindu-l uşor cu ambele mâini, ea îi simţi reacţia, şi atunci degetele i se strânseră

în jurul lui, şi el se frecă între ele, stabilindu-şi propriul său ritm, controlând mişcarea de du-te-vino.

Ochii lui erau închişi, şi spinarea i se arcui sub efectul extazului tot mai intens, când ea, vrând în mod egoist mai mult, îşi înclină capul şi atinse cu limba vârful satinat. Trecându-şi limba, într-o uşoară alunecară, în jurul membrului cutat, trase în gură capătul umflat şi-l supse. El gemu, îşi implântă degetele în părul ei, şi îi ţinu cu putere capul în timp ce ea îl trăgea lent în gura ei, îi dădea drumul să iasă, cât era de lung, şi îl absorbea din nou.

— Isuse! exclamă el, silind-o să se lase în genunchi, împingându-se mai adânc în gura ei.

Teo încercă să se tragă înapoi, dar el se înfipse atât de adânc încât ea se înecă.

Imediat o eliberă, înjurând în vreme ce se lăsa să cadă lângă ea, şi o secundă mai târziu îngenunche pe pardoseală, cuprinzând-o în braţe, mângâind-o.

— Dumnezeule! N-ar fi trebuit să fac asta.

— A trecut prea mult timp. Şi eu mor de dorinţă.

— În problema asta te pot ajuta.

— Poate că nu asta vreau. Poate că vreau procedeul adevărat.

— Asta n-o pot face.

— Asta sau nimic, rosti ea pe un ton categoric, murind de dorul lui. Tu decizi.

— Foarte bine, cedă el în cele din urmă. Ai învins.

O ridică în braţe şi o purtă pe pat, şi când ea deschise gura să spună ceva, el o sărută apăsat pentru a-i opri cuvintele, căci nu mai voia să stea la discuţii. Şi nu-i păsa dacă ea îşi încheia sau nu fraza, pentru că ştia deja că ea îl iubeşte.

Peste câteva clipe erau amândoi culcaţi, fără veşminte, deoarece el se pricepea foarte bine la dezbrăcat

— unul dintre domeniile lui de iscusinţă. Cu o uşoară ciudă, ea făcu o remarcă în acest sens.

— Odată ajunşi aici, nu am chef de ceartă, replică el, gâdilându-i vulva cu vârful penisului. Pune-mi întrebări mai târziu.

Dar fu extrem de precaut când o penetră, stăpânindu-şi cu putere libidoul, şi în primele minute ea îl rugă: „Mai mult... mai mult... mai mult", fiindcă el se mişca înăuntrul ei de parcă ar fi fost făcută din sticlă.

— Uită-te ca să te convingi! Totul este în ordine, insistă ea cu înfocare, rostogolindu-se într-o parte în aşa fel încât el să vadă cu ochii lui.

Priveliştea aceea ispititoare, toată trandafirie şi umedă, şi arzător de nerăbdătoare, reuşi mai bine decât o mie de argumente medicale să-i răstoarne modul de gândire. Şi nu mai fu nevoie de nici o altă încurajare. Redeveni cel care era în mod firesc — un mascul cu un libido foarte puternic, cu o imaginaţie bogată şi cu o energie inepuizabilă.

Doamna fu satisfăcută; mai mult decât satisfăcută.

În extaz.

De mai multe ori.

Iar el fu la rându-i încântat, şi captivat: îşi recăpătase iubita.

- 16 -

Petrecură câteva zile împreună la Zürich, un răgaz binecuvântat şi dulce, într-o perioadă de intense frământări.

În cursul zilei, Duras muncea pe rupte, în aşa fel încât să poată fi cu Teo noaptea. Iar Teo îşi umplea zilele cu copiii şi cu şcoala ei.

Austriecii siliseră trupele franceze care păzeau Valtelline — o importantă cale de comunicaţie între Elveţia şi Italia — să-şi părăsească poziţiile, şi Duras răspunsese arzând podul de peste Rin la Shaffhausen. Proviziile făgăduite de la Paris nu soseau, iar cele şase semibrigăzi pe care le aşteptase să-i fie trimise de către republica Elveţiei nu-şi făcuseră apariţia.

În munţii Grisons, vreo zece mii de ţărani conduşi de preoţi şi încurajaţi de austrieci împiedicau serios comunicaţiile şi căile de aprovizionare. După ce că superioritatea numerică a austriecilor constituia deja o sursă de îngrijorare, Directoratul agravă situaţia ordonându-i lui Duras să trimită cincisprezece mii de oameni care să se alăture greu încercatei armate din Italia. Două zile mai târziu, Duras consideră necesar să evacueze toată zona munţilor Grisons.

Deşi Duras nu-i spusese în mod explicit, Teo înţelese că unul dintre corpurile de armată de sub comanda arhiducelui pornise deja la drum. Vestea se răspândise pretutindeni în tabără, şi soţiile soldaţilor se pregăteau să-şi urmeze bărbaţii. Câteva batalioane plecaseră de pe acum spre est.

În prima săptămână a lui mai, von Hotze declanşă un atac puternic asupra diviziei lui Menard, la Feldkirch, silind-o să se retragă dincolo de cursul superior al Rinului şi recapturând oraşul Chur. Dar austriecii suferiră pierderi grele, şi înaintarea le fu lentă. Următorul lor atac avu loc o săptămână mai târziu, când Nauendorff trecu Rinul în câteva puncte dintre Waldshut şi lacul Constance, instalându-se de-a lungul râului Thur, între Grossandelfingen şi Pfyn, la nord de Winterthur.

Asta constituia o ameninţare serioasă pentru căile de comunicaţie ale lui Duras. Generalul făcu imediat planuri pentru a-şi muta sediul de comandă de la Zürich la Winterthur.

— Vin şi eu cu tine, zise Teo cu simplitate, când el intră în apartamentul lor în noaptea dinaintea plecării lui. Şi nu are rost să discutăm. Dacă soţiile soldaţilor îşi pot urma bărbaţii, acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Le pot ajuta, André. Ştii şi tu ce greu le poate fi să supravieţuiască în preajma unei bătălii[13].

— În cazul acesta, cunoşti regulile, rosti el, descheindu-şi haina şi aruncând-o pe canapea. Şi când îţi ordon să te retragi, trebuie să pleci fără nici o împotrivire. Nu-ţi voi spune asta decât atunci când va fi absolut necesar. Nu vreau ca austriecii să te ia prizonieră, încheie el, evitând în mod deliberat să-i menţioneze pe aliaţii ruşi ai austriecilor.

— Înţeleg.

— Lauzun va pregăti pentru protejatele tale provizii de la magazinul militar. Îţi voi da zece căruţe, dar eşti obligată să fixezi tu însăţi raţiile alimentare. Nu mă pot lipsi de oamenii mei, zise el, aşezându-se să-şi scoată cizmele.

— Îţi mulţmesc, iubitule. Ştiu câteva femei care sunt în stare să mâne căruţele. Ai cunoscut-o pe Jeanne-Marie, zise ea. A organizat femeile în mici companii.

— Tu vei avea în permanenţă o gardă.

— Ştiu. Nu voi discuta în privinţa asta, îl asigură. Ţi-e foame? Ollivier mi-a spus că cina e gata oricând pofteşti.

— Nu mi-e foame.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Azi-dimineaţă, cu tine, probabil. Ce ne oferă Ollivier?

— Păstrăv cu mazăre nouă şi fragi de pădure.

— Şi ca desert, budincă, adăugă el zâmbind.

— Desigur. Cum aş putea să supravieţuiesc fără budincă?

— E posibil ca mâncarea să fie mai rustică la Winterthur.

— Atunci o să-mi prepar singură budinca.

— Eşti o femeie plină de resurse.

— Doar am reuşit să te găsesc, nu-i aşa?

— Ai reuşit şi acum? replică el, întinzând mâna spre ea şi trăgând-o între picioarele lui. Şi pentru a te menţine fericită, s-ar putea să fiu nevoit să fac dragoste cu tine în noaptea asta, murmură, înconjurându-i mijlocul cu braţele.

— Am avea timp înainte de cină?

— Aş prefera să te mănânc pe tine în locul păstrăvului, şopti el. Un aperitiv, adăugă cu glas abia auzit, căutând pe pipăite şi descheind rapid copcile de pe spatele rochiei ei. Unde ţi-e cămaşa? întrebă încet câteva clipe mai târziu, ridicându-şi spre ea o privire jucăuşă.

— Am crezut că aş scuti puţin timp, zise ea cu o privire vicleană. Te-am tot aşteptat vreme de două ore.

— Mmm... un premiu atrăgător la încheierea unei zile dure.

— Sau un premiu „dur" la capătul zilei mele.

Duras izbucni în râs.

— Pari a fi pregătită.

— Oh, da! murmură ea, lăsând să-i alunece în jos corsajul. Un aperitiv pentru tine, şopti, aplecându-se spre el şi punându-i în gură unul din sfârcurile ei.

Cât ai clipi, pantalonii lui fură descheiaţi şi, cu gura plină, el şi-o aşeză pe Teo pe genunchi, penisul în erecţie pătrunzând uşor înăuntrul ei, făcând ca suspinul ei de încântare să se sfârşească într-un geamăt mulţumit. Ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui şi el, punându-şi mâinile sub fesele ei, o ridică şi o coborî într-o unduire lentă, fără grabă, prinzându-i cu gura sfârcul la urcare, gustându-l, de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume. Ca şi cum n-ar fi făcut altceva decât să-şi petreacă vremea în aşteptarea cinei ce avea să fie servită într-o seară oarecare din vieţile lor.

El continuă să se joace cu sânii ei, şi sărută adâncitura de la baza gâtului ei şi-i ronţăi delicat urechile. Dar ea nu era niciodată în stare să aştepte, dorindu-l mereu cu o foame insaţiabilă.

Teo simţi începutul primului mic fior şi se agăţă de Duras pentru a-l reţine adânc înăuntrul ei. Cu duioşie, el şopti: „Eşti atât de repede gata", şi îşi întări strânsoarea mâinilor pe fesele ei, ca să se armonizeze cu ritmul mângâierilor ei, alăturându-i-se într-un paradis ce le aparţinea doar lor.

El este cel mai frumos bărbat din lume, gândi Teo recunoscătoare, *şi mă iubeşte, iar eu îl iubesc.*

Cât de simplu părea totul într-o noapte caldă de primăvară, cu trupul lui lipit de al ei!

Până în după-amiaza următoare, postul de comandă al lui Duras fu instalat la Winterthur, şi a doua zi dimineaţa el contraatacă, lansând în luptă divizia lui Qudinot* şi pe cea a lui Soult*, silindu-i pe austrieci să se retragă cu o pierdere de şapte sute patruzeci de morţi, o mie patru sute de răniţi, şi trei mii de oameni luaţi prizonieri. Pierderile totale ale francezilor erau sub opt sute. Trupele lui Nauendorff se repliaseră până la Rin.

Dar continua ameninţare îndreptată asupra căilor lui de comunicaţie şi superioritatea numerică a inamicului îl convinseră pe Duras că nu-şi mai putea menţine trupele de avangardă în pintenul prea expus înfipt în teren duşman la est de Zürich. Înainte ca austriecii să poată ataca din nou, el îşi retrase sectorul central până la tabăra fortificată pe care o organizase în vederea apărării oraşului. Totodată, retrase aripa stângă a armatei sale până în spatele râului Limmat. Astfel îşi asigurase o poziţie defensivă foarte puternică, mlaştinile Glatt constituind în faţa lui o linie de apă continuă.

Deocamdată, Duras reuşise să-şi stabilizeze frontul, dar arhiducele începea deja să-şi aducă întăriri din Germania.

Două zile mai târziu, înaintarea austriacă se repetă, inamicul încercuind noua linie franceză. În centru,

---

* Qudinot (Nicolas Charles, duce de Reggio) (1767-1847): mareşal al Franţei, distins în luptele de la Austerlitz, Friedlan, Wagram (n.t.).

* Soult (Nicolas, duce de Dalmaţia) (1769-1851): Mareşal al Franţei. A decis victoria de la Austerlitz şi s-a distins în luptele din Spania şi Toulouse. A fost ministru de război şi de mai multe ori prim-ministru în timpul Monarhiei din Iulie (n.t.).

corpurile de armată ale lui Jellachich stăteau în faţa Zürich-ului, iar mult spre sud, von Hotze avansa spre malurile nordice ale lacurilor Zürich şi Walen. La 3 iunie, arhiducele atacă poziţiile franceze din jurul oraşului. După o zi de lupte crâncene, austriecii părăsiră în cele din urmă câmpul de bătălie. Dar în dimineaţa zilei de 4 iunie îşi reînnoiră înaintarea, cele trei corpuri de armată ale arhiducelui convergând spre Zürichberg — cheia bătăliei, înălţimea de şase sute de metri a colinei dominând drumurile din jurul Zürich-ului, precum şi podurile de peste râul Limmat.

O luptă excepţional de dură se desfăşură în jurul acelui munte, austriecii încercând iar şi iar să cucerească şi să menţină sub stăpânire vârful, doar pentru a fi daţi de fiecare dată înapoi de către îndrăzneţele atacuri la baionetă ale francezilor. În orice punct ameninţat, Duras prelua el însuşi conducerea, respingând ofensiva austriacă, aducând noi întăriri, deplasând unităţile de luptă, făcând să se prăbuşească sub el trei cai în decursul unei zile.

De la ferestrele vilei, Teo, care până acum nu fusese niciodată martora unei bătălii, urmărea asediul îngrijorată şi în acelaşi timp plină de admiraţie faţă de curajul neabătut al lui Duras.

Dar francezii erau epuizaţi, metoda lor de neîncetate atacuri locale contribuind la oboseala trupelor. Temându-se că austriecii aveau să-şi reînnoiască atacul, nefiind sigur că va putea rezista la încă o zi de lupte grele, Duras decise să părăsească tabăra lui fortificată şi Zürichberg-ul, şi să-şi retragă cartierul general într-o poziţie mai puternică, pe muntele Utliberg, la două mile spre sud-vest de oraş. Acel vârf impunător, înalt

de peste opt sute de metri, domina întreaga regiune la nord şi la vest de Zürich. Retragerea fu efectuată fără probleme în timpul nopţii de 5 iunie şi în primele ceasuri ale zilei de 6. Poziţia lui Duras era acum mai puternică decât înainte, fiind înlăturat dezavantajul necesităţii de a purta lupte având în linia întâi oraşul Zürich cu cei unsprezece mii de locuitori ai săi. Şi, deşi austriecii puteau pretinde că luaseră în stăpânire importantul oraş Zürich, le era imposibil să înainteze măcar cu un metru dincolo de acesta.

Faptul că Duras evacuase Zürich-ul şi se retrăsese la Utliberg produse o mare nemulţumire la Paris. Situaţia aceasta deveni şi mai acută după neînsemnata lovitură de stat de la 18 iunie, când au fost înlocuiţi trei dintre membrii Directoratului.

De la Directorat soseau zilnic scrisori prin care se deplângea lipsa de acţiune a lui Duras şi se insista ca el să continue ofensiva. Facţiunile politice opuse lui publicau rapoarte injurioase privitoare la dezastrele de pe front, învinuindu-l pe Duras. Bernadotte, noul ministru de război şi duşmanul lui Duras, făcea tot ce putea ca să-l îndepărteze de la comanda armatei, mergând până acolo încât să semneze un ordin pentru demiterea lui. În plus, problemele aprovizionării locale deveniră atât de grave, încât Duras sfârşi prin a-i concedia pe toţi furnizorii armatei, înfiinţând unităţi militare care să se ocupe de procurarea alimentelor.

Scârbit de toate inepţiile şi sarcasmele politice, le scrise în cele din urmă membrilor Directoratului:

«Deoarece sunt informat că cei ce mă denigrează încearcă să critice operaţiunile mele militare şi ceea ce ei numesc „lipsa mea de acţiune", trebuie să subliniez

faptul că în cursul ultimelor două luni v-am atras în repetate rânduri atenţia asupra cumplitei penurii de provizii furnizate acestei armate... De mai bine de o lună, câtorva divizii li s-a redus raţia la un sfert din ce li s-ar cuveni de drept...

Dacă în faţa mea aş avea o regiune fertilă, ar avea un rost să avansez. Dar cu cât aş înainta, cu atât mai mult m-aş îndepărta de sursele mele de aprovizionare. Mijloacele de transport sunt inexistente.

Ministrul de război, căruia i-am cerut şase sute de catâri de povară, ştie foarte bine că nu mi s-a dat nici unul. Armata pe care o conduc este alcătuită din şaizeci de mii de oameni, dar trebuie să acopere o vastă întindere de teritoriu. Orice mişcare de înaintare a centrului ei ar fi extrem de periculoasă. Aş întreprinde-o numai dacă aş avea posibilitatea de a garanta cât de cât un succes...

Dacă o oarecare experienţă şi unele succese în profesiunea armelor mă îndeamnă să insist prea mult asupra faptului că Armata Dunării nu poate să se angajeze la o ofensivă, şi dacă sunt prea ferm convins că mişcarea pe care-mi ordonaţi s-o fac este prematură şi ar duce la un dezastru, atunci, cetăţeni membri ai Directoratului, nu vă rămâne decât să-mi aprobaţi cererea de a numi un succesor care să-mi urmeze la comanda armatei[14]*.»*

— —

— Naiba să-i ia, pe ei şi ordinele lor ridicole! izbucni Duras furios. Doar n-o să-mi primejduiesc oamenii pentru nişte incompetenţi! Lasă-l pe Moreau să preia comanda! Austriecii vor trece peste graniţe într-o săptămână.

— Barras şi Roger-Ducos* pot anula ordinele lui Bernadotte, zise Bonnay, stând lângă Cholet, care transcria scrisoarea.

Cei trei bărbaţi se aflau în curtea căsuţei pe care Duras o ocupase ca locuinţă a sa, o masă şi câteva scaune cioplite grosolan ţinând loc de birou. Erau înconjuraţi de pini înalţi printre ale căror ramuri se strecurau razele soarelui de vară, iar privelişte a câmpiilor ce se întindeau mai jos era spectaculoasă.

— Lui Bernadotte i-ar plăcea să fie rege, zise Duras, clocotind de furie, prost dispus şi încăpăţânat. Păcat că nu poate câştiga nici o bătălie. Ar avea mai multe şanse.

— Parisul încă n-a dat ordin să fii înlocuit, sublinie Bonnay.

— Mă surprinde că Moreau ia totuşi în considerare posibilitatea de a prelua comanda. Ticălosul se teme şi de un foc de puşcă.

— Dar nici n-ar apărea în prima linie, replică Bonnay calm.

— Tu nu ridici niciodată glasul? întrebă Duras, zâmbind pe neaşteptate.

— Cu siguranţă nu pentru Bernadotte, răspunse Bonnay înălţând din umeri. Până-ntr-o lună va fi dispărut — lista duşmanilor lui este lungă.

— Aşadar, n-ar trebui să mă pregătesc de pensionare?

---

* Roger-Ducos, (conte de) (1747-1816): Om de stat francez, preşedinte în Consiliul celor 500, apoi unul dintre cei cinci membri ai Directoratului. I-a ajutat pe Bonaparte şi Sieyès pentru lovitura de stat din 18 Brumar, a fost consul provizoriu împreună cu ei, apoi senator al Imperiului (n.t.).

— Există bărbaţi îndeajuns de puternici care ştiu că n-ar fi bine să vă piardă.

— Dar până atunci... Sunt sătul de scrisorile astea critice şi de proştii care-mi cer să atac.

— Până acum, vreme de o lună i-aţi ignorat.

— Avem nevoie de întăririle pe care mi le-au tot promis, încă din primăvară. Şi — adăugă cu glas scăzut şi sarcastic — ne-ar fi de folos dacă am avea hrană, precum şi furaje.

Însă la Paris minţile mai calme avură câştig de cauză, şi nu fu numit nici un succesor. Întăririle începură în sfârşit să ajungă la armata lui Duras, şi până în iulie sosiră în Elveţia mai bine de optsprezece mii de oameni.

În săptămânile acelea dinainte de începerea ofensivei, Duras şi Teo se bucurară de un timp petrecut împreună, şi căsuţa lor de sub pini deveni o oază care îi izola de lume. Tamir nu le întrerupea solitudinea decât dacă Teo îi cerea ajutorul, înţelegând cât de repede zburau clipele trăite de ei împreună. Acesta era un gând mereu prezent în mintea fiecăruia. Nu trecea nici o zi fără veşti referitoare la mişcările austriecilor. De asemenea, se aşteptau trupe suplimentare ruseşti... care puteau sosi în orice zi.

— Aproape că-mi aminteşte de cum era acasă, rosti Teo într-o seară, când priveau cerul schimbându-şi culorile. Crezi că vei putea veni cu mine acasă, cândva?

— Când se va termina asta, voi merge cu tine absolut oriunde, răspunse Duras, stând lângă ea şi punându-şi mâna peste a ei. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

Presiunile se intensificau, contraatacurile câştigând teren zi de zi. Poziţiile lui erau bine amplasate şi puternice, întăririle îi soseau cu încetul, mărind forţa armatei lui. Foarte curând avea să fie gata de atac.

Dar mai înainte va trebui s-o trimită pe Teo departe de acolo.

Discutase deja cu Bonnay, şi Mingen fusese de acord să le însoţească pe Teo şi pe Tamir la Paris şi să rămână cu ele până ce se va naşte copilul. Documentele necesare sosiseră: autorizaţia pentru trecerea spre Paris, paşapoarte, scrisori de credit, instrucţiuni către avocaţi — tot ce avea să-i fie necesar lui Teo pentru a trăi împreună cu copilul lor, dacă el nu ar fi supravieţuit.

Sarcina devenise înaintată, făcând mai imperativă necesitatea ca Teo să plece, câtă vreme mai putea să călărească. Dar amâna de la o zi la alta să abordeze subiectul.

În cele din urmă, Bonnay îi vorbi despre asta şi Duras îi replică răstit:

— Ştiu, ştiu!

— Ştiindu-i undeva în siguranţă, atât ea cât şi copilul vor fi mai puţin vulnerabili şi dumneavoastră mai liniştit.

— Da, în mult mai mare siguranţă, murmură Duras, de parcă ar fi avut nevoie să rostească vorbele pentru a se convinge. Câţi copii ai, Henri?

— Patru, domnule.

— Isuse! exclamă Duras cu glas coborât. Mă frământ la nesfârşit în legătură cu Teo, cu naşterea — cum se va descurca singură în împrejurarea asta, pentru faptul că ar trebui să fiu lângă ea. Şi pe urmă îmi fac griji pentru copil — va fi sănătos, oare voi trăi să-l văd? Până acum, niciodată nu mi-am făcut griji în legătură cu nimic. Şi în plus, dacă Joubert nu-l poate ţine pe Suvorov în loc la Liguria, în curând ne vom afla faţă-n faţă cu generalul.

— Dar mai întâi cu arhiducele.

Duras zâmbi amar.

— E timpul ca ea să plece.

Dar, când îi spuse a doua zi lui Teo, ea strigă: „Nu!" şi-l pălmui cu răutate. El stătu în picioare, nemişcat, cât timp ea îi cără la pumni, strigând: „Nu, nu... nu!", ţipând şi plângând, înnebunită, disperată, până ce, în cele din urmă, se prăbuşi hohotind de plâns în braţele lui.

Câteva clipe fu copleşit de durere, şi ochii i se umeziră. Dar îşi înghiţi nodul din gât şi, ţinând-o strâns îmbrăţişată, spuse:

— Voi veni să te iau peste câteva săptămâni.

— Minţi! replică ea.

Din nefericire aşa era. Suvorov nu avea să ajungă în Elveţia decât cel mai devreme spre sfârşitul lui septembrie.

— Nu va fi pentru multă vreme, căută el s-o liniştească, îmbrăţişând-o. Mă gândeam, adăugă apoi, că ai putea să te duci la Paris şi să mă aştepţi acolo. Te va escorta Mingen.

— Nu mă duc!

— Ofensiva noastră începe peste două zile, rosti Duras pe un ton calm. Trebuie să te gândeşti la copil, iar eu trebuie să ştiu că nu sunteţi în primejdie.

— Voi rămâne cu femeile şi cu copiii, în spatele liniilor. Mingen poate să stea cu mine, Tamir...

— Nu! îi tăie el vorba cu asprime, depărtând-o puţin de el în aşa fel încât să fie nevoită să-l privească, să poată vedea hotărârea din ochii lui. Cum naiba aş putea să conduc această campanie, întrebându-mă dacă nu cumva vreun corp de armată austriac n-a năvălit în tabăra femeilor? Cum aş putea măcar să gândesc corect, dacă aş şti că ţie şi copilului meu vă e foame şi frig, şi

Dumnezeu ştie unde vă aflaţi în baia asta de sânge? Nu, nu poţi rămâne.

— Spune-mi cât timp trebuie să stau departe? şopti ea cu teamă, simţind că viaţa, fericirea ei erau legate de el.

— În mod cert de Crăciun ne vom vedea. Armatele vor fi atunci încartiruite pentru iarnă.

— La vremea aceea voi avea copilul.

— Trebuie să faci tot ce spune Mingen, o sfătui el îngrijorat, urmărind cu degetul curbura sprâncenelor ei. Îmi fac griji pentru tine. Şi pune-l pe Mingen să-mi telegrafieze veştile[15].

— Trebuie să rămâi teafăr pentru noi, şopti ea.

Ochii lui erau gravi.

— Povesteşte-i copilului meu despre mine.

— Nu spune asta! protestă Teo, cu un tremur în voce.

— S-ar putea ca acum să fie ultima dată când te văd, murmură el, şi nu vreau să te părăsesc fără să-ţi spun cât de mult te iubesc şi câtă fericire mi-ai dăruit.

Îi atinse uşor bărbia, apoi i-o cuprinse în căuşul palmelor.

— Spune-i copilului nostru că doream foarte mult să fiu alături de voi, zise, şi că întotdeauna voi veghea asupra voastră.

— Fără tine voi muri, şopti ea, profund îndurerată.

— Nu, şopti el. Dacă nu mă întorc, trăieşte tu pentru amândoi.

— Vei fi acasă de Crăciun, ştiu asta, şi pe urmă vom fi din nou împreună.

— Şi vom îmbătrâni împreună, rosti Duras, dorind tot atât de mult ca şi ea să viseze.

— Cândva ai pomenit ceva despre o duzină de copii, şopti ea.

— Îmi aduc aminte, răspunse el calm. Niciodată nu mai simţisem aşa, până atunci.

— Nici eu. Fericirea mea a început în noaptea aceea.

— Cu puţin noroc, zise el, te voi face din nou fericită.

În acea noapte se iubiră cu toate simţurile larg deschise, într-o stare de conştienţă acută, cu totul deosebită. Îşi simţeau unul altuia respiraţia, inimile lor băteau la unison, pielea, carnea lor se contopea într-o singură carne. Şi se iubiră sălbatic, cu disperare... cu durere, amândoi simţind aceeaşi adâncă, tristă suferinţă.

Viaţa lor împreună avea să fie de-acum întreruptă.

Când, în cele din urmă adormiră, el o ţinea aproape de trupul lui, cu braţele împreunate în jurul ei într-o strânsoare ca de menghină, nevrând s-o lase să plece.

— —

Dar trăsura ei fu gata de drum foarte devreme, aşa cum poruncise. Mingen şi Tamir aşteptau lângă ea. Bonnay şi Cholet, Vigée şi soldaţii săi, se aflau şi ei acolo pentru a-şi lua rămas bun. Nu mai era timp pentru a-şi spune adio în intimitate. Cu mintea stăpânită de un singur gând — acela că avea să-l piardă pe Duras pentru totdeauna — Teo ieşi împreună cu el în curtea mică de lângă casă. Bonnay şi Cholet îi urară drum bun şi transmiseră prin ea mesaje către familiile lor. Vigée îi înmână un bucheţel de flori de câmp şi, cu un zâmbet uşor ironic, zise:

— Dacă o vedeţi pe doamna Vigée, spuneţi-i că am nevoie cât mai curând de plata mea trimestrială.

Ea surâse, având nevoie pentru asta de întreaga ei putere.

Soldaţii care urmaseră cursurile la şcoala ei îi scriseseră un bilet în care îşi exprimau urările de bine, fiecare semnând cu numele lui.

Ea strânse mâna fiecăruia din ei, întrebându-se dacă avea să moară de durere.

— Ostaşii o iubesc tot atât de mult ca Duras, îi şopti Cholet lui Bonnay.

— Toţi s-au oferit voluntari s-o însoţească până la frontieră, zise Bonnay cu glas coborât, chiar dacă ştiau că ar fi fost lipsiţi de somn. Mâine seară trebuie să fie înapoi, pentru atac.

Duras o ajută pe Teo să urce în trăsură, şi după ce ea fu instalată, îi spuse pe un ton calm:

— Te voi iubi mereu, indiferent unde aş fi.

Punându-şi pe scara trăsurii un picior încălţat cu cizmă, se aplecă şi o sărută pentru ultima oară.

— Reîntoarce-te la mine, şopti Teo, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

El dădu din cap, nevrând să mintă, iar adevărul nefiind uşor de acceptat. Îi atinse degetele, apoi îşi duse mâna la inimă şi spuse încet:

— Ai grijă de copilul nostru.

Urcând în trăsură, Tamir o cuprinse pe Teo în braţe şi o ţinu strâns, vorbindu-i în limba ei maternă, liniştind-o.

— Îmi este mai scumpă decât viaţa, îi declară Duras cu calm lui Mingen, înainte ca acesta să intre la rându-i în trăsură. Asigură-te că dispui de cea mai bună asistenţă pentru naştere. Telegrafiază-mi dacă ai vreo întrebare în legătură cu absolut orice de care ar depinde confortul lui Teo. Dacă nu sunt de găsit, ai scrisorile către avocaţii şi bancherii mei. Le-am trimis şi lor instrucţiuni. Şi îţi mulţumesc, adăugă. Nu trebuie decât să specifici suma, şi bancherii mei se vor conforma.

— În schimb, dumneavoastră va trebui să supraviețuiți, replică Mingen. Țin foarte mult s-o faceți.

— Nu atât de mult cât țin eu însumi, murmură Duras.

— Charlie e lipsit de îndrăzneală, știți asta. Trăiește cu teama de fratele său, împăratul.

— Cu sau fără îndrăzneală, ne depășește serios numeric. Așa că va trebui pur și simplu să fim mai inteligenți decât el.

— Nu-i prea greu, cu un Habsburg.

Duras încercă să zâmbească.

— Nu încetez să le spun asta celor din statul meu major. Acum, pleacă. Mi se rupe inima când o văd plângând. Și ai grijă de copilul meu.

— A fost o plăcere să vă cunosc, generale Duras.

— După ce se va termina războiul ăsta, ai putea să te gândești la o direcție de activitate mai puțin primejdioasă.

— Îmi oferiți o slujbă permanentă?

— Dacă se va întâmpla ca viața mea să îngăduie permanența, fii sigur că da.

— Așadar, ne vom vedea de Crăciun.

— Dacă avem noroc, zise Duras.

- 17 -

În timp ce Duras îşi consolida poziţia declanşând o ofensivă pentru recucerirea trecătorii Saint Gotthard, ceea ce ar fi făcut ca flancul său drept să devină mai sigur, Austria se hotărî să violeze planul strategic alcătuit de Coaliţie pentru invadarea Franţei. Asta îi oferi lui Duras prilejul mult aşteptat de a porni o contralovitură eficientă.

Pe la mijlocul lui august, întregul corp de armată rus, cu un efectiv de treizeci de mii de oameni sub comanda lui Korsakov, sosise la Zürich pentru a-i oferi întăriri arhiducelui. Planul iniţial era ca Suvorov, după ce i-ar fi învins pe francezi în Italia, să conducă armata rusă în Elveţia. Trupele lui urmau să i se alăture lui Korsakov în apropiere de Zürich, alcătuind o mică armată rusă. Această forţă, la care se adăugau emigranţii lui Conde* — un total de şaizeci de mii de oameni — s-ar fi deplasat spre vest, ar fi ocolit bariera Rinului, şi apoi ar fi trecut frontiera nefortificată dintre Franţa şi Elveţia. Trupele austriece din Elveţia ar fi urmat să pătrundă în Germania de sud şi de acolo să acopere flancul drept al lui Korsakov.

Prezenţa armatei austriece în flancul drept al lui Korsakov era esenţială pentru succesul strategiei aliaţilor. Era vital ca arhiducele să-l apere pe Korsakov cât timp Suvorov se afla în tranzit între Italia şi Elveţia, deoarece în acea perioadă francezii i-ar fi depăşit numeric pe ruşi la

---

* Conde (Louis Joseph, prinţ de) (1736-1818): Unul dintre primii care au emigrat după revoluţie, a organizat în 1792 armata contrarevoluţionară numită „armata lui Conde" (n.t.).

Zürich, şi numai prezenţa armatei austriece, ca un sprijin apropiat al lui Korsakov, l-ar fi putut împiedica pe Duras să atace.

Cu toate acestea, cancelarul austriac, Thugut, punea la cale o schemă diplomatică menită să extindă domeniile Habsburgilor, o lovitură care i-ar fi trădat atât pe aliaţii englezi cât şi pe cei ruşi. Decis să obţină controlul asupra Ţărilor de Jos şi asupra Italiei de nord fără a fi nevoit să accepte nci o limitare a autorităţii Austriei în vreuna din cele două zone, plănuia să trimită armata arhiducelui, prin Germania, până în Olanda.

La 14 august, francezii îi împinseră pe austrieci afară din Grimsel, unul dintre oraşele-cheie care păzeau trecătoarea Saint Gotthard. La 18 august, în ciuda rezistenţei puternice opuse de opt batalioane austriece comandate de generalul von Hotze, francezii recuceriseră întreaga trecătoare Saint Gotthard, în timp ce alte unităţi se mutau la Glaris.

Pentru a contracara succesele înregistrate de francezi în sud, arhiducele se hotărî să le atace poziţiile aflate de-a lungul râului Aar. Geniştii austrieci nu izbutiră, totuşi, să cerceteze cu atenţie terenul, şi când, în noaptea de 16 august, încercară să realizeze un pod peste Aar, descoperiră că materialul lor de construire a podurilor era insuficient.

În ziua următoare, arhiducele, în pofida mai multor săptămâni de proteste, primi ordin să ducă armata imperială în Germania. Lăsă pe loc două corpuri de armată, pe cel al lui von Hotze şi pe cel al lui Jellachich, totalizând aproximativ patruzeci de mii de oameni, pentru a-l sprijini pe Korsakov.

Poziţia lui Duras devenise mult mai bună, ceea ce constituia o împrejurare fericită, deoarece pe celelalte fronturi situaţia era dezastruoasă, înfrângerile din Italia provocând la Paris o îngrijorare mereu sporită.

— —

Acea îngrijorare fu pusă în evidenţă de excursiile făcute imediat, de numeroşi politicieni de marcă, la modesta casă de ţară în care locuia Teo. Primul ei vizitator apăru în dimineaţa următoare sosirii ei. Tamir încă mai despacheta bagajele în dormitor, Mingen plecase în oraş ca să le prezinte avocaţilor şi bancherilor lui Duras scrisorile acestuia, iar Teo se plimba prin luxurianta grădină de vară de pe malul Senei.

Un bărbat înalt, brunet, impunător se îndrepta spre ea.

— Iertaţi-mi sosirea nedorită, contesă, zise politicos străinul, schiţând cu graţie o plecăciune. Sunt Paul Barras, şi aş vrea să vă urez bun venit la Paris. Aş dori, de asemenea, să vă ofer ajutorul meu, ţinând seama că vă instalaţi în noul dumneavoastră cămin.

— Vă mulţumesc, domnule Barras, rosti Teo politicos, dar pe durata în care mă voi afla aici intenţionez să duc o viaţă retrasă.

— Înţeleg perfect, replică el. Dar dacă v-ar plăcea să întreţineţi din când în când relaţii sociale în câteva dintre cele mai liniştite cercuri ale societăţii, vă rog să nu ezitaţi să apelaţi la mine. De fapt, avem chiar mâine seară o mică serată cu cină, dacă doriţi să veniţi şi dumneavoastră.

Teo observă privirea lui scormonitoare şi înţelese că apropiata venire pe lume a copilului ei nu era un secret.

— Călătoria m-a obosit, dar vă mulţumesc pentru invitaţie.

— În cazul acesta, poate mai târziu. S-ar putea să cunoaşteţi deja pe unele dintre cunoştinţele noastre. Madame de Staël* a petrecut un oarecare timp la Petersburg, şi cu siguranţă o cunoaşteţi pe contesa Gonşanka, zise cu glas coborât, privind-o iscoditor.

— O ştiu numai din auzite, replică Teo calm. Niciodată nu ne-am întâlnit la Petersburg.

Ţinuta ei este remarcabilă, gândi Barras. Poveştile Nataliei, despre cum o găsise în dormitorul lui Duras, erau aşadar adevărate.

— Îl cunoştea şi ea pe general, din câte înţeleg, zise pe un ton mieros, de parcă ar fi discutat despre cunoştinţe comune.

— Nu mi-a vorbit niciodată de ea, replică Teo, ochii ei verzi privindu-l drept în faţă, cu sinceritate.

Şi este foarte frumoasă. Barras se întrebă dacă Duras se descotorosea de femeia aceasta ca şi de Natalie şi de toate celelalte. Dacă da, era posibil să existe motive mai presus de importanţa lui Duras pentru a curta favorurile ei. Barras colecţiona femei, lista metreselor sale fiind lungă. Thérese Tallien, animatoarea lui oficială la Luxembourg, era gravidă, ca şi contesa.

— Duras va reveni la dumneavoastră într-un viitor apropiat?

---

* Madame de Staël (Germaine Necker, baroană de Staël-Holstein) (1766-1817): Om de litere francez, la începutul Revoluţiei şi-a deschis salonul unor persoane cu tendinţe politice diverse, apoi a emigrat, rămânând în exil din cauza lui Napoleon. Autoare a unor romane (*Corinne*, *Delphine*) şi a lucrării *Despre Germani*, a avut o mare influenţă asupra romantismului francez (n.t.).

Asta era întrebarea la care toată lumea dorea un răspuns.

— Nu credea că ar fi probabil, cu austriecii pregătindu-se să invadeze Franţa.

— Franţa este foarte norocoasă că dispune de talentele lui, declară Barras pe un ton onctuos. Este cel mai brav apărător al nostru.

— Singurul în momentul de faţă, remarcă sec Teo. Din câte înţeleg, Italia e pierdută.

— Un dezastru cumplit. Tânărul Joubert mort, soţia lui cu neputinţă de consolat... Bănuiesc că Duras v-a trimis înapoi, pentru a fi în siguranţă. Oare comandantul va prelua ofensiva în curând?

— Îmi pare rău, domnule, generalul nu mi s-a destăinuit niciodată în probleme de ordin militar.

— Desigur,, zise el mieros, cu un surâs linguşitor. (Avea impresia clară că ea ştia foarte multe din câte se petreceau la cartierul general.) Duras este extrem de norocos că se poate bucura de compania dumneavoastră. Căsnicia lui n-a fost niciodată amiabilă.

Făcu o pauză de câteva clipe, ca şi cum ar fi dezbătut o problemă în sinea lui, şi apoi, prefăcându-se îngrijorat, spuse:

— Un avertisment, draga mea, în legătură cu soţia lui André. E probabil ca ea să vă critice, dacă v-aţi întâlni. Claudine este o femeie nemiloasă, complet lipsită de scrupule. Ca şi unchiul ei, mă tem, adăugă zâmbind. Ar trebui să fiţi prevenită referitor la capacitatea ei de înşelăciune.

— Nu e probabil să ne întâlnim. Prefer zona rurală.

— Şi nu aveţi de gând să daţi recepţii?

— Absolut deloc.

— Păcat, draga mea, când există atât de mulţi oameni dornici să vă întâlnească, dar e adevărat, trebuie să ţineţi seama de sănătatea dumneavoastră.

— Sănătatea mea este excelentă.

— Am vrut doar să spun, contraatacă Barras, că aerul de ţară e mult mai sănătos. Oraşul poate fi obositor. Dacă responsabilităţile de la birou n-ar fi atât de exigente, aş prefera şi eu să locuiesc într-o izolare binecuvântată ca aceasta. Duras are aici un cămin plăcut.

— Din nefericire nu are decât rareori posibilitatea de a se bucura de el.

— Poate că în curând situaţia i-o va permite.

— Sunteţi foarte optimist, domnule. Armata imperială cu care se confruntă este de o mărime considerabilă, n-aţi aflat?

— Aşadar, Duras este mai puţin optimist? întrebă el, iscoditor.

— Este realist — un factor important în succesele sale, în ciuda denigratorilor lui, care îl critică din locurile lor neprimejdioase de la Paris.

— Îl apăraţi pe general cu inteligenţă, doamnă.

— Oricine care îi cunoaşte talentul şi experienţa îl apără, domnule.

Ce frumoasă este glorificându-şi iubitul, gândi Barras. Obrajii i se îmbujoraseră uşor, respira puţin agitat, astfel că sânii plini îi săltau şi coborau sub muselina albă a rochiei ei, iar ochii exotici, de tătar, străluceau.

— Ar trebui să-i sfidaţi denigratorii cu o asemenea convingere, doamnă. S-ar converti cu toţii. Înţeleg că soţul dumneavoastră se confruntă cu Duras la Zürich, adăugă pe un ton blajin, urmărind-o cu atenţie.

— O văd pe camerista mea făcându-mi semne de la fereastră. Bună ziua, domnule, rosti Teo cu calm. Sunt sigură că veţi găsi drumul spre ieşire.

Aruncând o privire către ferestrele dinspre grădină, Barras nu văzu nici urmă de activitate.

— Îmi îngăduiţi să vă conduc?

— Nu, mulţumesc, refuză ea cu un zâmbet politicos. Aveţi un drum lung până în oraş. Vă rog să mă scuzaţi.

Şi, părăsindu-l, se îndepărtă într-un vârtej de muselină albă şi parfum.

Barras o urmări cu privirea în timp ce urca uşoara pantă şi dispărea printr-o poartă a grădinii. *Se bucură oare de confidenţele lui Duras?* se întrebă, gândindu-se la utilitatea celei mai recente metrese a lui Duras. *Oare cunoaşte planurile generalului? Ştie dacă Duras are ştiinţă despre conspiraţia destinată să răstoarne Directoratul? Este oare periculoasă, sau doar drăguţă? Va trebui s-o trimit pe Thérèse s-o viziteze; poate că ea va reuşi să se insinueze şi să câştige încrederea contesei.*

În vara aceea, cu răsturnările de situaţie survenite pe plan militar în Italia, neo-iacobinii tunau şi fulgerau împotriva „trădătorilor din guvern, răspunzători pentru înfrângerile noastre." Scârba faţă de regimul din acea vreme şi de războiul care dura de opt ani de zile era îndeajuns de intensă pentru ca majoritatea francezilor să fie pregătită pentru acţiuni contrarevoluţionare. În opinia multora, Franţa era pregătită pentru o dictatură.

Sieyés, Barras, Talleyrand şi Fouché* complotaseră în căsuţa pe care Talleyrand o împărţea cu metresa lui de atunci, *madame* Grand. Prin august, amănuntele finale pentru dorita lovitură de stat fuseseră fixate. Totul era

---

* Fouché (Joseph, duce de Ortrante) (1759-1820): om politic francez, ministru al Poliţiei în timpul Directoratului şi al Consulatului, apoi al Imperiului, l-a trădat pe Napoleon I după cele 100 zile şi şi-a păstrat postul de ministru în timpul revoluţiei (n.t.).

stabilit, cu excepţia alegerii unui general. Problema era vitală, deoarece armata avea să fie arbitrul succesului loviturii. Aşadar aveau nevoie de un general care să poată controla armata. Era esenţial să se ştie dacă pe Duras îl interesa să li se alăture.

— —

Când Mingen se înapoie din oraş, Teo îi povesti despre vizita lui Barras.

— Barras nu este tipul de om care să fie dat afară de un servitor, zise Mingen, lăsând câteva pachetele să cadă pe canapea. Nu se teme de nimic, ceea ce explică faptul că a supravieţuit Revoluţiei, în ciuda originii sale nobile. Voia probabil să vă vadă primul. Societatea e lacomă de bârfă.

— Pe mine nu mă interesează societatea şi i-am spus-o şi lui cât se poate de clar.

— Asta s-ar putea să pună capăt altor vizite.

Dar cei cu care luase Mingen contact în oraş îl informaseră în legătură cu conspiraţia care era pe cale să dea roade, şi el se îndoia că Barras ar fi făcut o călătorie de o oră venind de la Paris doar pentru a se uita la amanta lui Duras.

— André voia să vă dau astea, continuă el, scotocind printre pachete până le găsi pe cele dorite.

— Ştii ce-i asta? întrebă Teo în timp ce dezlega funda roşie care ţinea strâns ambalajul de piele.

— Actul pentru această proprietate.

— André mi-o lasă mie?

Darurile generoase erau adesea un mijloc de a te debarasa de o amantă.

Mingen scuturã din cap.

— Este pentru dumneavoastrã şi pentru copil, dacã el... nu se mai întoarce, încheie el cu glas scãzut.

— N-ar fi trebuit sã mi-l dai acum, şopti Teo cu ochii strãlucind de lacrimi. Nu vreau sã mã gândesc la asta.

— Duras a vrut sã vã simţiţi în siguranţã, indiferent de ce vã rezervã viitorul. Celelalte documente sunt conturile bancare pe numele dumneavoastrã.

Teo împãturi la loc foile şi le strecurã înapoi în mapa de piele, trãgându-şi nasul şi ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

— Deschideţi-l pe celãlalt, zise Mingen, împingând spre ea alt pachet. Acesta n-o sã vã facã sã plângeţi.

În foiţa argintie se afla o cutiuţã din piele de culoare verde şi, când Teo deschise capacul, un inel cu diamant scânteie în lumina soarelui.

— Este şi o inscripţie, o îndemnã Mingen.

Scoţând din cutie inelul, îl rãsuci între degete pânã când cuvintele gravate deveniră vizibile. *„Veşnic împreunã,"* scria sub iniţialele lor îngemãnate.

— Uite, iarãşi plâng, şopti Teo, atingând delicata inscripţie şi având senzaţia cã, peste distanţa ce-i despãrţea, îl atinge pe André.

— Am îndatorirea de a vã spune cã este o verighetã. Avocaţii lui încep formalitãţile preliminare în vederea divorţului. Le-am dus azi-dimineaţã instrucţiuni în acest sens.

Teo îşi puse inelul pe cel de-al patrulea deget.

— Îmi vine perfect, murmurã ea.

— V-a mãsurat degetul într-o noapte, în timp ce dormeaţi, şi a expediat sfoara înnodatã la Paris.

Ea zâmbi.

— Aşa, ştiam eu că o să zâmbiţi.

— Are vreo şansă? întrebă Teo încet.

— Am discutat azi-dimineaţă cu câţiva prieteni de-ai mei, şi ştirile de la Viena sunt încurajatoare. Thugut a câştigat runda aceasta: arhiducelui i s-a dat ordin să intre în Germania. Împăratul este mânios încă, pentru faptul de a-i sfidat ordinele în iunie. Toate astea nu sunt decât ciorovăială meschină de curte, dar îi sunt extrem de folositoare lui Duras[16].

— Aşadar, André ar putea fi acasă de Crăciun.

— Există o şansă.

Exista de asemenea o şansă să i se ofere un loc în noul Directorat care se punea la cale în casa lui Talleyrand, un loc care ar fi exclus posibilitatea unei noi soţii, bigame. Cine ar putea uita că generalul Korsakov era încă foarte viu? Dar Mingen nu menţionă acest lucru. Nu avea rost să risipească buna ei dispoziţie câtă vreme postul era deocamdată doar în discuţie.

— Mă voi ruga foarte fierbinte pentru această eventualitate, zise Teo. Şi-ţi mulţumesc, Anton, pentru veşti atât de plăcute. Dacă termin acum scrisoarea către André, va mai pleca în seara asta?

— Voi avea grijă să fie dusă în oraş şi expediată prin curier militar.

- 18 -

Talleyrand, binecunoscut pentru tranzacţiile lui financiare corupte, lua prânzul cu Jérôme Gothier, unul dintre bancherii săi, într-o cafenea aglomerată de la *Palais Royal*. Schimbul de informaţii cu privire la contractele armatei şi la notele de plată ale guvernului fusese încheiat în mod satisfăcător, şi cei doi bărbaţi se bucurau de priveliştea ce li se oferea prin ferestre. Celebra Rue de Rivoli, o promenadă la modă pentru demi-mondene şi actriţe, era scena unei continue parade de femei tinere şi frumoase. La vederea unei superbe blonde cu un piept impresionant, Talleyrand spuse:

— Seamănă remarcabil cu Claudine.

Menţionarea lui Claudine aduse în mintea lui Gothier o foarte recentă bârfă.

— Ai auzit că Duras a dat instrucţiuni pentru începerea formalităţilor preliminare de divorţ?

— Duras are o înclinare pentru emoţii, observă Talleyrand pe un ton blajin. Dar un divorţ? Nu pot să cred că este serios în privinţa acelei femei.

Gothier înălţă din umeri.

— Poate că e, sau poate că nu are chef să-şi împartă soţia cu dumneata.

— În trecut, activităţile amoroase ale Claudinei nu l-au interesat niciodată. Ei doi au o căsnicie civilizată... sau aveau, adăugă Talleyrand. Poate că eu şi Claudine ar trebui să vedem mai îndeaproape cum stau lucrurile. Mi se pare uimitor ca el să fi luat o măsură atât de drastică după aşa de mulţi ani.

— Poate că este îndrăgostit, zise Gothier.

— Duras este în stare să ofere dragoste, dar nu se îndrăgosteşte.

— Ţi-am pomenit de faptul că Duras a trecut cu acte casa pe numele rusoaicei? nu se lăsă Gothier.

— Dacă nu ai curând veşti mai bune pentru mine, să ştii, Gothier, că voi fi nevoit să retrag contractele mele guvernamentale.

— Credeam că ai vrea să afli, Charles... câteva informaţii utile, ca să zicem aşa, replică Gothier cu seninătate. Şi nimeni altul nu ţi-ar da un comision de douăzeci la sută pentru contractele alea, după cum bine ştim amândoi, adăugă el, deloc intimidat.

— Sunt nişte veşti afurisite, tocmai în momentul acesta, atâta tot, bombăni Talleyrand.

— Din cauza înaintării austriece? se interesă Gothier pe un ton mieros.

Oare ştie ceva? se întrebă Talleyrand, devenit bănuitor datorită mulţumirii de sine aproape palpabile a lui Gothier.

— Da, bineînţeles, din cauza înaintării. Şi acum, te rog să mă scuzi, zise Talleyrand cu cordialitate, ridicându-se. Am o întâlnire destul de importantă.

Gothier îl urmări cu privirea pe Talleyrand, care se îndepărta, presupunând că importanta întâlnire a acestuia era cu luxoasa soţie a lui Duras. Nu i-ar fi displăcut să aibă o nepoată atât de voluptuoasă şi atât de concesivă. *Oare când o regula ea i se adresa spunându-i „unchiule" sau „Charles"?* se întrebă el.

— —

La început, Claudine nu-l crezu pe Talleyrand.

— Am făcut investigaţii şi este adevărat, îi zise Talleyrand ritos. Problema este ce vom face noi în legătură cu asta?

— O vom ucide pe nemernică, izbucni Claudine, cu ochii arzând de furie.

— Ceva mai puţin incriminant, draga mea. Am putea aranja să fie băgată la puşcărie ca duşman pe vreme de război. Dumnezeu ştie că austriecii l-au lăsat pe La Fayette* să lâncezească ani de zile în închisorile din Austria. Numai că Duras ne va omorî, murmură el.

— Atunci să facem în aşa fel ca ea să dispară, propuse Claudine cu asprime. Oricine ar fi putut s-o ia.

— Umblă zvonul că a avut deja loc o asemenea încercare. Duras şi-a părăsit armata şi a plecat s-o găsească. Nu mi-aş dori să-l am pe urmele mele.

— Poate că André va muri în bătălie, sugeră ea fără generozitate.

— Să sperăm că nu, gâsculiţa mea proastă. Avem nevoie de el ca să ţină în şah armata pentru noi.

Oftând, Talleyrand întinse braţele spre ea.

— Vino aici, bombonica mea, şi regulează-mă. Întotdeauna gândesc mai limpede după un orgasm.

— —

După ce discutase cu Barras în seara aceea, Talleyrand descoperi că amanta lui Duras nu numai că trăia retrasă, dar nici nu primea vizitatori. Aşa că, atunci când plecă împreună cu Claudine să-i facă o vizită protocolară, escorta lor includea o jumătate de duzină de călăreţi şi trei lachei, un personal ajutător

---

* LaFayette sau Lafayette (Marie Joseph, marchiz de) (1757-1834): General şi om politic francez. A luat parte activ în războiul de independenţă din America, iar în Franţa, ca regalist liberal, a participat la revoluţiile din 1789 şi 1830. (n.t.).

suficient pentru a avea grijă ca ei să obţină intrarea în salonul contesei.

— Ce călătorie lungă şi plictisitoare! se văită Claudine. Niciodată n-am înţeles ce a văzut André la locul ăsta îndepărtat. E cu neputinţă să faci rost de o îngheţată sau de o cafea ca lumea, şi cu siguranţă nu există nici un suflet cu care să merite să stai de vorbă.

Privind când la stânga, când la dreapta, în vreme ce caleaşca deschisă se hurducăia de-a lungul drumului, desconsidera total sublimul peisaj de vară, soarele acelei dimineţi proaspete, mireasma florilor ce îmbălsăma aerul.

— Poate comunica şi el cu natura, ca nebunul nostru de Rousseau*.

— Dumnezeu ştie ce făcea el acolo, declară ea posomorâtă, o cută de încruntare stricându-i perfecţiunea de porţelan a trăsăturilor. Am refuzat să pun piciorul în casa aia.

— Poate că o ţinea pentru prostituatele lui, draga mea, şi prefera ca tu să nu locuieşti acolo.

— Nu zău, Charles, de când te-ai înapoiat ai stat în hibernare[17]? Femeile nu-l interesează pe André un timp suficient de îndelungat cât să le aducă la el acasă.

— Atunci s-ar putea să-şi petreacă timpul cu alte preocupări, cu totul nevinovate.

---

* Rousseau (Jean-Jaques) (1712-1778): scriitor francez, care şi-a stabilit o doctrină potrivit căreia omul este în esenţă bun, dar societatea l-a corupt, aşa că trebuie să revină la virtuţile iniţiale, apropiindu-se de natură. Printre principalele lui opere se numără: *Julie on la nouvelle Heloise*, *Du contract social*, *Emile*, *Confesions* şi *Reveries du promeneur sollitaire*. A pregătit marile schimbări politice ale Revoluţiei Franceze şi apariţia romantismului (n.t.).

— De ce ar trebui să mă intereseze cu ce-şi ocupă timpul soţul meu?

— N-ar trebui, desigur, doar dacă el nu preferă să şi-l petreacă într-un tribunal, eliminându-te din viaţa lui.

— Asta ar fi unica excepţie, conveni ea. Trebuie să avem grijă ca târfa asta să fie trimisă undeva departe.

— S-ar putea ca alungarea ei să nu pună capăt planurilor de divorţ ale lui André.

— Bineînţeles că le va pune, ripostă Claudine, încrezătoare în aprecierea ei. O vei ameninţa?

— Aş prefera să discut cu o oarecare curtoazie, Claudine. Aşa că ia seama şi nu-ţi ieşi din fire.

— Da... nu-i nevoie să foloseşti tonul ăsta cu mine, replică ea ţâfnoasă, aruncându-i o privire îmbufnată.

— Oare în după-amiaza asta suntem cam prost-dispuşi? Lasă-l pe scumpul tău unchi să se ocupe de această nefericită situaţie şi, îndată ce-l vom avea pe Duras din nou sub acoperişul conjugal, vom fi amândoi într-o dispoziţie mai bună. Hai să vedem ce ar vrea contesa în schimbul părăsirii Parisului şi înapoierii în îndepărtata ei ţară natală?

— —

Mingen încercă să-i îndepărteze de la uşă, explicând că doamna contesă dormea, dar Talleyrand insistă.

Mingen îşi dădu seama că individul era decis să-şi croiască drum cu forţa, dacă ar fi fost necesar, iar slujitorii bătrâni ce deserveau vila nu s-ar fi putut împotrivi lacheilor mătăhăloşi ce-l însoţeau pe Talleyrand. Duras evaluase greşit amploarea interesului pe care avea să-l trezească iubita lui.

Când Mingen reveni să le spună că Teo avea să coboare curând, îi găsi deja instalaţi în salon.

— Cu sărmanul meu picior nu pot sta mult fără să mă aşez, zise Talleyrand cu onctuozitate, tolănit confortabil într-un fotoliu. Sper că nu te superi.

— Contesa vă va primi în curând, zise Mingen, ignorând evidenta ipocrizie.

— Cere să ni se trimită cafea, porunci Claudine, lungindu-se pe o canapea. La gheaţă, te rog, preciză ea.

— Contesa este cea care le dă instrucţiuni servitorilor, ripostă Mingen, fără a se mişca din loc.

— De fapt, cine eşti dumneata?

— Sunt medicul contesei.

— Este bolnavă?

— Nu, răspunse Teo din pragul uşii. Sunt foarte sănătoasă. Înţeleg că această vizită are legătură cu viitorul Franţei, adăugă ea. Nu-mi pot închipui cum aş putea fi implicată.

Nu luă loc, ci rămase în picioare.

— Ăsta-i un capot creat de *madame* Teillard, remarcă Claudine iritată, privind capotul galben purtat de Teo şi recunoscând mâna croitoresei care îmbrăca numai membrele celor mai înalte cercuri ale societăţii.

— Într-adevăr? Şi dumneavoastră cine sunteţi? întrebă Teo cu răceală.

— Sunt doamna Duras, se răsti Claudine. Soţul *dumitale* ştie că te culci cu soţul *meu?*

— Ţine-ţi limba, Claudine, interveni Talleyrand cu un glas rece ca gheaţa. Vă rog, contesă, luaţi loc. Avem câteva interese comune.

— Târfa e gravidă, Charles. Uită-te la ea! exclamă Claudine. Dacă aş fi ştiut că André dorea atât de mult un plod, i-aş fi dat eu unul.

— Încă un singur cuvânt din gura ta, Claudine, şi oamenii mei te vor scoate pe sus din casă!

— Aş fi crezut că treaba asta mă priveşte mai mult pe mine decât pe tine, Charles, aşa că fii amabil şi păstrează-ţi autoritatea pentru a da ordine altcuiva!

— Există probleme cu mult mai importante decât geloziile dumitale, doamnă, replică Talleyrand supărat. Nu am de gând să-ţi suport istericalele. Să nu mai spui nimic.

— Nu-i voi permite să divorţeze, zise Claudine, ignorându-l pe Talleyrand. Şi dacă îţi închipui că o să mi-l iei, târfă ce eşti, o să am grijă să putrezeşti în închisoare ca o spioană, aşa cum probabil şi eşti!

Talleyrand pornise deja şchiopătând spre uşă, făcându-le semn oamenilor săi, când Claudine se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre Teo.

— Să n-o atingi, Claudine! Stăpâneşte-te!

Teo se retrase din faţa femeii răzbunătoare care venea spre ea cu umbrela întinsă precum o armă.

— André are mereu târfe de teapa ta! strigă Claudine. Nu eşti prima... eşti a suta, poate chiar a mia. Şi să nu crezi că faptul de a avea un plod de la el îţi va fi de folos. Are el şi dintr-ăştia, prin toată Europa. Plăteşte ca să scape de ei, întocmai aşa cum va plăti ca să se descotorosească de tine. Le regulează *pe toate*. Pricepi, târfă ce eşti? Pe toate!

Mingen smulse umbrela din strânsoarea Claudinei la numai câţiva centimetri de abdomenul lui Teo. Fără a se lăsa descurajată, Claudine se aruncă asupra acesteia din urmă, încercând să-i apuce gâtul, dar Talleyrand o înşfăcă zdravăn de mâini şi o târî departe de Teo.

— André nu va obţine divorţul, târfă ce eşti! urlă Claudine furioasă, în timp ce era scoasă din încăpere de cei doi servitori ai lui Talleyrand.

— Aveţi grijă să rămână în trăsură, porunci Talleyrand, ridicând glasul ca să se facă auzit peste gălăgia făcută de Claudine.

Potrivindu-şi meticulos manşetele hainei în timp ce revenea la Teo şi Mingen, întinse mâna şi închise în urma lui uşa dublă, înăbuşind ţipetele Claudinei.

— N-ar fi trebuit s-o las să vină cu mine, îşi ceru el scuze. Acum am putea începe din nou pe un ton mai cordial, continuă el. Vă rog să luaţi loc, contesă. Eşti binevenit dacă rămâi, doctore. Înţeleg preocuparea dumitale pentru sănătatea contesei.

Luă şi el loc, mişcările fiindu-i puţin stângace din cauza piciorului infirm.

— Claudine a imprimat acestei probleme un caracter personal, deşi motivul pentru care am venit eu astăzi aici are, într-adevăr, legătură cu viitorul Franţei. Daţi-mi voie să vă explic.

Într-un scurt rezumat, scoase în evidenţă starea proastă a economiei, nefericitele răsturnări de situaţie survenite în război, istovitoarele restricţii întâmpinate în guvernarea ţării ca urmare a veşnicei neînţelegeri dintre cele două camere ale adunării naţionale.

— Nu pot divulga detalii, desigur, continuă el, dar câţiva membri ai Directoratului înclină să-i ofere generalului Duras un rol important în schimbarea direcţiei politice urmate de Franţa. El ar deveni unul dintre cei doi membri ai noului Directorat, cu puteri de guvernare practic nelimitate. Înţelegeţi cât de important este în momentul acesta ca viaţa lui intimă să pară, măcar la

suprafaţă, armonioasă şi compatibilă cu poziţia sa? întrebă, dând cuvintelor un ton subtil. Mă tem că o legătură amoroasă cu soţia unui general rus — care deocamdată se află în război cu noi — i-ar compromite grav imaginea, adăugă apoi cu blândeţe. Trebuie să fiţi de acord, contesă, că el este eminamente capabil să conducă această ţară.

Teo abia era în stare să respire. Oportunitatea oferită lui André părea formidabilă. Şi, în timp ce tăcerea se prelungea şi universul ei începea să se spulbere, Talleyrand îi aşteptă răspunsul.

— Da, zise ea, recăpătându-şi în cele din urmă glasul. Este extrem de capabil.

— Ce vreţi de fapt? întrebă pe neaşteptate Mingen, nefiind sigur că Teo şi-ar mai putea păstra mult timp calmul.

Faţa ei îşi pierduse orice culoare.

— Dacă doamna contesă ar reuşi să-l convingă pe general să-şi retragă temporar acţiunea de divorţ, sau dacă eventual ar putea să se înapoieze în Rusia o scurtă vreme, cât ar fi necesar pentru desfăşurarea evenimentelor, Franţa ar fi recunoscătoare. Doamna contesă şi-ar putea reînnoi — cu binecuvântările noastre — prietenia cu generalul la o dată ulterioară, după ce poziţia lui ca şef al statului ar fi sigură.

— Când trebuie să căpătaţi un răspuns? reuşi Teo să întrebe.

— În următoarele două săptămâni, dacă este posibil.

— Ce se va întâmpla cu războiul din Elveţia?

— MacDonald sau Bernadotte l-ar putea înlocui pe Duras.

— Şi să obţină o victorie?

Oare omul ăsta îşi dă seama cât de critic este acolo echilibrul puterii?

— Eventual am putea amâna... ăă... evenimentele, până când Austria ar fi zdrobită, recunoscu Talleyrand. Dumneavoastră şi doctorul cunoaşteţi mai bine decât mine cum stau lucrurile în Elveţia.

— Armata austriacă este mult superioară numeric.

— Dar în mod cert ostaşii noştri sunt mult mai capabili, replică Talleyrand cu o calmă siguranţă de politician.

— Dacă mă înapoiez în Rusia şi, totuşi, generalul e decis să divorţeze, ce se întâmplă?

— Nu pot vorbi decât din punctul de vedere al unui observator, şi n-aş vrea să denigrez respectul neclintit al generalului faţă de dumneavoastră, dar, în trecut, André a dat dovadă de... ăă... cum să zic... o nefericită lipsă de constanţă în relaţiile sale.

— Înţeleg. Priviţi totul doar ca pe încă una dintre legăturile lui trecătoare.

— În mod regretabil, doamnă, până acum nu a dovedit prea mult respect pentru fidelitate.

Copilul alese momentul acela ca să dea din picioare pentru prima dată, şi uimitoarea senzaţie o făcu pe Teo să icnească. *Să fi fost un răspuns profetic?* se întrebă, mintea fiindu-i invadată de un tumult de sentimente: adoraţie şi mirare, fericire pură şi, prin contrast, mâhnire, dezlănţuindu-se toate deodată.

— Vă doare ceva, doamnă? întrebă Talleyrand, plin de solicitudine.

— Nu, răspunse ea repede. Herr Mingen, aţi vrea să mi-o aduceţi pe Tamir?

— Pot să vă las singură, contesă?

— Mă simt foarte bine. Iar domnul Talleyrand şi-a prezentat cât se poate de clar poziţia. Fiţi liniştit, voi reflecta asupra a tot ce aţi spus.

— Naţiunea va fi recunoscătoare, contesă. Şi-mi cer scuze pentru nepoata mea, adăugă. Regret profund că v-am expus situaţiei penibile create de nepoliteţea ei.

— Regret şi eu, replică Teo, părându-i rău mai mult la gândul că André o avea ca soţie pe Claudine şi întrebându-se cum ar fi putut femeia aceea să-l facă fericit.

Mingen se ridică în picioare, dând de înţeles că discuţia se încheiase, şi Talleyrand, mulţumit de conţinutul conversaţiei lor, îşi acceptă politicos concedierea. Se ridică din fotoliu, se înclină, şi îşi luă rămas bun cu tot farmecul curtenitor moştenit prin sângele său nobil.

— Dacă aţi voi, contesă, să-mi transmiteţi în vreun mod decizia dumneavoastră, v-aş aprecia din toată inima amabilitatea.

— Nu promit decât că voi reflecta la cele ce mi-aţi spus, răspunse Teo.

— Vă mulţumesc, amabilă doamnă, zise Talleyrand.

Şi, cu o ultimă plecăciune, părăsi încăperea.

— —

Mingen plecă imediat s-o aducă pe Tamir, şi copilul păru să-şi dea seama că acum avea o audienţă, deoarece urmă o serie grăbită de lovituri de picioare.

— Iată o lovitură de picior sănătoasă, declară Tamir, atingând uşor abdomenul lui Teo. Aşa izbeşte un băiat, ce zici, Herr Mingen?

— N-aş risca să încerc să ghicesc, replică Mingen cu diplomaţie.

— Nu-mi pasă dacă e băiat sau fetiţă, declară Teo în culmea fericirii. Şi, aflându-mă în dispoziţia asta bună, spune-mi, Anton, ce crezi în privinţa conversaţiei lui Talleyrand?

— Lăsaţi-mă să consult câteva dintre sursele mele, ca să obţin un soi de consens. Deşi — continuă el cu o ridicare dezinvoltă a umerilor — comploturile şi complicaţiile sunt nesfârşite.

— Mai întâi Barras, şi acum Talleyrand. Sunt cel puţin nervoşi, zis Teo. Şi, dacă posibilitatea ca André să devină membru în Directorat este reală, niciodată n-aş putea să-i stau în cale.

Presiunile au început; lovitura de stat trebuie să fie iminentă, gândi Mingen.

— Îngăduiţi-mi să plec în oraş în seara asta, zise pe un ton neutru, să văd ce se mai aude. Cafenelele sunt un focar de dezbateri ale facţiunilor politice.

— Talleyrand şi-a dat demisia din postul de ministru de externe. Oare se aliniază la noul regim? Crezi că l-au şi contactat pe André?

— O să văd ce pot afla în seara asta, răspunse el, puţin îngrijorat în privinţa siguranţei lui Teo.

Nici unul dintre conspiratori nu s-ar fi dat în lături de la cele mai ticăloase fapte. Cât privea ameninţarea cu închisoarea, făcută de Claudine, nu trebuia ignorată.

— —

În seara aceea, profitând de autorizaţiile date de Duras, Mingen îi trimise generalului o telegramă prin care-i aducea la cunoştinţă vizitele lui Barras şi Talleyrand. Era un mesaj scurt şi codificat, încheindu-se cu sugestia ca el s-o mute pe Teo într-un loc mai sigur. „Sfătuiţi-mă", încheia el.

Veştile primite de la spionii prusaci pe care îi contactase în seara aceea sugerau că ar fi existat un oarecare adevăr în conversaţia lui Talleyrand. Lucien

şi Joseph* Bonaparte îl ţineau sub strictă supraveghere pe cumnatul lor Bernadotte. Din câte se părea, se temeau ca acestuia să nu i se ofere postul de „sabie" în complotul lui Sieyès, cât timp fratele lor, Napoleon, era exilat în Egipt. Săptămâni de-a rândul, Lucien îi trimisese lui Napoleon mesaje înnebunite, implorându-l să se întoarcă acasă înainte de a fi prea târziu. Dar nu primiseră nici un răspuns şi presupuseseră că mesajele lor nu trecuseră de blocada britanică.

Până să apuce Mingen şi Teo să discute despre cele aflate de el în noaptea precedentă, micul dejun le fu întrerupt de un alt vizitator. La uşă se afla Emmanuel de Sieyès.

Cândva descris de Robespierre ca fiind „cârtiţa Revoluţiei", durduliul ex-preot iezuit o întâmpină pe Teo cu complimente entuziaste. Dar, după ce se făcuse schimb de politeţuri, după ce se discutase despre vreme, după ce se aduseseră laude grădinii şi terenului din jurul casei, el rosti, cu un farmec onctuos:

— Înţeleg că domnul Talleyrand a fost ieri să vă vadă.

— A fost împreună cu soţia generalului Duras, rosti Teo. Firește, am fost surprinsă.

— S-a interesat de activităţile generalului?

— Care activităţi anume?

— Situaţia războiului, doamnă.

Acesta era omul care îl trădase mai întâi pe Danton* şi apoi pe Robespierre*, în Zilele Teroarei, aşa că Teo vorbi cu prudenţă:

---

* Lucien şi Joseph Bopnaparte: Fraţi ai lui Napoleon. Joseph (1768-1844) a devenit rege al Neapolului în 1808, apoi rege al Spaniei între 1808 şi 1813, şi după Waterloo s-a retras în America. Lucien (1775-1840) a jucat un rol important în lovitura de stat din Brumar, ca preşedinte al Consiliului Celor 500 (n.t.).

* Danton (Georges Jaques) (1759-1794): Om politic francez. Avocat în consiliul regal până în 1791, ulterior ministru al justiţiei, a organizat

— După cum i-am menţionat domnului Talleyrand, generalul nu mi s-a confesat niciodată. Prietenia noastră nu avea nimic în comun cu activităţile militare.

— L-aţi însoţit în călătoria la Bregenz, unde aţi fost în contact zilnic cu el vreme de luni de zile. Fouché m-a lăsat să cred că generalul era foarte apropiat de dumneavoastră.

Teo luă notă de modul voit în care făcuse el aluzie la ministrul poliţiei, şi îşi alese cuvintele cu grijă:

— Înţeleg că este iminentă o bătălie de mari proporţii. Era vorba despre înaintarea arhiducelui.

— Arhiducele nu se mai află în Eveţia.

— Unde este? întrebă Teo cu nevinovăţie.

— Îmi închipuiam că era posibil să ştiţi, doamnă.

— Când am plecat spre Paris, el se afla în Elveţia.

— Ah!... murmură Sieyès, ochii lui palizi privind-o cu răceală. Şi n-aţi luat deloc legătura cu soţul dumneavoastră?

— Absolut deloc.

— Medicul dumneavoastră, Herr Mingen, a fost la Paris noaptea trecută.

Simţi un slab fior de-a lungul spatelui: erau supravegheaţi.

— Îl interesează politica, replică ea cu dezinvoltură. Din câte îmi spune, cafenelele pariziene clocotesc de polemici.

---

apărarea naţională. A cerut să se pună capăt regimului teroarei. Acuzat de Robespierre ca fiind prea „moale", a sfârşit ghilotinat (n.t.).

* Robespierre (Maximilien de) (1759-1794): Om politic francez, cu rol de seamă în revoluţia Franceză. Membru în Comitetul Salvării Publice, a fost instigatorul Teroarei. Supranumit „Incoruptibilul" a fost înlăturat în 1797 şi a murit pe eşafod (n.t.).

— Şi pe dumneavoastră, doamnă, vă interesează politica?

— Câtuşi de puţin. Le las bărbaţilor astfel de preocupări.

— Înţeleg că aşteptaţi un copil.

— Iertaţi-mă, vă rog, dar acest comentariu îmi pare prea personal.

Îşi păstra vocea cordială, deşi interogatoriul lui sever o făcea să devină extrem de nervoasă. Individul nu era un om în care să poţi avea încredere.

— Duras are o reputaţie de amator de femei.

— Soţia lui a menţionat acest lucru. Eu îl consider devotat carierei sale. Din câte înţeleg, i-a fost foarte folositor Franţei.

— E posibil să-i poată fi şi mai folositor ţării lui. Cum aţi reacţiona faţă de o asemenea situaţie, doamnă?

— Aş fi încântată pentru el.

— I-aţi sta în cale.

În mod cert o replică brutală, din partea unui misogin, aprecie Teo în gând.

— Înţeleg, se mulţumi să spună, simţind că faţă de o asemenea grosolănie nu mai era necesară nici o explicaţie.

— Dacă este rechemat pentru a-şi sluji guvernul, s-ar putea să nu aveţi nici un rol public în viaţa lui.

— V-aţi exprimat gândurile cât se poate de clar. Mai aveţi ceva în agenda dumneavoastră?

— Cred că pentru moment ajunge, zise el cu asprime, ridicându-se în picioare. Vă rog să rămâneţi departe de Paris. Fouché are ordine în acest sens.

— Cum doriţi, rosti Teo politicos.

Mingen intră în salon la scurtă vreme după plecarea lui Sieyès şi, ducându-se la fereastră, urmări cu privirea cum trăsura acestuia dispare de-a lungul aleii.

— Ai auzit, zise Teo.

— Nu are farmecul lui Talleyrand.

— Nu are absolut nici un farmec. Plecăm sau rămânem?

— Plecăm la noapte. El şi Fouché sunt mult prea primejdioşi.

— Spunea că te-a văzut aseară la Paris.

— M-au văzut doar când am vrut eu să mă las văzut. Vom pleca pe râu, după ce se va întuneca.

— Iar ei, pentru fuga noastră, ne vor condamna ca fiind spioni.

— Mai bine fugim decât să putrezim în închisoare. Aţi accepta ca Prusia să vă fie pentru o vreme cămin?

— N-ai vrea mai bine să mă duci acasă, în Siberia?

— V-ar putea găsi Korsakov acolo?

— Nu în adâncul pădurilor. Şi cum ar putea Korsakov, în haosul războiului, să ştie ce mi s-a întâmplat? Aş fi putut fi ucisă.

— Ce nume aţi dori să apară pe paşaportul dumneavoastră rusesc? întrebă Mingen, cu un zâmbet înţelegător. Aş putea să mă ocup şi de un certificat de deces fictiv.

— Eşti cel mai drag prieten, Anton, rosti Teo în şoaptă. Este, într-adevăr, posibil să se elibereze un certificat de deces?

El confirmă înclinând capul.

— În cazul ăsta, alege-mi un nume sudic... ceva din Georgia. În felul acesta, când voi trece graniţa, nimeni nu se va gândi la Siberia.

Gândul reîntoarcerii acasă îi aduse pe chip o lumină blândă.

— Sunt egoistă dacă-mi doresc să fiu departe de lupta asta pentru putere? întrebă Teo. Înseamnă că-l părăsesc la greu?

— Este doar o problemă de pericol. Duras va înţelege.

— O căsuţă din buşteni, în inima pădurii, capătă un farmec plăcut, paşnic.

— În cazul acesta trebuie să ne ocupăm s-o găsiţi.

— —

Plecară în noaptea aceea, coborând fără zgomot până la debarcaderul de pe malul râului, unde Mingen le ajută pe cele două femei să urce într-o mică şalupă şi, vâslind, le trecu pe malul celălalt. La un han din apropiere îi aştepta o trăsură, şi spre dimineaţă se aflau destul de departe de Paris.

Când ajunseră în Basel, Teo aproape izbucni în lacrimi. Urmau să rămână peste noapte la hotelul din oraş, iar în dimineaţa următoare aveau să-şi înceapă călătoria spre nord.

Stătu la fereastră până când apărură primele stele pe cer. Iar când Tamir veni s-o îndemne să se culce, ea se supuse ca un copil ascultător, dar nu dormi.

Zăcu trează, numărând bătăile la sfert de oră ale clopotelor de biserică, repetând litania dangătelor într-un monoton cânt de jale — niciodată... niciodată... niciodată

— la fiecare vibraţie crezând că avea să moară de durere.

Se socotise mai presus de mâhnire şi de sentimentul de pustiire, acceptând, cedând în faţa împrejurărilor. Crezuse că sacrificiul de sine şi onoarea aveau s-o susţină.

Dar se înşelase.

- 19 -

Zgomotul făcut de goana unor călăreţi ajunse mai întâi slab la urechile ei. Apoi larma crescândă trezi tot personalul hotelului. Teo auzi uşi trântite şi paşi alergând în sus şi-n jos pe scări.

Picioare încălţate cu cizme şi zăngănitul de pinteni înaintară în sus pe scări, într-un tumult de zgomote, în timp ce bărbaţii intrau în sălile de mese care le fuseseră deschise în grabă.

O cheie fu înfiptă în broască, se răsuci repede cu un scrâşnet de metal pe metal, şi ea zvârli la o parte cuverturile şi sări în picioare.

Era la jumătatea drumului spre uşă când aceasta fu dată de perete şi el apăru acolo, o uriaşă umbră cenuşie în întuneric.

— Îmi era frică că nu te voi mai prinde, gâfâi André respirând cu greu. Sunt ud leoarcă, îşi ceru scuze apoi, străbătând din trei paşi mari distanţa dintre ei.

Apoi braţele lui se închiseră în jurul lui Teo, şi inima ei se umplu de speranţă.

— De azi dimineaţă am călărit întruna, murmură el, ţinând-o strâns, strivind-o. Am trimis un mesaj, dar, când plouă, liniile de telegraf nu funcţionează.

— Cât timp poţi să rămâi? reuşi să întrebe Teo, cu un firicel de voce.

Niciodată nu era timp suficient.

Nicicând nu exista un viitor.

Numai frânturi smulse de fericire.

— Doar puţin. Oamenii sunt jos, mâncând înainte să pornim înapoi, dar nu voiam să pleci fără să te mai văd.

— Chiar trebuie să plec? întrebă ea.

— Vei fi mai în siguranţă acasă, răspunse Duras în cele din urmă. Am putea avea puţină lumină? murmură. Vreau să te văd.

— Aşază-te, îl îndemnă Teo, împingându-l pe pat. O să aprind eu lumânările.

Cremenea scoase o scânteie, şi pe urmă fitilul lumânării se aprinse şi lumină în întuneric.

— Eşti frumoasă, şopti el când flacăra străluci, ridicându-şi privirea spre ea. De când ai plecat, m-am gândit la tine clipă de clipă.

— Ştiu că există un Dumnezeu fiindcă a răspuns la rugăciunile mele, murmură ea, aşezându-se lângă el şi atingându-i părul umed.

— Cum vă simţiţi, tu şi copilul? o întrebă.

— Mai bine, acum că eşti aici.

— Şi eu la fel. La naiba cu războiul! exclamă, însoţindu-şi vorbele cu un zâmbet larg.

— Vino să trăieşti în pădure, cu mine, rosti Teo, luându-i tunica şi punând-o pe tăblia patului, ca să se usuce.

— Doar noi trei, zise André, scoţându-şi o cizmă şi aruncând-o. Până la următorul copil, continuă el.

— Va trebui să vânezi şi să pescuieşti pentru a ne hrăni.

— Cu plăcere. Ai adus undiţele mele?

A doua cizmă căzu pe pardoseală.

— Ar fi putut să observe Fouché. Am luat puţine bagaje.

— Ticăloşii! bombăni el, trăgându-şi cămaşa peste cap. Nu aveau nici un drept să te hărţuiască.

Teo întinse mâna să-i ia cămaşa şi o întinse pe tăblia de la căpătâiul patului. Când se întoarse iar spre el, Duras îşi descheia nasturii pantalonilor.

— Lasă-mă să te ajut, îi ceru ea în şoaptă.

— Nu-mi vine să cred că eşti tu, că sunt aici! zise încet atingând gulerul cămăşii ei de noapte. Scoate asta, ca să vă pot vedea, pe tine şi pe copil. Aş putea să-l simt... sau s-o simt, când te-aş ţine în braţe. Te simţi ca o mămică? o întrebă în şoaptă, trecând uşor cu mâna peste rotunjimea pântecelui ei.

— Mă simt grasă dar sănătoasă, răspunse Teo, descheind primul nasture.

— Arăţi a fi sănătoasă, şopti el, ajutând-o să-şi descheie cămaşa. De asemenea, ai o înfăţişare adorabilă în lenjeria asta albă, închisă pe gât, adăugă el. Toată numai modestie şi inocenţă... ca şi cum niciodată n-ai fi primit un bărbat în patul tău.

— Numai pe tine, murmură Teo.

— Şi eu ţi-am făcut asta.

Glasul lui avu moliciunea catifelei când îşi strecură mâna pe sub cămaşa ei, trecându-şi palma peste bogăţia sânilor ei.

— Copilul îi face... foarte mari, rosti, făcând să alunece pânza palidă de pe umerii ei, dezgolindu-i sânii generoşi.

Le ridică povara, săltându-i uşor, în aşa fel încât tremurară, făcând să se aprindă un foc fierbinte înăuntrul ei.

— Par plini până la vârf.

Mâinile lui alunecară în susul rotunjimii lor voluptuoase, degetele închizându-i-se pe sfârcurile ei. La început uşor, abia o foarte slabă apăsare a arătătorului şi a degetului mare, iar apoi traseră, întinzând cu delicateţe vârfurile umflate.

Sub şocul plăcerii, ea îşi ţinu respiraţia.

— Ai nevoie de mine, nu-i aşa? şopti André.

— Cu disperare!

Doar două cuvinte de dor aprins.

— Sunt foarte bucuros că te-am găsit în noaptea asta, murmură el, întinzând mâna să-i tragă cămaşa peste şolduri, mirat de incredibila emoţie pe care o simţi la vederea dovezii existenţei copilului său.

Mângâie cu gingăşie mica ridicătură a abdomenului ei, copleşit de un profund sentiment de mândrie.

— Va fi totul în ordine dacă facem dragoste? întrebă el cu o delicată curtoazie. Simţi...

— O imensă poftă!

Se uită în sus spre ea, zâmbitor:

— Voiam doar să verific.

— Dacă dispunem doar de două ore...

— Mă vrei numai pentru sex?

— În clipa asta, da.

Dorinţa zvâcnea într-un ritm febril prin întregul ei trup.

— Ah, şopti André, zâmbind mulţumit. Iubita pe care mi-o amintesc!

— Iar el arată întocmai aşa cum mi-l aduc aminte, susură Teo, luând între mâini penisul în erecţie şi ridicând la verticală lungimea lui rigidă, mângâindu-l ca pe o comoară dragă. I-a fost dor de mine?

— Mai mult decât îţi poţi imagina.

— Să-l sărut de bun-sosit?

Când se aplecă înainte, penisul lui întărit i se agită în mâini.

— Îşi aduce cu drag aminte de tine.

— Sentimentul este reciproc, murmură Teo, atingând cu limba vârful satinat.

Întreg trupul lui se încordă.

— Ar trebui să-i pun un lacăt, şopti ea.

— A avut unul... sau l-a avut până acum.

Privirea ei se înălţă, părăsind mica creastă pe care o mângâia cu limba.

— Sunt onorată.

— Sunt îndrăgostit. Asta schimbă regulile jocului. Vino aici.

O trase pe pat, lângă el, şi apoi se mulţumi s-o ţină în braţe clipe lungi, tihnite, înfometat s-o simtă. Căldura trupului ei se infiltra într-al lui, minunea copilului dintre ei îi înduioşa sufletul.

— M-am gândit la asta... la a te ţine aşa...

— Rămâi cu mine, rosti Teo, cu gura lipită de umărul lui.

— Cândva o să rămân.

Dacă nu mă vor ucide austriecii, îşi zise-n sinea lui.

Săltându-se într-un cot o contemplă, vrând să păstreze în memorie imaginea ei — fiecare detaliu încântător, fiecare rotunjime înfloritoare şi fiecare farmec plin de graţie.

— Arăţi superb, îi spuse cu tandreţe, urmărind cu degetul venele slab vizibile de pe sânii ei uluitori. Ca o zeiţă a fertilităţii, toată coaptă şi roditoare.

Mâna lui alunecă peste mijlocul ei care începea să nu se mai distingă, peste rotunjimea pântecelui ei.

— Eşti a mea pentru totdeauna, zise cu forţă, mâna oprindu-i-se să se odihnească pe cârlionţii mătăsoşi dintre picioarele ei.

Îşi ridică privirea întunecată, dorind o confirmare, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama din ritmul înnebunit al respiraţiei ei, din dorinţa evidentă din ochii ei.

— Spune-mi, îi ceru, masând uşor cu podul palmei.

— Sunt a ta, zise ea, mişcându-se sub mâna lui, vulnerabilă, arzând de dorinţă.

Îşi strecură un deget înlăuntrul ei şi apoi încă unul, mângâind carnea umedă şi pulsantă.

Cu mare impetuozitate, ea îşi ridică şoldurile, agitându-se şi venind în întâmpinarea ritmului lui fascinant.

— Mai vreau...

O rugăminte abia auzită, fierbinte.

— Îţi voi da tot ce am, şopti el, deplasându-şi greutatea, mişcându-se deasupra ei, făcându-şi loc între picioarele ei.

— Te rog... imploră ea cu glas tremurător. Acum!

Cuvântul se stinse când el se împinse înainte, înfigându-se prin ţesutul întins şi alunecos al vulvei ei. Înaintând cu o lentoare delicioasă, alunecă mai adânc, simţind cum căldura ei voluptuoasă se închidea în jurul lui, vrând să încetinească fiecare senzaţie, pentru a prelungi chinuitoarea desfătare.

— André! scânci, copleşită de delirul vijelios.

— Sunt aici, şopti el, cuvintele sunându-i răguşit.

Părul ei era despletit, răvăşit pe pernă; faţa şi gâtul — îmbujorate. Înălţând braţele, îi prinse faţa între mâini.

— Rămâi pentru totdeauna, imploră ea, o uşoară groază cuprinzând-o când auzi cum zgomotul de la parter urcă spre coridorul de dincolo de uşă.

— Niciodată nu te voi părăsi, murmură el, ştiind că ea dorea acele cuvinte, oricât de false erau, ştiind chiar în timp ce vorbea că noaptea aceea putea să fie tot ce aveau să aibă vreodată.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

El o iubi apoi cu tandreţe, cu blândeţe, ştergându-i cu sărutări lacrimile, vorbindu-i despre dragostea lui,

cuvintele fiindu-i dulci ca primăvara; cuvinte încântătoare care o făcură să-i uite pe bărbaţii de la parter şi cât de preţios era timpul petrecut de ei împreună. În vreme ce vorbea, el se mişca lent, alunecând înăuntru şi în afară, rămânând adânc înăuntrul ei vreme de câteva clipe dulci, iar ea gâfâia, excitată până la nebunie, şi apoi el se retrăgea din nou, ea agăţându-se de el. Şi nu peste mult timp dorinţa pătimaşă îi invadă cu totul gândirea, şi teama ei dispăru într-o ceaţă voluptuoasă, tristeţea ei pieri în flăcările violente ale poftei trupeşti.

— Atinge-mă, atinge-mă! strigă ea.

Iar el o atinse pretutindeni, şi ea se topea, se dizolva. O atinse în cea mai profundă adâncime, îi atinse simţurile, mintea, trupul, sexul ei dulce şi neruşinat, până când, în cele din urmă ea fu epuizată, până când el se prăbuşi... până când rămaseră zăcând, sătui.

— —

Dormeau unul în braţele celuilalt când Cholet bătu la uşă. Duras gemu uşor, făcu în minte câteva calcule rapide, apoi strigă:

— Încă douăzeci de minute.

Pleoapele i se închiseră din nou, dar numai pentru o clipă, şi apoi, uitându-se în jos, la Teo, şopti:

— Dormi?

— Da, nu mă pot mişca. Va trebui să rămâi.

— Îi voi spune lui Cholet să poarte războiul fără mine.

— La asta mă gândeam.

— Şi acum, revenind la realitate — murmură el săltându-se uşor pe perne şi ridicând-o pe Teo pe genunchii săi — mă gândeam...

— Că aş putea merge cu tine, zise Teo zâmbind.

Punându-i pe gură un deget care să-i oprească vorbele, André spuse, zâmbindu-i la rândul său:

— Mă gândeam că nu-i exclus ca războiul să se termine cam pe la vremea când vor cădea primele ninsori. Aş putea veni să te iau prin decembrie sau ianuarie.

— S-ar putea să ţi se ofere un loc în Directorat. Mingen trebuie să-ţi fi scris despre asta.

— Nu mă interesează. Clica aceea de ticăloşi are nevoie de comanda mea asupra armatei, nu de mine. Vor găsi pe altcineva.

Timp de o clipă, Teo cântări gradul ei de egoism, şi apoi spuse:

— Franţa are nevoie de tine tocmai *din cauza* acelor ticăloşi.

— Pot sluji Franţa învingând în bătăliile lor. Mingen îmi va preciza unde să te găsesc. Aşteaptă-mă. Şi urează-mi noroc.

— Îţi doresc, şopti Teo cu ochii în lacrimi, numai victorii şi noroc.

El îi reţinu o scurtă clipă degetele pe gura lui, apoi o dădu jos de pe genunchi. Ridicându-se de pe pat, rămase o vreme în picioare, complet nemişcat, încercând să-şi alunge oboseala, şi apoi, trăgând aer în piept, începu să se îmbrace repede.

Exact când termină se auzi în uşă bătaia aşteptată, şi capul lui se înălţă, ca acela al unui lup care simte urma prăzii.

— Voi coborî imediat, zise, ridicând glasul cât să-i fie auzit afară, pe coridor.

Capul lui se aplecă şi gura lui o atinse uşor pe a ei — un sărut blând, lipsit de patimă, căci atenţia lui se abătea în altă direcţie, încercând să desluşească zgomotele de dincolo de uşă.

— Te voi aştepta, şopti Teo.

— Te iubesc.

Ea dădu din cap, cu buze tremurânde.

— Întotdeauna, şopti, când el se întoarse să plece.

Duras făcu o pauză la uşă şi, răsucindu-se în loc, şopti zâmbind:

— Mă bucur foarte mult că ai vrut copilul meu.

Şi în secunda următoare plecase.

— —

Ea plânse până când nu mai avu lacrimi şi atunci adormi epuizată. Tamir nu vru s-o trezească dimineaţa, opunându-se, în ciuda predicilor mustrătoare ale lui Mingen, şi trecuse bine de mijlocul după-amiezei când porniră iar la drum.

În zilele următoare, când trecură prin toate minusculele principate germane, întâlnind uneori unităţi ale armatei arhiducelui, documentele lor prusace le oferiră siguranţă. Mingen era, pe rând, fermecător de cultivat şi nemilos de dictatorial, adoptând comportamentul necesar, trecându-i cu îndrăzneală prin diversele „portiţe" birocratice.

Teo nu s-ar fi descurcat singură, şi îi mulţumea adesea pentru grija lui plină de solicitudine.

— Duras şi cu mine avem de îndeplinit o misiune încredinţată de Dumnezeu, replica el în glumă. Doi atei cu un scop comun.

— André este învingător? întreba ea ori de câte ori Mingen revenea după o conversaţie cu vreun funcţionar de la o staţie de poştalion, sau de la un punct de trecere a frontierei.

— Korsakov pierde războiul, spunea el întotdeauna.

După retragerea în Germania a armatei arhiducelui, Korsakov se afla la comanda armatei imperiale până ce Suvorov avea să vină din Italia, şi lui Teo i se părea ciudat şi totodată o binecuvântare că el nu mai apărea ca o umbră ameninţătoare în viaţa ei.

— —

Armata arhiducelui Charles ataca armata franceză a Rinului în împrejurimile fortăreţei Philippsburg şi o împingea înapoi spre malul stâng al Rinului.

În Italia, Suvorov primise de la Viena instrucţiuni să intre în Elveţia şi, deşi protestase, descoperi că arhiducele plecase deja din acea ţară. Aşadar nu-i mai rămânea decât să se ducă în ajutorul lui Korsakov.

În momentul acela britanicii îşi continuau încercările de a evita dezastrul oferind Vienei noi compensaţii, dar toate aceste eforturi eşuară. La 10 septembrie, prim-ministrul Pitt* îi sugeră lui Grenville*, secretar la ministerul său de externe, ca Anglia să se ofere să compenseze Austria, pentru ca, în schimb, Italia să-i îngăduie Olandei să ia, după război, Ţările de Jos austriece. Trei zile mai târziu, Pitt îşi declară intenţia de a sprijini împotriva ţarului pretenţia Austriei de a obţine Piedmont-ul, dar Thugut rămase neclintit. Deoarece Austria ocupa efectiv nordul Italiei, Thugut considera că sprijinul diplomatic britanic nu era necesar pentru păstrarea acelor cuceriri. Pitt nu avu

---

* Pitt (William, zis „al doilea Pitt") (1759-1806): Om politic britanic, prim-ministru între 1783-1801, a condus lupte împotriva Franţei napoleoniene şi a susţinut votarea actului de unire a Irlandei. Adversar implacabil al Revoluţiei Franceze, a organizat trei coaliţii împotriva Franţei (n.t.).

* Grenville (George) (1712-1770): Om de stat englez, autor al „edictului timbrului" care a provocat revolta coloniilor din America (n.t.).

nici un alt contraargument. Pe la mijlocul lui septembrie, Pitt ajunse la concluzia că nu se putea încrede în Austria şi că Anglia va trebui să ia în considerare soluţia de a continua războiul având ca aliată doar Rusia.

Deplasarea spre nord a armatei arhiducelui nu era neapărat o mişcare strategică greşită, deoarece avea să-i silească pe francezi să-şi risipească trupe spre Rin în loc să întărească armata lui Duras. Gafa a fost mai degrabă decizia Austriei de a ataca oraşul Mainz şi nu Basel-ul şi Belfort-ul. Îndreptându-se spre Mainz, armata arhiducelui înaintă prea mult spre nord, nemaiputând să-l sprijine pe Korsakov dacă francezii ar fi atacat în Elveţia, şi chiar dacă aceştia din urmă ar fi rămas în defensivă şi cele două corpuri de armată ruseşti s-ar fi unit cu bine, ruşii n-ar fi fost îndeajuns de puternici pentru a-l ataca pe Duras cu mai mult decât o şansă de succes de cincizeci la sută.

Pentru ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai mult, austriecii nu aşteptară sosirea lui Suvorov în Elveţia, şi se grăbiră să pornească spre Mainz. Astfel că, în timp ce austriecii înaintau către Mainz şi Suvorov venea dinspre Italia, armata lui Korsakov fu nevoită să înfrunte în apropiere de Zürich o forţă franceză care-i era aproape egală numeric.

Ca urmare a dorinţei lui Thugut de a recâştiga controlul asupra Ţărilor de Jos, austriecii îl cadorisiră pe Duras cu un prilej nemaiîntâlnit de a ataca una dintre armatele aliaţilor în condiţii foarte favorabile şi de a salva o situaţie ce părea disperată.

Planurile lui Duras erau pe cale de a se îndeplini.

- 20 -

Încă din iunie, după prima bătălie de la Zürich, Duras reorganizase armata în opt divizii de luptă, o divizie de rezervă şi o divizie de interior. De asemenea, îşi revizuise sistemul de comandă, numind mai mulţi comandanţi noi şi energici. Departe de Zürich, Turreau comanda în Valais cei nouă mii o sute de oameni ai diviziei întâia, iar divizia a doua, a lui Lecourbe, cu un efectiv de treisprezece mii cinci sute de oameni ocupa zona din împrejurimile trecătorii Saint Gotthard. În apropiere de Zürich, cei nouă mii nouă sute cincizeci de oameni din divizia a treia, comandată de Soult, se afla pe râul Linth; cei nouă mii o sută de oameni din divizia a patra, de sub comanda lui Mortier*, erau dispuşi în faţa Zürich-ului; divizia a cincea, a lui Lorge, alcătuită din nouă mii de ostaşi, şi divizia a şasea a lui Menard, cu zece mii de oameni, controlau cursul râului Limmat; iar Klein comanda cei cinci mii patru sute şaizeci de oameni ai diviziei a şaptea, pe care Duras o dispusese în spatele celor ale lui Lorge şi Menard. Mai departe, cei şapte mii nouă sute de oameni din divizia a opta a lui Chabran controlau linia Rinului, pe porţiunea în care acesta străbătea Elveţia pe direcţia est-vest. Divizia din interior avea trei mii patru sute de oameni şi îşi îndrepta eforturile mai ales spre asigurarea pazei liniei de comunicaţie care păstra legătura armatei cu Franţa şi spre prinderea

---

* Mortier (Adolphe, duce de Trevise) (1768-1835): Mareşal al Franţei, învingător la Hanovra (1803), apoi combatant în Spania. A murit victimă a unui atentat. (n.t.).

bandelor de partizani regalişti. Divizia de rezervă avea un efectiv de patru mii şase sute optzeci de oameni, iar artileria cuprindea o mie cincizeci de soldaţi.

Cu această forţă trebuia să se confrunte corpul de armată rus al lui Korsakov, cu douăzeci şi şapte de mii trei sute cincizeci de oameni. Acesta controla o linie ce se întindea de la Zürich până la râul Limmat şi de acolo până la Rin. O forţă militară austriacă, alcătuită din douăzeci şi una de mii opt sute de oameni, sub comanda lui von Hotze, stăpâneau poziţiile de-a lungul unei linii ce se întindea de la lacul Zürich, pe lângă râul Linth, până la localitatea Dissentis, în munţii Grisons. Spre sud, Suvorov, cu treizeci de mii patru sute de oameni se îndrepta spre Elveţia.

Ministrul de război îi spuse lui Duras că „rezultatul acestei campanii şi, poate, însuşi destinul Republicii depinde de forţa şi de curajul dumitale."

Duras ştia prea bine că armata lui era singurul corp de armată în stare să reia ofensiva, şi un atac victorios nu numai că ar fi redus presiunea pe frontul italian, ci ar fi şi izgonit armata anglo-rusă din Olanda. Îşi pregătea cu înfrigurare ofensiva. Materiale de înlocuire, raţii şi muniţii sosiră în valuri continue pe front, până când în cea de-a treia săptămână a lui septembrie armata lui fu gata să atace.

Obiectivul lui nu se limita doar la a-l sili pe Korsakov să se retragă, ci şi să anihileze ca forţă de luptă corpul lui de armată. Planul lui tactic era de a-i convinge pe ruşi că el avea să atace în nord, peste Rin, când în realitate pregătea o serie de lovituri în apropiere de Zürich.

Duras le ordonă lui Chabrau şi Menard să efectueze atacuri diversioniste de-a lungul Rinului, în vreme ce

principala forţă de asalt — paisprezece mii de oameni aduşi din diviziile lui Menard, Lorge, Klein şi Mortier — ataca de partea cealaltă a Limmat-ului, la Dietikon, aflat la şapte mile depărtare de Zürich. Forţa principală urma să pună stăpânire pe platoul Fahr, despicând în felul acesta frontul rusesc, şi după aceea să trimită brigăzi către stânga şi dreapta. Unităţile care aveau să se deplaseze spre stânga trebuiau să ţină în loc unităţile ruseşti înşirate de-a lungul Rinului, în vreme ce trupele care aveau să înainteze spre dreapta urmau să ameninţe împrejurimile nord-vestice ale Zürich-ului. În timp ce s-ar fi desfăşurat atacul principal, încă o divizie urma să atace oraşul dinspre sud. Când cleştele avea să se închidă în jurul Zürich-ului, Soult urma să facă o pătrundere a frontului central. Obiectivul lui era dublu: să-i înfrângă pe austriecii lui von Hotze, şi să-i împiedice să-l întărească pe Korsakov.

Ca să se asigure succesul, operaţiunea, plănuită pentru 23 septembrie necesita o executare simultană, dar în ziua de 22 Soult îl informă pe Duras că nu va reuşi să termine decât abia în dimineaţa zilei de 25 construirea podului de care avea nevoie ca să treacă peste Linth.

Cartierul general de la Bremgarten era ca un roi în plină activitate, mobilizarea în vederea ofensivei impunând o muncă de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

De săptămâni de zile vremea fusese umedă, ritmul de lucru — frenetic; nervii tuturor erau solicitaţi la maximum. Citind mesajul lui Soult, Duras înjură, apoi azvârli foaia mototolită şi intră cu paşi mânioşi în biroul său, trântind uşa cu atâta violenţă încât tânărul său aghiotant sări în sus.

Nimeni din cei din sala de operaţiuni nu mai scoase o vorbă, zumzetul conversaţiilor încetând brusc.

— Voi vedea când doreşte să refacem programarea, spuse Bonnay calm, rupând tăcerea. Soult e norocos că se află la o depărtare de şaizeci de kilometri!

— Nu-l lăsa o vreme să iasă din biroul lui, zise Vigée, tărăgănându-şi cuvintele cu obişnuita lui nepăsare.

— Mai bine ai grijă ca regimentul tău să fie pregătit, îl avertiză Bonnay, cu mâna pe clanţa biroului lui Duras.

— Noi totdeauna suntem gata, dragul meu prieten, replică Vigée, surâsul lui strălucitor luminându-i ochii. „Copiii" mei abia aşteaptă să ucidă câţiva ruşi.

— Dorinţa li se va împlini în curând.

Bonnay îl simpatiza pe Vigée, în ciuda mustrărilor pe care i le adresa uneori — Vigée îşi făcea bine treaba.

— Cholet, să ai curierii gata de drum peste zece minute. Fiecare escadron trebuie să fie înştiinţat în legătură cu noul program de acţiune.

Şi apăsând clanţa, deschise uşa biroului lui Duras şi intră.

— Nu ne putem permite amânarea asta, bombăni Duras, încruntându-se la Bonnay. Blestematul de Suvorov se află deja la Bellinzona... O fi şi trecut mai departe, până acum, mormăi nemulţumit. Ofensiva asta trebuie să se încheie înainte ca Suvorov să ajungă la Altdorf.

— Soult a avut probleme cu obţinerea materialelor pentru podul lui.

— Cu toţii avem probleme, mârâi Duras.

Lăsându-se mai mult pe spate în fotoliul său, îşi ridică privirea spre Bonnay, în ochi citindu-i-se sfidarea şi nemulţumirea.

— Care-i data cea mai apropiată la care putem reface graficul de timp?

— Curierii lui Cholet aşteaptă deja afară, zise Bonnay, care ştia că nu avea rost să discute în contradictoriu cu Duras, când acesta se afla într-o dispoziţie ca aceea de acum. Soult spune că în dimineaţa zilei de douăzeci şi cinci.

— Asaltul începe odată cu zorii zilei de douăzeci şi cinci. Nici o modificare, sub nici un motiv. Trecem Limmat-ul în clipa în care se va crăpa de ziuă. Trimite-l pe Dedon. Vreau ca bărcile de transport să fie duse în noaptea asta la Dietikon.

— Vom cuceri Zürich-ul înainte ca Suvorov să ajungă la Altdorf, susţinu Bonnay plin de speranţă, încrederea în comandantul lui fiind totală.

Duras zâmbi uşor.

— La dracu'! Bineînţeles că-l vom cuceri!

— —

La ora cinci, în dimineaţa zilei de 23, navele de transport militar — şaisprezece şalupe mari şi treizeci şi şapte mai mici — se aflau toate la Dietikon, ascunse în aşa fel încât să nu fie văzute de santinelele ruseşti de pe malul opus al Limmat-ului.

Menard, care comanda divizia a şasea, se pregăti făţiş în ziua de 24 pentru o traversare a râului la Brugg. Îşi adună toţi ofiţerii, consultându-se cu ei, pregătind un pod din pontoane şi bărcile sale pentru lansarea unei ofensive — totul cu scopul de a da trupelor ruseşti aflate vizavi de el, la Vogelsang, impresia că atacul principal avea să aibă loc la Brugg.

Pe 24, înainte de miezul nopţii — Duras conducând personal operaţiunile — bărcile, ascunse la trei sute de metri depărtare de malul râului, fură cărate pe braţe până

la apă. Vasele mai rapide şi mai uşoare aveau să străbată lăţimea de nouăzeci de metri a râului cu primii ostaşi; apoi avea să treacă un al doilea grup de bărci, mai mari, şi un al treilea grup urma să lase ostaşi pe o mică insulă de pe râu, apărată de posturi de pază ruseşti.

Oameni de planton, răspândiţi de-a lungul malului stâng în trei divizii, aşteptau semnalul pentru lansarea bărcilor. Foy, la comanda artileriei, îşi adusese la faţa locului toate piesele de artilerie, cu roţile înfăşurate în cârpe ca să nu facă zgomot, încă de la ora două noaptea. Având sarcina de a apăra trupele de asalt, tunarii lui erau în poziţie de tragere.

Avangarda, grenadieri şi puşcaşi din cea de-a zecea brigadă uşoară şi semibrigada treizeci şi şapte, comandată de Gazan — treizeci şi şapte de ani şi de curând numit general de brigadă — era desfăşurată în poziţii de luptă la aproximativ cincisprezece metri depărtare de marginea râului.

Brigăzile lui Bontemp şi Quetard se aflau la Nieder-Urdorf şi Dietikon; rezerva, sub comanda lui Klein, era în valea Schlieren, vizavi de Zürich, gata să ajute stânga lui Mortier dacă ruşii ar fi încercat să părăsească oraşul.

Pe la ora trei noaptea, fiecare se afla la post, toate unităţile militare ocupând exact poziţia prestabilită, în aşteptarea semnalului de atac. Ordinul pentru cavalerie — „Rulaţi mantalele!" — veni la ora patru şi jumătate, practica fiind sinonimă în armata franceză cu un semnal că lupta era iminentă. Mantaua rulată şi purtată în bandulieră îl apăra pe ostaş de o tăietură cu sabia în umărul stâng, aceasta fiind principala lovitură a unui cavalerist inamic.

Toţi îşi verificară pentru ultima oară armele.

La cinci fără un sfert, Duras dădu ordinul de atac, şi geniştii se năpustiră înainte ca să-şi lanseze la apă bărcile de asalt. În câteva secunde, două dintre ambarcaţiunile supraîncărcate eşuaseră pe nişte rădăcini de salcie, zgomotul trezindu-le pe santinelele ruseşti. Imediat izbucniră focuri de armă din pădurile în care erau instalate porturile de pază. Artileria lui Foy ripostă, spulberându-l pe inamic, şi ruşii se retraseră în grabă.

De îndată ce se auzi bubuitul de atac al tobelor, artileria lui Foy se deplasă în noile sale poziţii, pentru a sprijini trupele ce goneau spre platoul Fahr. Ruşii aruncară în luptă o brigadă împotriva capului de pod al lui Duras, dar trăgătorii de elită francezi o făcură bucăţi, şi ruşii se repliară. Ambarcaţiunile continuară să transporte rapid soldaţi pe malul opus, şi când Duras văzu că se adunaseră suficiente trupe pentru a-şi menţine noile lor poziţii, dădu ordin să fie adus echipamentul de ponton.

La ora cinci fix, începu lucrul la pod, în timp ce pionierii care trecuseră râul cu primul val tăiau un drum prin pădure, în folosul cavaleriei şi al artileriei.

Pe la şase, trupele de asalt ale lui Gazan cuceriseră poziţiile ruseşti de pe coline şi puseseră stăpânire pe Kloster-Fahr. În jur de ora şapte, opt mii de oameni se aflau pe malul opus, iar la nouă întreaga divizie trecuse Limmat-ul.

Între timp, falsul atac al lui Menard, la Brugg, reuşise să-l păcălească pe generalul rus Durasov, care trimise imediat după ajutor ca să întâmpine ceea ce credea el a fi principalul asalt francez. Mares, unul dintre aghiotanţii lui Duras, trimis la Brugg în acea dimineaţă ca să raporteze asupra desfăşurării falsului atac, scrise către bază: *„Am impresia, iubite general, că inamicul vă înlesneşte foarte mult lucrurile. Se pare că ei nu vor să-şi aban-*

doneze poziţiile, şi decizia dumneavoastră de a tăia în două armata rusă a dat roade[18]*."*

Duras îşi întoarse atenţia asupra Zürich-ului.

Aproape fără a face vreo pauză, Duras trimise două semibrigăzi în stânga sa, în timp ce alte două, conduse de Qudinot, se îndreptară spre Zürich. Obiectivul imediat era Zürichberg-ul, uriaşa colină care domina împrejurimile nordice ale oraşului. Când oamenii lui Qudinot încercuiră colina, Mortier îşi aruncă întreaga divizie împotriva vecinătăţilor vestice ale oraşului. Zguduiţi de atacul neaşteptat, ruşii îşi părăsiră poziţiile şi se retraseră grabnic în spatele zidurilor cetăţii. Cu toate acestea, Korsakov îşi recăpătă îndrăzneala, azvârli în luptă două noi batalioane şi ordonă un contraatac. Ieşind ca o furtună din Zürich, ruşii retezară atacul francezilor şi îi împinseră înapoi cu vârful baionetei[19].

Ordonând imediat rezervelor lui Klein să vină de la Schlieren, Duras îşi regrupă oamenii pentru a stăvili atacul violent. Colonelul Humbert, care fusese obiectul unui schimb de prizonieri după capturarea lui în Irlanda, porni în fruntea batalionului său de grenadieri şi se năpusti pe urmele lui Duras în ruşii care înaintau. Vreme de câteva clipe duşmanii rămaseră încleştaţi într-o luptă mortală, dar ruşii fură cei care în cele din urmă rupseră rândurile şi se retraseră spre Zürich. Disperat, Korsakov îşi trimise în acţiune rezerva de cavalerie. Duras ordonă să vină bateriile franceze ale artileriei de câmp, care sosiră în goană, să sprijine atacul lui Qudinot.

În vreme ce lupta se desfăşura cu furie în faţa Zürich-ului, acesta conduse oamenii din a zecea brigadă uşoară, din semibrigăzile a treizeci şi şaptea, a cincizeci şi şaptea şi a o sută doua, dintr-o unitate elveţiană şi un

regiment de cavalerie către suburbiile Zürich-ului şi colina Zürichberg. Dându-şi seama de întreaga amploare a ameninţării franceze, Korsakov lansă un violent contra-atac, încercând cu disperare să menţină deschisă singura lui cale de scăpare. Când ruşii se revărsară din Zürich, tunurile de câmp franceze deschiseră focul. Tăind brazde largi în liniile ruseşti, trăgătorii reuşiră să silească inamicul să rămână practic nemişcat. Atunci oamenii lui Duras îi împresurară. Îi prinseră pe ruşii zăpăciţi într-o cumplită luptă nemiloasă, şi îi împinseră înapoi până la poalele Zürichberg-ului.

La prânz, asupra măcelului se aşternu tăcerea. Nici francezii, nici ruşii — uluiţi şi unii şi alţii de pierderile lor şi de duritatea luptei — nu aveau puterea să reia confruntarea. Cu toate acestea, generalii îşi regrupară în curând oamenii. În faţa Zürich-ului, trăgătorii de elită ai lui Mortier începură să intre în suburbiile vestice. Către nord, infanteria franceză înaintă spre Zürichberg. Şarjele la baionetă ale ruşilor o rostogoli în josul pantelor. Duras trimise oameni să înconjoare dreapta ruşilor. După ce-şi folosise ultimele rezerve, Korsakov nu era în stare să facă faţă acestei noi ameninţări, şi fu nevoit să abandoneze controlul asupra muntelui. Îşi retrase trupele în suburbiile nordice şi le ordonă să fortifice casele în vederea unei rezistenţe de ultim efort. Francezii îi urmăriră. Ruşii vărsară un foc pustiitor în coloanele de asalt franceze, care se repliară, lăsând străzile aşternute cu morţii lor. Atacurile reînnoite nu se soldară cu nici o înaintare, dar la scurt timp după înserare, Qudinot împinse patrule de luptă până pe vârful Zürichberg-ului. În cursul nopţii el îşi întări controlul asupra muntelui, o mişcare ce însemna condamnare pentru armata rusă.

În vreme ce luptele se desfăşurau cu furie în faţa Zürich-ului, divizia lui Soult era şi ea în acţiune. Înainte de asaltul general, Soult formase o unitate de comandă specială care să creeze un avanpost pe malul austriac al râului Linth. În noaptea de 24 septembrie, membrii comandoului plonjară în apele îngheţate ale Linth-ului şi ajunseră pe malul austriac fără a fi depistate. Mişcându-se într-o tăcere ucigătoare, ostaşii din comando spintecară cu sabia santinelele austriece, capturară câteva posturi de artilerie şi expediară o telegramă înapoi, pe malul ocupat de ai lor. Atunci Soult trimise repede trupe noi pe malul austriac, şi la ora cinci, în dimineaţa de 25 septembrie, o mie două sute de infanterişti pătrundeau în liniile austriece. Von Hotze, comandantul austriac, primi veste despre atacul francez şi se năpusti afară, în aerul ceţos al dimineţii, ca să-şi regrupeze trupele. Alergând prin ceaţă, nimeri din greşeală în primele rânduri ale oamenilor lui Soult. Puşcaşii francezi îl doborâră. Moartea lui von Hotze făcu ca orice rezistenţă eficientă să devină imposibilă. Când geniştii lui Soult aruncară un pod de pontoane peste Linth, ofiţerii austrieci puseră la cale o serie de contraatacuri de companii şi batalioane prost coordonate. Acestea fură respinse cu uşurinţă de francezi, care pătrunseră apoi adânc în poziţiile austriecilor. Spre începutul serii, brigăzile lui Soult penetraseră principala linie de rezistenţă austriacă, dezechilibraseră centrul frontului aliaţilor, şi le distruseseră austriecilor posibilitatea de a detaşa unităţi care să ajute regimentele lui Korsakov prinse în luptele de la Zürich.

În timpul nopţii, Korsakov respinse oferta lui Duras de a organiza o evacuare paşnică a oraşului, luându-l prizonier pe solul lui Duras, sfidând astfel legile războiului.

Korsakov convocă apoi un consiliu de război care decise să iasă cu forţa din capcana francezilor şi să fugă spre nord, în Germania. Korsakov numi cinci batalioane şi un regiment de cavalerie care să-i reţină pe francezi în suburbiile vestice. Patru batalioane aveau să recucerească Zürichberg-ul, iar alte şase aveau să păstreze controlul asupra oraşului, în timp ce restul armatei, cu unităţile ei de aprovizionare şi artilerie, se va îndrepta grabnic spre nord.

În primele ore ale dimineţii zilei de 26 septembrie — înainte de ivirea zorilor — infanteria rusă ieşi ca o furtună din Zürich, urcă în goană pantele muntelui şi, printr-un atac la baionetă, îi îndepărtă de pe vârf pe francezii luaţi prin surprindere. Mişunând prin suburbii, ostaşii ruşi, printr-o cruntă luptă corp la corp, curăţară de trăgătorii de elită francezi străzile înguste şi casele Zürich-ului. Apoi principala coloană ieşi din oraş, dar Duras îşi recăpătă repede echilibrul şi capacitatea de a lua iniţiative şi lansă o serie de atacuri violente şi eficiente. Artileria lui călare se năpusti în galop şi zdrobi oraşul. Înghesuiţi pe străzile înguste, sute de ruşi pieriră neputincioşi sub ploaia de gloanţe şi tirul de artilerie. Între timp, pe Zürichberg, Qudinot îşi reorganiză comanda şi urcă iar pantele. Trăgătorii de elită îi decimară pe ruşi şi coloane năvalnice pătrunseră prin liniile slăbite ale inamicului. Batalioanele lui Qudinot recuceriră vârful şi apoi goniră spre porţile oraşului, unde grenadierii lui Korsakov se pregăteau pentru o ultimă rezistenţă disperată. Sub focul pustiitor al muschetelor, ruşii nu cedară şi muriră acolo unde se aflau.

Căţărându-se peste cadavrele duşmanilor lor măcelăriţi, francezii pătrunseră brusc în zona nordică a Zürich-

ului. Acolo găsiră batalioanele de ariergardă şi o mare parte din coloana principală — întârziată din cauza barajului de artilerie al lui Duras — înghesuită încă pe străzi. Neputând să se desfăşoare, ruşii nu putură face nimic pentru a-i împiedica pe francezi să tragă salvă după salvă în liniile lor neajutorate.

Francezii secerară rând după rând de infanterişti ruşi îmbrăcaţi în verde, în timp ce cai lansaţi în goană târau tunuri şi căruţe trecând peste mormanul de morţi şi muribunzi, sporind oroarea măcelului. Noi unităţi franceze pătrunseră prin porţile sud-centrale, şi muschetele lor se adăugară masacrului tot mai cumplit. Când, spre seară, fumul se mai împrăştie, mai bine de trei mii de cadavre ale ruşilor zăceau presărate pe străzile Zürichului. Mai mult de cinci mii de oameni, printre care o sută patruzeci şi doi de ofiţeri, rămaseră prizonieri ai lui Duras, captura acestuia incluzând şi totalitatea artileriei şi proviziile ruşilor, în vreme ce rămăşiţele coloanei lui Korsakov, care acum nu mai constituiau o forţă de luptă coerentă, goneau cu greu pe drumurile ce duceau spre Germania[20].

După ce sfărâmase frontul aliaţilor în Elveţia, Duras se pregăti imediat să urmărească rămăşiţele armatei lui Korsakov şi să le zdrobească. Făcu planuri să plece în fruntea a două divizii de infanterie şi rezerva lui de cavalerie, pornind pe urmele lor, către nord.

În cadrul unui consiliu convocat în grabă, le spuse ofiţerilor săi obosiţi:

— Cer câţiva voluntari... o companie mică de cavalerie, care să mă însoţească într-o misiune personală menită să-l prindă din urmă şi să-l ucidă pe Korsakov.

Se uită cu atenţie la oamenii aşezaţi în jurul mesei, păstrându-şi o privire neutră.

— Nu e nevoie să spun nimănui că el, cu cazacii lui, este bine apărat. Aş prefera oameni fără obligaţii familiale.

— Contaţi pe mine, zise Vigée, şi ostaşii mei mă vor urma ca un singur om. Vor considera o onoare să-i dea un ajutor contesei.

Nimeni nu puse sub semnul întrebării motivele pentru care Duras îşi risca viaţa, şi unul după altul, ofiţerii săi se oferiră voluntari, pe ei şi pe oamenii lor.

— Vă mulţumesc, zise Duras cu un uşor zâmbet, dar treizeci vor fi de ajuns. Vă voi lăsa pe dumneavoastră, domnilor, să decideţi cine va merge. Vom pleca în zori. Cei mai buni cai ai dumneavoastră, fără bagaje suplimentare, dar cu o raţie de ovăz pentru calul fiecăruia. Vom călători rapid, ca să-l prindem din urmă.

Când se ridică în picioare, Bonnay se ridică odată cu el. Mai erau de aranjat un milion de detalii pentru forţele franceze care se îndreptau spre Constance ca să alunge din oraş forţele de emigranţi ai lui Condé, şi pentru cele care se deplasau spre sud cu ordin să-l distrugă pe Suvorov.

— Asiguraţi-vă că săbiile vă sunt proaspăt ascuţite, adăugă Duras, întorcându-se să plece. Cazacii îşi mânuiesc bine lamele lor.

— —

— Nu mergi cu mine, îi spuse Duras lui Bonnay când ieşiră în încăperea alăturată. Este un ordin. Cineva trebuie să rămână în spate ca să coordoneze mişcările armatei.

— Oare Lecourbe va fi în stare să-l ţină în loc pe Suvorov?

La 24 septembrie, avangarda lui Suvorov ajunsese la trecătoarea Saint Gotthard şi îşi tăiase drum printre apărătorii francezi cu preţul a două mii de oameni. Francezii se retrăseseră atunci până la Podul Diavolului, o poziţie extrem de puternică, pe râul Reuss. O potecă asemănătoare cu un tunel, lată de vreun metru şi jumătate, flancată de stânci masive pe o latură şi de o prăpastie adâncă de mai bine de douăzeci de metri pe cealaltă, ducea spre pod.

— Lecourbe îşi are tunul pe potecă. Asta ar trebui să-l întârzie o vreme pe Suvorov, chiar luând în considerare predilecţia ruşilor pentru folosirea soldaţilor drept carne de tun. Nu-mi trebuie decât două zile, şi dacă n-ar fi toţi atât de obosiţi, aş pleca la noapte. Ţinând seama că grosul armatei noastre se îndreaptă spre sud în marş forţat ca să le aducă întăriri lui Lecourbe şi lui Soult, sper ca liniile noastre să reziste până mă voi înapoia.

— Vă riscaţi viaţa când victoria este aproape a noastră.

— Trebuie să fac asta pentru Teo.

— Şi pentru dumneavoastră.

— E ceva atât de ciudat? ripostă Duras. Cum altfel ar fi ea în siguranţă?

Bonnay schiţă o grimasă.

— Ce nu-i în ordine este doar că momentul e foarte critic acum. Dacă Suvorov reuşeşte o străpungere? În Italia a trecut fără probleme prin armatele noastre.

— A trecut prin Moreau, ceea ce este o treabă uşoară. Moreau a pierdut tot aşa şi bătălia de la Trebbia, când a stat în spate şi n-a făcut nimic pentru McDonald. Iar Joubert era prea tânăr şi lipsit de experienţă ca să i

se încredinţeze comanda. Asta e! Acum te simţi mai bine? întrebă Duras pe un ton glumeţ.

— Spuneţi-mi că Lecourbe şi Soult pot rezista şi mă voi simţi mai bine.

— Pot.

Un răspuns neechivoc, caracteristic pentru stilul de comandă al lui Duras. Avea încredere în oamenii pe care îi chemase să slujească sub conducerea lui.

— Ei, şi-acum, ce ordine finale trebuie să fie expediate înainte să plec, mâine dimineaţă?

Discuţia era încheiată.

- 21 -

Era încă întuneric când Duras se trezi şi se îmbrăcă, dorinţa lui de răzbunare fiind imperativă. Nu-şi trezi ordonanţa, ci se strecură în tăcere afară din locuinţa sa, şi parcurse strada ciuruită de mitralii care ducea la cartierul general.

În ora ce trecu până să-şi facă apariţia oamenii lui, Duras cercetă cu atenţie hărţile de pe perete, încercând să calculeze care putea fi destinaţia imediată a lui Korsakov. *Cel mai probabil e ca resturile corpului de armată rus să fugă spre est,* decise el, *către Boemia.* Cu îndrăzneală, însemnă traseul pe hartă.

Bonnay îşi făcu apariţia primul, cu ordonanaţa sa şi cu cele mai recente mesaje de la curierii lui Lacourbe.

— Lacourbe rezistă, spuse Bonnay. Ruşii n-au reuşit să treacă de el.

— Trimite-i toate întăririle de care dispunem. Mută cartierul general la Altdorf, aşa vom fi mai aproape de locul confruntării. Eu mă voi înapoia peste două zile.

— Cu capul „Măcelarului" într-un sac, zise Vigée voios, auzind ultima parte a conversaţiei în clipa în care păşi în încăpere. Presupun că nu se găseşte pe-aici cafea pentru coniacul meu.

Bonnay arătă spre un ibric aburind pe care-l adusese ordonanaţa lui.

— Ar trebui să fii soţia mea, Henri, glumi Vigée, îndreptându-se cu paşi mari spre masa din colţ. Eşti aşa grijuliu cu detaliile!

— Iar tu ar trebui să fii copilul cuiva, ripostă Bonnay zâmbind.

— Preferabil al cuiva tânăr şi frumos, cu ţâţe mari, zise Vigée făcând şmechereşte cu ochiul.

— Nu prea cred că eşti nebăut, spuse Duras, aruncându-i o privire îngăduitoare celui mai bun ofiţer de cavalerie al său.

— Nu chiar, replică Vigée, acceptând de la ordonanţa lui Bonnay o cană cu cafea aburindă. Dar aproape, destul cât să trec prin această amuzantă vânătoare de oameni. O distracţie plăcută într-o zi frumoasă de toamnă, încheie el cu voioşie, turnând în cană coniac din sticla lui. Soldaţii mei se aşteaptă la câteva suveniruri.

— Nici o ureche, Vigée, îl avertiză Duras. Sunt convins că ne înţelegem unul pe altul.

— Chmiel a fost ajutat să priceapă, domnule, spuse Vigée cu respectul cuvenit comandantului său, care făcuse un tărăboi cumplit după ultimul raid de recunoaştere în teritoriu inamic.

— Bine. Mă bucur să te am pe dumneata şi pe oamenii dumitale, zise Duras, ştiind că instinctele ucigaşe ale ostaşilor lui Vigée erau ideale pentru urmărirea plănuită. Sunt în favoarea drumului către Saint Gall, continuă el, deşi s-ar putea ca generalul Korsakov să se îndrepte spre frontiera prusacă.

— Saint Gall, domnule, îl susţinu Vigée fără ezitare. Cazacilor lui le plac femeile de acolo. Din câte am auzit, Korsakov şi gărzile sale au nevoie de femei în fiecare noapte, adăugă, ştiind că în oraşul respectiv exista un bordel cu un oarecare renume.

Duras auzise şi el poveştile acelea. Cazacii lui Korsakov, aleşi cu grijă, aveau o reputaţie de specialişti în violuri şi brutalităţi.

— Aşadar, astă-noapte au făcut popas pe undeva.

— Şi-n dimineaţa asta îi doare capul.

— E gata toată lumea?

— Oamenii mei îşi aduc caii încoace, răspunse Vigée, golindu-şi la repezeală ceaşca de cafea.

— Pentru fiecare ostaş sunt ambalate raţii pentru două zile. Nu le mânca pe ale tale în dimineaţa asta, îl avertiză Bonnay în glumă pe Vigée, care se îndrepta spre uşă.

— Diseară o să mănânc raţii *ruseşti*, replică Vigée vesel, fluturându-şi mâna când ieşi din încăpere.

— *Dumneavoastră* trebuie să mâncaţi, zise Bonnay, oferindu-i o sticlă cu cafea.

— Mai târziu, zise Duras, luând-o şi zâmbindu-i bărbatului care-l slujise atât de bine. Când se va termina asta, trebuie să ne îngrijim de următoarea dumitale promovare.

— Nu-i nevoie decât să vă întoarceţi. Nu-l puteam înfrunta pe Suvorov fără dumneavoastră.

— Relaxează-te, Henri. Peste două zile voi fi înapoi.

— Ar trebui să lăsaţi pe altcineva să-i taie gâtul, bombăni Bonnay, îngrijorat că riscul era prea mare.

— Vreau să am eu satisfacţia asta, replică Duras, pe un ton categoric.

Călătoriră rapid, odihnindu-şi caii numai de două ori, oprindu-se deseori în sate ca să-i întrebe pe locuitori despre ceata de cazaci. Încă din primele ore ale dimineţii fuseseră pe urmele lui Korsakov — gărzile lui de corp, atât de specifice, erau uşor de recunoscut.

Când se lăsă noaptea îşi continuară drumul, deşi cerul fără lună îngreuna urmărirea. Stelele apărură doar pe alocuri pe cerul de un albastru cenuşiu, norii atârnau jos, şi o răcoare neospitalieră îngheţa aerul de toamnă.

Dar iarba era moale, presărată ici şi colo de pâlcuri de ierburi înalte şi uscate, şi ceata mare a lui Korsakov lăsa urme vizibile chiar şi în lumina aceea slabă.

Pământul moale şi umed absorbea zgomotul făcut de copitele cailor, şi oamenii lui Duras înaintau silenţios în noapte, mersul fiindu-le înăbuşit, conversaţia limitându-se la semne făcute cu mâinile. Poteca ce urmărea malul râului era mărginită de sălcii joase, ale căror ramuri lungi se legănau sub adierea vântului nopţii. Şi apoi copacii începură să se rărească, şi un câmp deschis, abia vizibil, se desfăşură în faţa lor.

Mai întâi simţiră mirosul fumului şi pe urmă îl zăriră înălţându-se peste muchia unei râpe, şi văzură flăcările unui foc, ca o strălucire roşie la orizont. Lăsându-şi caii în urmă, în grija a doi oameni, se târâră cu prudenţă prin lăstărişul de pe malul râului. În patru labe înaintară până pe marginea viroagei şi se uitară peste povârniş.

Sub ei, adunaţi în jurul unor focuri, Korsakov şi cazacii lui, înclinaţi spre jaf, obişnuiţi cu violenţa, petreceau o seară de distracţii brutale. Scena era neomenească, o viziune de iad.

De jur împrejur erau împrăştiate raniţe şi tunici. Se vedeau patru corturi mici şi unul mai mare, din mătase vărgată, în faţa căruia Korsakov, înveşmântat în brocard roşu, aşezat într-un fotoliu de campanie, îşi supraveghea tabăra. Două femei goale erau legate cu lanţuri de doi ţăruşi înfipţi la picioarele lui. În jurul focurilor stăteau cazacii, şi fiecare bărbat avea cu el una sau două femei. Unele erau legate şi azvârlite pe pământ; altele aveau căluş la gură, îmbrăcămintea le era sfâşiată, albul pielii lor sclipind în lumina flăcărilor.

Câteva femei se zbăteau în mânile ticăloşilor care le răpiseră, ţipetele şi strigătele lor ascuţite răsunând în noapte asemenea unor urlete animalice, contrapunctate de râsetele bărbaţilor.

O tânără fată fugea înnebunită printre bărbaţi, încercând să-i evite, însă de fiecare dată când un bărbat o lăsa să plece, îi smulgea o parte din rochie. Când ea fu goală şi se apropie de tufişurile care mărgineau tabăra, trei bărbaţi o ajunseră din urmă, o împinseră înapoi spre lumină, o trântiră pe jos şi tăbărâră pe ea.

La marginea cea mai îndepărtată a zonei luminate, două fete stăteau în picioare, spate-n spate, una înarmată cu un băţ, cealaltă cu o sabie, încercând să ţină la distanţă grămada de bărbaţi care se străduiau să ajungă la ele.

În cele din urmă fetele alergară către panta abuptă a viroagei şi începură cu disperare să se caţere chiar în direcţia locului în care se aflau oamenii lui Duras.

— Daţi-ne drumul! Lăsaţi-ne să plecăm! strigau ele jalnic.

Duras îşi ridică carabina, ţintind. Fiecare ostaş se pregăti să tragă, aşteptând ordinul lui Duras.

— Nu pe Korsakov, zise el în şoaptă. El este al meu.

Aşteptă până când comanda fu transmisă printre soldaţi într-un murmur ce se deplasa din om în om, vrând să se asigure că toţi înţelegeau, şi atunci trase.

Împuşcătura răsună asurzitoare în văgăuna de sub ei, trimiţându-şi ecoul din perete în perete, contopindu-se cu strigătele cazacilor care se repezeau să-şi ia puştile ghintuite, cu ţipetele răniţilor, cu urletele de groază şi spaimă ale femeilor.

Oamenii lui Duras îşi descărcară carabinele, le reîncărcară şi traseră o dată, de două ori, de trei ori,

alegându-i pe cazaci precum nişte ţinte într-un acvariu, până când Duras îl zări pe Korsakov, alergând către caii prioponiţi şi cărând sub un braţ o fată goală, ca şi cum aceasta n-ar fi cântărit mai mult decât o boccea.

— Încetaţi focul! strigă Duras, alunecând deja în josul pantei abrupte, estimând distanţa dintre el şi Korsakov şi pe cea dintre acesta şi cai.

În salturi şi alunecând, se năpusti cu nesăbuinţă în jos, nepierzându-şi din ochi prada. Fără a ţine seama că împuşcăturile cazacilor explodau în jurul lui, o luă la goană prin tabără, sărind peste focuri şi cazaci morţi, peste femei ce plângeau şi desagi de oblânc.

În îngrăditura lor din frînghii, caii se agitau, şi lui Korsakov îi era greu să-şi stăpânească armăsarul. Ţinând strâns căpăstrul animalului, încerca să-l tragă mai aproape şi să-i urce femeia pe spinare, dar calul se cabra şi se dădea înapoi, făcându-şi tovarăşa de lângă el să se agite precum un val neobosit.

Scoţându-şi sabia, Duras alergă cu toată viteza, rugându-se ca rusul să nu izbutească să-şi impună controlul asupra calului mai înainte ca el să străbată distanţa dintre ei.

Forţând în jos capul animalului printr-o brutală răsucire a braţului său, Korsakov îi zvîrli pe spinare femeia şi, încălecând dintr-un salt în spatele acesteia, şi-o potrivi ca pe un scut. Întinzând mâna după hăţuri, le prinse între degete, le strânse bine şi, înfingându-şi călcâiele în pântecele calului, îi dădu pinteni să pornească.

Mărindu-şi viteza la maximum, Duras se concentră asupra prăzii sale. Nimic altceva nu mai conta, nici scena la care tocmai fusese martor, nici războiul, nici ameninţarea dinspre sud a lui Suvorov. Numai omul pe care venise să-l ucidă.

— Korsakov!

Strigătul lui Duras răsună peste trosnetul împuşcăturilor şi ţipetele ascuţite, prelungindu-şi în noapte valurile ecoului.

Când îl zări pe Duras, Korsakov scoase un urlet de furie care zgudui tăriile cerului.

— Mori! strigă cu glas tunător, năpustindu-se drept spre Duras, ca un taur furios.

Oprindu-se în loc, Duras rămase dârz pe poziţie şi îşi înălţă sabia. Neclintit, în timp ce calul venea în goană spre el, urmărea cum Korsakov micşora distanţa ce-i despărţea. În ultima secundă posibilă, cu o mişcare rapidă, îşi roti sabia descriind un arc ucigător şi făcu un salt într-o parte.

Cu picioarele din faţă retezate, calul se prăbuşi, azvârlindu-i pe Korsakov şi pe femeie cu o asemenea forţă încât femeia, ameţită, rămase nemişcată pe pământ. Korsakov se ridică în picioare cu o agilitate uimitoare ţinând seama de corpolenţa lui, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet, asemenea unui animal, şi cu ochii întunecaţi de ură.

— Vino şi prinde-mă! urlă el, scoţându-şi cuţitul.

Faţa îi era roşie de furie, părul de culoarea paielor, răvăşit, ţepos, făcându-l să semene cu un mistreţ albinos, pieptul lui imens lucind în lumina focurilor.

Deşi Duras era înalt, Korsakov era o matahală de om, şi trupul suplu ca o sfoară de bici al lui Duras avea să fie în dezavantaj în confruntarea cu o forţă de brută. Cu un ochi învăţat cu tactica, Duras îşi studie adversarul în timp ce-şi descheia repede tunica şi şi-o scotea dintr-o scuturare a umerilor.

Într-o parte a creierului său, Duras remarcase o diminuare a zgomotului de împuşcături, o împuţinare a

ţipetelor şi strigătelor, dar nu deveni pe deplin conştient de lumea dinafară decât atunci când îl văzu pe Vigée, pătrunzând în goană în zona periferică a câmpului său vizual.

Puşca lui Vigée era ridicată.

— Este al meu! strigă Duras ca un avertisment, rotindu-se rapid la stânga şi la dreapta pentru a cuprinde cu privirea scena măceiului şi poziţia oamenilor săi. Să nu-l atingă nimeni!

O oarecare tăcere se lăsă asupra taberei luminate de focuri. Şi atunci Duras se întoarse din nou spre omul care-l făcuse să se depărteze atât de mult de îndatoririle sale şi îi spuse:

— Îţi iau soţia.

— Nici când vei fi mort! proclamă sfidător Korsakov.

— Nu-i nevoie decât de un cuvânt şi voi termina cu el, se oferi Vigée, cu puşca pregătită.

— Nu, zise Duras, deja înaintând.

— Atunci, luaţi asta! răspuse Vigée aruncând un cuţit căzăcesc în pământul moale de lângă picioarele lui Duras.

Smulgându-l din ţărână, Duras îl cântări câteva secunde în palmă. Mânerul era lustruit de prea multă folosinţă, ca şi sabia lui, şi o clipă se întrebă dacă el însuşi era cât de cât mai puţin barbar decât Korsakov, numărul oamenilor ucişi de el fiind prea mare pentru a şi-l aminti, nevoia unei răzbunări personale împotriva acestui individ fiind de o ferocitate primitivă.

Şi atunci Korsakov spuse:

— O s-o omor pe târfa de nevastă-mea după ce te voi ucide pe tine!

Iar Duras îşi aminti pentru ce venise atât de departe.

O lumină sălbatică strălucea în ochii lui când porni înainte, hotărât să-l elimine pe Kosakov din viaţa lui Teo. Cei doi bărbaţi se pândeau reciproc, rotindu-se în cercuri tot mai mici, observându-se, prudenţi, nesiguri de puterile şi slăbiciunile adversarului, aşteptând prilejul potrivit ca să atace. Mai impulsiv, Korsakov fu primul care se repezi, cu sabia fulgerând în lumină.

Fentând lama ucigătoare, Duras sări într-o parte, crestând braţul lui Korsakov în clipa în care se roti în loc.

Izbucnind într-un şuvoi de ocări, Korsakov îşi apăsă cu degetele mâinii sănătoase dunga roşie şi subţire de pe partea de sus a braţului.

— Ucide-l, strigă o femeie!

— Poate că n-ar fi trebuit decât să te dau pe mâna lor, zise Duras.

— Dacă o faci, voi lua cu mine câteva târfe, mârâi Korsakov, repezindu-se la Duras când atenţia acestuia fu distrasă de priveliştea femeilor goale şi însân-gerate care cereau răzbunare.

Duras reuşi să se îndepărteze dintr-o răsucire înainte ca lovitura sabiei lui Korsakov să taie osul, dar durerea cumplită din umăr aproape că-l făcu să cadă în genunchi. Bine antrenat cum era, reflexele lui fură mai puternice, şi printr-o rotire reuşi să se depărteze cât să nu fie ajuns de sabia lui Korsakov. Stăpânindu-şi cu furie simţurile pentru a rezista la acea suferinţă cumplită, evaluă la repezeală amploarea dezastrului. Mâna lui stângă continua să ţină strâns cuţitul ăzcesc, dar orice mişcare era un chin.

Schimbându-şi poziţia corpului, strânse din dinţi, pregătindu-se să întâmpine următorul atac al lui Korsakov.

Trupul ca de biovol se năpusti asupra lui cu o viteză incredibilă. Cu o energie extraordinară, Duras pară puternica lovitură joasă a lui Korsakov, trosnetul scrâşnit al tăişului izbit de tăiş trimiţând valuri de durere prin umărul lui rănit.

De astă-dată nu reuşi să se retragă îndeajuns de repede, reflexele fiindu-i slăbite de chinul arzător, şi Korsakov se strecură pe sub garda lui, înfigându-şi cuţitul în braţul cu care Duras îşi ţinea sabia.

Icnind de durere, Duras se trase înapoi, mărind distanţa dintre ei.

— Nu se pare... că o să-mi iei soţia, zise Korsakov zâmbind triumfător, răsuflând din greu, cu faţa congestionată de efort. Va fi din nou proprietatea mea... să fac cu ea ce-mi place.

Duras rămase în picioare, complet nemişcat, păstrându-şi forţele.

— O să te ucid, zise pe un ton calm, de parcă n-ar fi fost rănit în mod sălbatic, ca şi cum spiritul lui neobosit ar fi fost un mijloc suficient pentru a-şi îndeplini sarcina.

Korsakov văzu că pieptul cămăşii lui Duras era îmbibat de sânge şi zâmbi.

— Dacă ai fi fost cu încă o secundă mai lent, ţi-aş fi retezat braţul, zise răguşit, stând cu picioarele larg desfăcute, sigur de victoria sa.

— Dacă ai fi fost mai inteligent — replică Duras calm, eşecul nefiind compatibil cu principiile sale — nu te-ai fi oprit până n-ai fi ajuns în Rusia.

— M-aş putea mulţumi doar să aştept şi să te văd cum îţi pierzi sângele până mori. Cred că-i bine ca „domnii" de felul tău — accentuă rusul sarcastic — să-şi rezolve personal litigiile.

— Oare am pomenit de faptul că soţia ta poartă în pântece copilul meu? întrebă în şoaptă Duras.

Gura lui Korsakov zvâcni într-o monstruoasă grimasă. Apoi dinţii i se încleştară şi, cu un muget furios, atacă, ridicându-şi sabia deasupra capului. Două salturi fulgerătoare, nebune, şi lama lui se abătu în jos, ţintind capul lui Duras.

Dintr-o răsucire, acesta se trase spre stânga pentru a-şi proteja braţul rănit, şi, adunându-şi toate forţele rămase, trecu la atac. Nedând atenţie scăpărărilor albe de lumină ce-i explodau în ochi, se concentră asupra ţintei sale, evitând lama lui Korsakov printr-o îndoire iute ca fulgerul a genunchilor. Îndreptându-şi vârful sabiei spre abdomenul adversarului, centră, în clipa în care lovi, întreaga greutate a corpului său în braţul cu care îşi ţinea arma.

Sabia spintecă spinarea lui Korsakov, al cărui trup imens se prăbuşi ca un bolovan. Duras lăsă să-i cadă sabia, îşi mută cuţitul în mâna dreaptă, şi îi dădu lovitura de graţie implântându-i-l în inimă.

Scânteia vieţii se stinse în ochii duşmanului său,.

Femeile ţipară fără reţinere cerând trupul lui Korsakov, vrând să-l taie bucăţi pe care să le dea la câini. Însă Duras, clătinându-se pe picioare, spuse cu glas obosit:

— Ţineţi-le la distanţă. Puneţi-le să se îmbrace. Plecăm de aici peste zece minute.

Apoi se lăsă în genunchi şi, căzând moale, se ghemui pe pământ.

— Să coasă cineva umărul ăsta, cât timp mă odihnesc cinci minute, zise scrâşnind de durere şi

uitându-se în sus, la mulţuimea de soldaţi care se grăbiseră să se strângă în jurul lui.

Rămase treaz în vreme ce cămaşa îi fu tăiată şi cel mai îndemânatic dintre oamenii lui Vigée îi spălă cu coniac rănile, şi pe urmă cusu câteva copci în pielea bronzată a lui Duras. Se simţi mai bine după ce două guri zdravene de coniac domoliră împunsătura acului, şi când rana fu bandajată se ridică în picioare, încă nesigur, dar fără ajutorul cuiva.

Vigée petrecu el însuşi o cămaşă curată peste braţele şi capul lui Duras şi, în timp ce-i încheia nasturii de la guler, ca o mămică grijulie, spuse zâmbind:

— Fără supărare, domnule, dacă aţi fi fost în primejdie, l-aş fi ucis.

— Ştiu, Vigée, răspunse Duras, un zâmbet slab ridicându-i colţurile buzelor. De aceea te-am luat cu mine.

Când îşi începură călătoria de înapoiere, o plăcere neasemuită încălzea mintea lui Duras, o bucurie amestecată cu ruşine de care îşi dădu seama chiar în timp ce o savura. În vremuri mai vechi, ar fi fost în stare să-şi ucidă cu sânge rece rivalul, dar acum civilizaţia cerea motive mai subtile. Dacă avea o conştiinţă — ceea ce nu era lucru sigur după douăzeci de ani de luptă în războaie — poate că era un balsam să ştie că ticălosul de Korsakov merita să moară pentru încă alte o mie de motive pe lângă al său.

Zâmbi gândindu-se la acest raţionament, deoarece se considerase imun faţă de asemenea susceptibilităţi. Poate că îl schimbase iubirea. Îl schimbase, cu siguranţă — ştia asta tot atât de bine pe cât ştia câte săptămâni aveau să fie necesare pentru a izgoni din Elveţia pe ultimii austrieci şi ruşi. Şi, în cursul rapidei călătorii de

întoarcere la Zürich, gândurile lui plăcute avură tendinţa de a se concentra asupra faptului că acum exista o limită certă pentru despărţirea lui de Teo.

— —

Lecourbe rezistă la Podul Diavolului vreme de patru zile, dar Suvorov îşi azvârlea întruna grenadierii drept în ucigătorul foc al tunului. Poteca fu în curând astupată de cadavrele morţilor şi muribunzilor. Stâncile de dedesubt erau şi ele presărate cu cadavre, dar soldaţii ruşi continuau să se caţere pe rămăşiţele tovarăşilor lor şi să înainteze.

În cele din urmă, împuţinându-li-se muniţia, tunarii francezi se retraseră peste pod. Suvorov îşi azvârli încă o dată oamenii înainte, şi din nou aceştia pieiră cu sutele într-o zadarnică încercare de a forţa poziţia francezilor. Atunci Suvorov trimise un grup alcătuit din cei mai buni grenadieri şi cazaci să coboare pantele până în valea râului Reuss. Acest grup de atac reuşi să-şi croiască drum prin zăpadă şi să ameninţe flancul francezilor. Lecourbe îşi dădu seama că nu mai putea să-i ţină în loc pe ruşi. Convins că îi aplicase o pedeapsă aspră lui Suvorov, se retrase spre nord, să aştepte întăriri de la Duras.

Două zile mai târziu, grupuri fruntaşe din divizia lui Soult ajunseră, după câteva zile de marş forţat, să se alăture forţelor lui Lecourbe la capătul sudic al Lacului Celor Patru Cantoane. Sosind tocmai la timp, oamenii lui Soult ajutară unităţile obosite şi greu încercate ale lui Lecourbe să împingă înapoi avangarda lui Suvorov şi împiedicară orice alt efort al ruşilor de a se îndrepta spre Zürich.

Într-o asemenea conjunctură, Suvorov află de înfrângerea lui Korsakov şi îşi dădu seama că în curând Duras avea să se întoarcă împotriva lui. Decise să-şi conducă oamenii într-un marş disperat către nord-est, sperând să ajungă în Germania înainte ca francezii să-l poată prinde în capcana trecătorilor înzăpezite din Alpi şi să-l nimicească.

Era totuşi prea târziu; fusese prins într-o cursă. Flancul drept al lui Lecourbe se închise în urma lui în valea Reuss-ului, despărţindu-l de coloana de aprovizionare. Duras aduse apoi la Altdorf divizia lui Mortier, de la sud de Zürich, trecând prin Schwirz, şi grosul diviziei lui Soult la Weesen, blocând ambele capete ale văii Linth-ului. Plecând din Zürich în seara zilei de 28 septembrie, Duras înaintă repede pe lângă Zug şi lacul Lucerna, şi se întâlni cu Lecourbe în ziua de 29 în apropiere de Altdorf, şi porni mai departe, spre nord-est, urmărindu-l îndeaproape pe Suvorov.

Pe 29 septembrie, Suvorov postă o ariergardă la intrarea în trecătoarea Klonthal, şi, încălecând pe un cal mic şi robust, căzăcesc, îşi conduse restul trupelor către Glaris. La rândul lor, francezii împresurară ambele capete ale coloanei.

Neputând să scape către nord-est, Suvorov se hotărî să pornească drept spre est, către munţii Grisons. Îşi rechemă ariergarda, îşi ordonă artileria şi răniţii, şi îşi conduse mai departe trupele obosite. Vreme de o săptămână ruşii înaintară cu greu spre est. Pe un teren incredibil de accidentat, înfundându-se până la genunchi în nămeţi, oamenii epuizaţi se prăbuşeau ieşind din rând şi nu se mai ridicau. Viscolele ştergeau potecile, cai şi soldaţi dispăreau în crevaşe, şi rândurile tot mai subţiate,

înşiruindu-se de-a lungul a mile întregi, ajunseră în cele din urmă în Germania[22].

Corpul de armată rus era aproape distrus.

Într-un moment în care şansele militare şi politice ale Franţei se aflau la nivelul lor cel mai scăzut, Duras salvase naţiunea.

Fu cea mai mare victorie a sa.

Dar la scurtă vreme după aceea, soarta interveni, schimbând planurile pline de speranţă ale lui Duras şi mersul istoriei. La 9 octombrie, după ce evitase fregatele lui Nelson* în Mediterana, o mică navă ancoră la Saint Raphael.

Bonaparte revenise în Franţa.

Şi, exact peste o lună, lovitura de stat din 18 Brumar dizolvă prin forţă armată cele două corpuri legislative ale republicii şi concentră autoritatea supremă în mâinile a trei consuli: Bonaparte, Roger-Ducos şi Sieyès. Cel de-al doilea şi ce-l de-al treilea consul nu supravieţuiră mult. În mai puţin de o lună, Bonaparte rămase să cârmuiască singur.

Iar Duras fu convocat la Paris pentru a i se încredinţa comanda armatei din Italia.

La început refuză; avea planuri personale, îi trebuia timp să-şi recapete forţele după zece luni de campanie. Dar Bonaparte nu-i îngăduia să refuze.

„Întregul teritoriu cucerit de francezi în Italia a fost pierdut", îi spuse. „Armata se află în stare de şoc, disciplina nu mai există", adăugă el. Duras era singurul

---

* Nelson (Horatio, viconte, duce de Bronte) (1758-1805): Amiral britanic, victorios în bătălia de la Abukir şi încea de la Trafalgar, în cea din urmă fiind ucis (n.t.).

în care se putea încrede pentru restabilirea armatei fărâmiţate.

— Este de datoria dumitale, insistă el. Franţa are nevoie de dumneata!

Cu o dureroasă tristeţe îi scrise lui Teo, explicându-i pentru ce nu se putea duce la ea, de ce încă nu era posibil ca ea să vină la el. Urma să plece în Italia peste câteva zile. I se dăduseră puteri disciplinare extraordinare pentru a restabili ordinea în armată. Chiar şi vechiul său duşman, Berthier*, acum ministru de război, îi arăta prietenie. Avea să-i mai scrie în curând — deşi ştia că scrisorile lui aveau să întârzie cu lunile până să ajungă la ea. Încă nu primise veşti despre copilul lor, şi o rugă să-i dea de ştire cum o duceau. Vorbi despre marea lor dragoste, despre cum îi simţea lipsa de o mie de ori pe zi, dar chiar în timp ce scria cuvintele se întreba dacă aveau să se mai întâlnească vreodată.

Atunci fu prima oară când se gândi în mod conştient că despărţirea lor putea fi pentru totdeauna, şi vreme de câteva clipe fu incapabil să respire. Întotdeauna îşi închipuise că aveau să se revadă curând... luna viitoare, sau cu siguranţă peste două luni, când armatele s-ar afla liniştite în Elveţia. Chiar şi când Napoleon îl chemase la Paris, pregătise o duzină de scuze pentru a nu primi noul lui post de comandant. Ar fi putut să refuze. Ştia asta şi intenţionase s-o facă. Dar când fusese adusă la cunoştinţă întreaga dimensiune a primejdiei, înţelesese că nimic altceva nu stătea între austriecii din Italia şi

---

* Berthier (Louis, prinţ de Neuchatel) (1753-1815): General al Marii Armate, a fost unul dintre favoriţii lui Napoleon, ceea ce nu l-a împiedicat să semneze în 1814 actul de detronare a acestuia (n.t.).

sudul Franţei decât armata pe care el ar fi putut s-o refacă până în martie, când avea să înceapă ofensiva austriacă.

Aşadar, a doua zi avea să plece pentru a-şi lua în primire noul post de comandant. Caleaşca îi era pregătită, aghiotanţii în drum spre sud, Bonnay deja la cartierul general provizoriu din Nisa.

Dorea din toată inima s-o poată vedea, continuă el să scrie. Spera că totul era bine în legătură cu copilul lor. Dar dincolo de aceste visuri pline de speranţă se afla armata distrusă care de şase luni nu-şi primise solda, cu unităţi care se răzvrătiseră şi cu altele care începeau să cerşească pâine din casă în casă. Nu exista nici un depozit de aprovizionare, nici un atelier de reparaţii, nici un spital, nici arme, echipamente sau îmbrăcăminte. Şi pentru a spori dificultăţile pe care trebuia să le înfrunte, o epidemie de tifos făcea ravagii la Nisa, şi paisprezece mii dintre oamenii lui muriseră. Predecesorul lui, generalul Championnet*, fusese secerat de acea boală.

Îi spuse cât de mare era iubirea lui pentru ea — bărbatul acesta care cu puţine luni în urmă nu recunoscuse acest cuvânt. Ea se află în inima şi în sufletul lui, scrise el. *Era* chiar inima şi sufletul lui. „Aminteşte-ţi de mine", scrise, simţindu-se nemângâiat şi zdrobit. Iar la sfârşit, adăugă: „În caz că n-ai aflat, Korsakov a murit." Măcar atât făcuse pentru ea, el care altminteri făcuse atât de puţine.

Dar Bonnay, cunoscând motivele proastei lui dispoziţii, îl trata cu blândeţe. Şi încă din a doua zi, copleşit de muncă, avu prea puţin timp ca să mai zăbovească cu gândul asupra trecutului.

---

* Championnet (Jean Etienne) (1762-1800): General francez, a organizat la Neapole Republica Parthenopeană (n.t.).

Duras avu nevoie de o lună ca să rezolve dificultăţile cele mai mari, şi în ziua de 10 februarie îşi mută cartierul general la Genoa.

În cursul acelor luni de primăvară nu avu timp să se gîndească la el însuşi, să vadă altceva în afară de imensa armată inamică cu care se confruntau. Pe întâi aprilie, duşmanul îi atacă pe trei fronturi, în număr copleşitor, şi la 24 aprilie Genoa se afla sub asediu... complet izolată de restul lumii.

- 22 -

Epistola lui Duras ajunse la Teo la patru luni după ce fusese scrisă, fiind purtată pe ultima bucată de drum de curieri care străbătuseră cu piciorul pădurile dese ce-i înconjurau locuinţa.

Când o ţinu pentru prima dată în mână, îşi dădu seama că era pregătită pentru şocul acela. A o vedea în acea caldă zi de primăvară era ca şi cum s-ar fi întors la noaptea tristă, din Basel, cu oamenii lui aşteptându-l la parter, cu timpul lor împreună atât de scurt.

Simţi iarăşi toată durerea şi tristeţea de atunci.

Năvala amintirilor.

Îşi petrecu uşor degetele peste scrisul de pe hârtia mânjită şi uzată, şi amintirea lui reveni cu atât putere, încât avu impresia că mâna lui se întinde să-i atingă degetele.

Îi arătă scrisoarea fiului lor, culcat în leagănul său lângă fotoliu, şi copilul zâmbi auzind sunetul fericit al glasului mamei sale în timp ce îi vorbea despre tatăl lui, şi încercă să apuce bucata de hârtie cu degetele lui trandafirii şi durdulii.

— Este de la tăticul tău, repetă Teo, amintindu-şi-l pe Duras stând la uşă, întorcându-se spre ea înainte să plece, în noaptea aceea, mulţumindu-i pentru copilul lui.

Era profund recunoscătoare faptului că el era în viaţă. Zvonurile despre înfrângerea Rusiei nu fuseseră niciodată confirmate de către guvern. El învinsese pentru Franţa, îşi spusese ea în gând, când primele frânturi de zvonuri sosiseră în ţara ei. Şi fusese încântată pentru el.

Însă surâsul îi dispărea de pe faţă pe măsură ce citea scrisoarea, şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu-şi închipuise că putea s-o doară atât, dar se înşelase. Durerea o făcea să gâfâie, deşi credea că de multă vreme ajunsese să gândească într-un mod raţional şi înţelept în legătură cu Duras. Întotdeauna îşi spusese că era posibil ca el să moară şi ea să nu-l mai vadă niciodată. Se pregătise pentru asta. Nu se pregătise îndeajuns pentru eventualitatea ca el s-o părăsească.

După ce citise scrisoarea de la un capăt la altul, o puse pe masă, îşi luă în braţe fiul, care gângurea, şi îl ţinu atât de strâns încât el se agită, şi se zbătu, protestând. Auzind ţipătul copilului, Tamir veni în fugă din bucătărie, unde îi dădea mesagerului ceai şi pâine.

— Te-a întristat! zise ea mânioasă că Duras o făcuse pe draga ei să plângă, expeditorul scrisorii constituind obiect de flecăreală la fiecare staţie de poştalion de la Paris spre est.

Străbătând pardosala lustruită şi aşternută cu covoare de blană, îşi strânse în braţe cei doi copii.

— A plecat iar să lupte, şopti Teo, cu obrajii şiroind de lacrimi.

— Va veni când va putea, o consolă Tamir.

— Credeam că voia într-adevăr să vină, zise Teo cu glas îndurerat.

— Va veni, păsărica mea, minţi ea. Când se vor sfârşi războaiele.

— Nu se vor termina niciodată.

O părăsise în urmă cu şapte luni... şapte luni fuseseră de ajuns ca el să uite.

În clipa aceea bebeluşul decise că prea mult timp stătuse cuminte şi, arcuindu-şi spinarea, îşi agită braţele lui mici, izbi cu picioarele, şi ţipă din toţi plămânii.

— Lasă-mă să-l iau pe Paşa afară, să-i arăt viţelul cel nou. Îi place grajdul, se oferi Tamir. Iar tu aşază-te şi scrie-i generalului. Tumen o să ia scrisoarea când va pleca.

Teo reciti scrisoarea lui Duras, dorind cu disperare să creadă vorbele lui de iubire, dar trista realitate a îndatoririlor şi obligaţiilor lui faţă de Franţa era mai aproape de adevăr. Probabil că sentimentele lui se reduceau la fraze dulci, lipsite de înţeles, dovadă că reputaţia pe care şi-o câştigase ca amant trecător fusese binemeritată. Iar ea fusese nepermis de naivă în privinţa lui.

Cu toate acestea îi scrise, fiindcă el dăinuia în inima ei, era o parte din ea, şi nu se hotăra să separe cu totul propria-i viaţă de a lui. Îi spuse cât îl iubea, aşa cum îi scrisese şi el despre iubirea lui, dându-i veşti despre fiul lor, explicând cum stătuse Mingen cu ea până după naştere. „I-am dat copilului nostru numele de Andréas Pavel", scrise ea în continuare. „Pavel era numele bunicului meu. Noi îi spunem Paşa. Diminutivul rusesc i se potriveşte: de pe acum comandă întreaga casă. Seamănă cu tine", scrise ea, izbitoarea asemănăare a fiului ei cu tatăl lui fiind pentru ea o sursă de mare bucurie. Continuă apoi să descrie viaţa lor de la ţară şi micile întâmplări care îi umpleau viaţa. „Aici domneşte liniştea", spuse ea, „spre deosebire de tumultul din viaţa ta. Îţi doresc pace şi fericire", adăugă în încheiere, o tristă acceptare infiltrându-i-se în minte.

„Îţi mulţumesc sincer pentru libertatea mea", adăugase ea ca un post-scriptum, adoptând un ton formal. „Administratorul averii mi-a trimis vorbă despre moartea lui Korsakov. Sunt profund recunoscătoare."

Semnă simplu — Teo şi Paşa — şi adăugă mica amprentă a degetului mare al bebeluşului şi o buclă din părul lui, după care pecetlui scrisoarea.

Şi pe urmă îşi duse mai departe viaţa, fiindcă André Duras avea să facă mereu planuri pentru următoarea bătălie sau viitoarea campanie, sau va pregăti strategia necesară ca să sprijine şi să menţină Republica Franceză. Viaţa lui nu îngăduia un cămin îndepărtat, într-o pădure aflată atât de departe de bubuitul tunurilor... pentru o soţie şi un fiu... pentru o familie.

— —

În momentul acela, un cămin în pădure ar fi fost extraordinar de binevenit pentru Duras. Genoa rămăsese fără alimente vreme de aproape o lună, şi toate raţiile erau reduse la minimum. Raţia zilnică a soldaţilor era acum: cinci uncii* şi un sfert de surogat de pâine; opt uncii şi jumătate carne de cal, şi o pintă* şi trei sferturi de vin. Civilii primeau doar o jumătate din această raţie, prizonierii de război încă şi mai puţin. Singura carne disponibilă era cea de cal, şi chiar şi aceea devenise atât de greu de găsit încât fusese suplimentată cu câini, pisici şi şobolani.

Se făcuseră câteva încercări să se străpungă asediul, dar forţele austriece erau prea puternice, şi trupele lui Duras prea puţine şi prea epuizate fizic pentru a mai lupta.

În ziua de 28 mai, Duras îi ordonă lui Miollis*, să efectueze o ultimă ieşire spre nord-est, dar aceasta nu

---

* Uncie: Unitate de măsură pentru greutăţi, egală în Franţa cu 30,594 g şi cu 28,35 g în Anglia (n.t.)

* Pintă: Unitate de măsură pentru capacităţi, egală în Anglia cu 0,57 l şi în SUA cu 0,47 l. Aproximativ o halbă. (n.t.)

* Miollis (Sextius, .conte de) (1759-1828): General francez, guvernator al Romei între 1807-1813 (n.t.).

avu nici un succes. De cum află de nereuşita lui Miollis, Duras porni el însuşi în fruntea a două batalioane şi acoperi retragerea trupelor sale. Fu ultima încercare de ofensivă.

Dar cea de-a treizecea zi fu dominată de o oarecare agitaţie emoţională, deoarece era ziua în care se aştepta sosirea lui Bonaparte, care să ridice asediul. În urmă cu o săptămână fusese trecut prin contrabandă un mesaj cu vestea că Bonaparte trecea Alpii, şi Duras era hotărât ca până atunci să nu plece steagul.

Dar a treizecea zi sosi şi trecu, şi apoi a treizecea şi una. Trupele lui Duras începură să dezerteze, populaţia civilă scăpa de sub control. Zilnic mureau cu sutele din cauza tifosului şi a foamei.

La 1 iunie, Duras îl trimise pe colonelul Andrieux, eficientul său şef de stat-major, la cartierul general austriac cu scopul de a stabili condiţiile de capitulare. În depozitele de alimente mai avea raţii pentru două zile. Dar negocierile durară încă trei zile, Duras necedând asupra a mai multor puncte. Refuză să semneze orice document care conţinea cuvântul *capitulare*. Câteva nave franceze trebuiau să rămână în mâinile sale pentru transportul răniţilor în Antibe. Iar truple sale urmau să iasă din garnizoană cu arme şi bagaje.

Pe 4 iulie condiţiile fură în cele din urmă semnate, iar Duras şi statul său major, cu o mie cinci sute de oameni şi douăzeci tunuri de câmp se îmbarcară în cele cinci vase franceze ce aşteptau în port şi ridicară pânzele către Antibe.

În aceeaşi seară, amirarul Keith*, reprezentantul principal al britanicilor la negocieri, îi scrise surorii sale:

---

* Keith (George) (1746-1823): Amiral englez. A cucerit în 1795 colonia olandeză a Corpului. În 1815 a primit sarcina de a-i tăia retragerea

„Am semnat o capitulare cu cel mai brutal individ pe care l-am întâlnit vreodată."

Rezistenţa încăpăţânată a lui Duras la Genoa contribuise material la succesul armatei de rezervă a lui Napoleon. Cu grosul trupelor austriece împresurând oraşul Genoa, Bonaparte intră în câmpiile din nordul Italiei fără ca armata austriacă să-i opună vreo împotrivire demnă de remarcat. Şi, când Ott* porni din Genoa ca să-i vină în ajutor armatei austriece conduse de Melas*, era prea târziu.

Bonaparte tocmai câştigase bătălia de la Marengo.

Dar situaţia politică de la Paris era neliniştitoare. Fouché, Sieyès şi Talleyrand continuau să conspire, şi Bonaparte, prin fratele său Lucien, care era ministru de interne, fu încunoştiinţat de primejdia care-i ameninţa poziţia.

La puţine zile după Marengo, Bonaparte îl convocă pe Duras la Milano şi îi încredinţă comanda armatei din Italia cât şi pe cea a armatei de rezervă, şi plecă la Paris să-şi apere poziţia de prim consul.

Nu exista nici un alt ofiţer superior atât de capabil şi cu atâta experienţă ca Duras, astfel că fu din nou pus în situaţia de a reorganiza şi a reechipa o armată care nu fusese plătită de luni de zile. Aceasta era cea mai oneroasă şi exasperantă dintre problemele lui, şi nu dură mult până ajunse să se certe cu ministrul de război.

---

lui Napoleon, care era înfrânt. A organizat îmbarcarea acestuia spre Insula Sf.Elena (n.t.).

* Ott (Charles, baron de) (1738-1809): Feldmareşal austriac, învins la Montebello (1800) (n.t.).

* Melas (Michel, baron de) (1730-1806): General austriac. A fost învins de Bonaparte la Marengă (n.t.).

Îi scrise în repetate rânduri ministrului explicându-i dificultăţile pe care le implica întreţinerea unei armate fără a avea fonduri, şi drept răspuns nu primi decât compătimiri. După două luni de dezacorduri şi relaţii tensionate, Duras primi o înştiinţare din partea lui Carnot*, minstrul de război, prin care i se spunea că fusese trimis un nou responsabil cu aprovizionarea care urma să-i cureţe serviciile administrative de tot suprlusul de ofiţeri.

— Este timpul — îi zise Duras lui Bonnay într-o dimineaţă, azvârlind cât colo scrisoarea lui Carnot — să iau în considerare eventuala mea retragere. De politicienii ăştia de la Paris se poate ocupa altcineva. Îmi pare rău, Bonnay, dar te voi părăsi.

Era spre sfârşitul lui iulie, negocierile privitoare la linia de demarcaţie precizată în tratatul de la Viena erau la fel de plictisitoare ca de obicei, procurarea de bani lichizi pentru solda trupelor constituia în continuare o problemă, şi acum, un oarecare responsabil cu aprovizionarea, venea să-i spună cum să-şi administreze armata.

— Simt şi eu nevoia unei permisii, zise Bonnay cu un uşor zâmbet. Amalia îmi spune că sunt pe cale să devin din nou tată. Va avea nevoie de atenţia mea personală.

— Nu trebuie să pleci din cauza mea, Henri. Diplomaţia ta îţi va fi de mare folos, chiar cu cretinul trimis recent de la Paris.

— Nu, cred că este timpul, murmură Bonnay.

---

* Carnot (Lazare) (1753-1823): deputat în Adunarea legislativă, apoi în Convenţie, membru al Comitetului Salvării Publice şi membru în Directorat. Organizator, în 1793, al armatelor Republicii, supranumit „Organizatorul victoriei." În perioada celor O sută de zile a fost ministru de război. A murit în exil, în timpul Revoluţiei (n.t.).

Ambii bărbaţi suferiseră în timpul asediului. Nu era nimic glorios în a muri de foame, şi cruzimea cu care Bonaparte sacrificase armata din Genoa când ar fi trebuit să le vină în ajutor îi lăsase pe amândoi cu un soi de dezamăgire permanentă.

— Vă veţi duce la Nisa? întrebă Bonnay.

— Nu sunt sigur, răspunse Duras lent.

Viaţa lui nu avea nici un scop şi nici o bucurie. În ultima vreme se lăsase în voia vechilor lui obiceiuri libertine, necăjit că nu avea veşti despre Teo, frământând gânduri negre în legătură cu posibilitatea ca ea să fi găsit pe altcineva, simţindu-se şi el vinovat pentru că o părăsise. Şi cum nu era lipsă de femei care să-i solicite atenţia, fusese uşor să revină la imoralitatea lui dezinvoltă din trecut. Deşi detaşarea lui calmă era foarte lesne de desluşit, Bonnay se întreba dacă de fapt Duras le vorbea femeilor din patul său.

— Sunteţi binevenit să veniţi cu mine la Rucil.

Castelul lui Bonnay, situat în regiunea rurală din vestul Parisului, îi slujea drept casă de vară.

— Prea domestic, cred, zise Duras zâmbind. Dar îţi mulţumesc. S-ar putea să plec la Istambul. Mama mea are rude acolo.

Asumându-şi riscul de a ofensa, Bonnay spuse:

— Aţi putea face o excursie de vară în Siberia.

Vreme de câteva clipe Duras se uită pe fereastră, şi când privirea i se întoarse spre aghiotantul său, ochii parcă trăseseră nişte obloane.

— Nu sunt convins că aş fi primit bine. A trecut aproape un an.

— Copilul trebuie să aibă...

— Opt luni.

— Ar trebui să vă duceţi.

Duras zâmbi.

— Îmi amintesc că mi-ai spus asta în prima noapte în care Teo a sosit la Sargans.

— Şi aveam dreptate.

— Eşti prea romantic, Henri. Până acum ea a uitat zilele acelea din Elveţia.

— V-aş putea obţine permise de călătorie peste câteva zile. Nu mai suntem în război cu Rusia. Cel puţin, adăugă el rânjind, deocamdată. Drace, aţi putea străbate trecătoarea Saint Gotthard fără să vă alegeţi cu capul făcut ţăndări.

— Un gând plăcut... Dă-mi o hartă!

— —

Bonnay obţinu documentele de drum peste trei zile, şi, la o oră foarte matinală, Duras plecă din Milano într-o caleaşcă îndeajuns de robustă ca să reziste la lunga călătorie. Când ajunse la a treia staţie de poştă, fură ajunşi din urmă de un curier, cu un mesaj important de la Bonnay. Deschizând plicul sigilat cu ştampila aghiotantului său, Duras găsi înăuntru o scrisoare de la Teo şi un bilet scris în grabă, din partea lui Bonnay, în care acesta spunea: „Sper că sunt veşti bune."

Erau.

Era tot ce-şi dorea el. Ea încă îl mai iubea, înţelese el printre frazele prudente, concepute cu grijă. Se simţi plin de speranţă şi alinat. Şi avea un fiu căruia ea îi dăduse numele lui. La gândul acesta se pomeni că zâmbeşte. Şi când atinse cu degetul lui bătătorit mica amprentă, lacrimile îi umplură ochii. Puse bucla de păr mătăsos în buzunarul de la piept şi trimise caleaşca înapoi la Milano, cu curierul. Cumpără un pursânge rapid,

îşi limită bagajele la cât putea să încapă în desagii lui cu oblânc, şi peste douăzeci de minute porni din nou la drum, calul înaintând într-un galop susţinut.

Nerăbdător, călări douăzeci de ore pe zi, odihnindu-se doar atâta cât să prindă câteva ceasuri de somn în fiecare noapte, cumpărând cai noi când era necesar, mâncând în mers. O săptămână mai târziu trecu în Rusia, şi la şase zile după aceea ajunse la Moscova. Rămase în oraş o jumătate de zi pentru a-şi procura hărţi, deoarece spaţiile sălbatice ale Siberiei erau mult în afara căilor bătute.

Drumurile de la Moscova la Nijnii-Novgorod prin Kazan, Perm, Ecaterinesburg şi Tobolsk, erau bine întreţinute, cu staţii de poştă la fiecare cinci sau şase mile. Duras străbătu păduri dese de brad şi pin, de mesteceni şi zadă. Zilele erau frumoase şi însorite, de parcă vremea ar fi vrut să-i înlesnească rapida călătorie spre nord. Paşapoartele îi erau verificate din când în când, dar Bonnay se ocupase de toate documentele necesare din partea miniştrilor, a guvernatorilor generali, şi din cea a alteţei sale imperiale, şi singurele motive de întârziere se rezumau la întâmplătoarele şi puţinele ore de somn.

La Tobolsk reţinu o cameră de hotel pentru câteva ceasuri, făcu o baie, se bărbieri, puse să i se cureţe îmbrăcămintea, ceru să i se tundă părul, verifică şi îşi reverifică hărţile. Se sili să mănânce, deoarece imaginea din oglindă, după ce îşi îndepărtase barba, îi arăta maxilarele cu o claritate prea dură, şi el nu voia s-o sperie pe Teo.

I-ar fi trebuit încă două zile ca să ajungă la Samasov, ultimul sat de la marginea sălbăticiei. În punctul acela avea să-şi găsească un ghid. Adresa lui Teo se reducea

la o notaţie succintă, din două rânduri, fără nici o localitate pe hărţi.

Ajunse la Samasov târziu noaptea, după ce călătorise aproape trei mii de mile în douăzeci şi patru de ore, şi pentru prima dată de când plecase din Milano dormi neîntors toată noaptea.

În dimineaţa următoare fu foarte grijuliu la felul în care se îmbrăcă, şi apoi se mustră el însuşi pentru că se purta ca un tânăr prostuţ căruia i se încredinţa prima sa slujbă.

Dar îşi pieptănă părul a treia oară, cârlionţii lui rebeli refuzând să se supună, şi hotărî să-şi schimbe totuşi vesta, preferând una simplă din pânză crem în locul celei din mătase albă pe care o îmbrăcase la început. Haina lui de călărie era neagră, pantalonii din piele de căprioară şi cizmele înalte fiind confortabile de purtat la ţară. Îmbrăcat în haine civile de când plecase din Milano, nu mai era un general, ci un simplu bărbat care se întorcea la familia lui.

Deodată simţi nevoia să bea, nefiind convins că avea să fie bine primit, nefiind sigur că Teo nu găsise pe altcineva care s-o consoleze în lunile care trecuseră de la despărţirea lor. Scrisoarea ei era datată în urmă cu patru luni.

După două pahare de alcool, bărbatul care îşi condusese neînfricat trupele drept spre gurile unor tunuri ce scuipau foc, îşi liniştise nervii îndeajuns cât să poată porni pe ultima bucată a călătoriei sale.

Cărarea prin pădure trecea printre pâlcuri dese de mesteceni şi plopi, frasini şi pini. Ziua de vară era idilică, temperatura plăcut de caldă, păsărelele cântau în copaci. Ghidul său, călare pe un ponei robust, cu păr lung, se

întorcea din când în când spre el şi îi zâmbea, ca pentru a-l încuraja. Nu aveau nici o limbă comună, deoarece Duras nu vorbea nici dialectul local, nici rusa. Dar funcţionarul de la hotel îi dăduse ghidului instrucţiuni, şi când fusese menţionat numele lui Teo, ghidul dăduse viguros din cap şi zâmbise.

Merseră călare prin pădure vreme de cinci ore, trecând peste mici pâraie, prin râpe abrupte, urcând aflorimente de granit sau ocolindu-le dacă panta era prea dură pentru caii lor. În cele din urmă ghidul se opri la marginea unei mici păşuni şi aşteptă ca Duras să ajungă lângă el. Arătând dincolo de pajişte, rosti trei cuvinte scurte, indicând o casă din buşteni şi câteva construcţii anexe, clădite pe malurile unui lac argintiu.

Deşi aflată în inima sălbăticiei, casa semăna cu un palat. Era înaltă de trei caturi, cu numeroase coşuri din piatră şi uşi cu geam ce se deschideau în panouri, în aşa fel încât să poţi păşi afară. O serie de verande de vară se întindeau pe lângă casă, şi totul era încadrat de grădini cu flori multicolore şi cărări aşternute cu sfărâmătură de piatră. Era *daşa* unui nobil.

În chip de locaş de retragere în sălbăticie îşi imagina ceva cu totul diferit, şi câteva clipe rămase descumpănit, până când îşi aminti că bunicul rus al lui Teo era un prinţ, în ciuda exilului său, iar bunicul ei indigen îi trimisese lui Korsakov, an de an, un tribut în aur. Sensibilităţile lui republicane fură uşor şocate, acum când se pomenea faţă-n faţă cu trecutul ei dinastic.

Dar ghidul pornise deja spre casă, astfel că Duras îl urmă, anticiparea depăşind orice altceva în mintea lui. Când descălecă, veni la uşă Tamir, zorind un băiat să ia caii celor doi bărbaţi. Vorbindu-i repede localnicului,

făcu o uşoară plecăciune către Duras, păstrându-şi o expresie neutră, şi-i pofti pe noii sosiţi în casă. Îndrumându-l pe ghid de-a lungul unui coridor, îi făcu semn lui Duras să intre într-un salon.

— Ceai? întrebă ea, cuvântul universal putând fi înţeles în orice limbă.

— Nu.

Doar nu călătorise trei mii de mile, dormind numai când şi când, pentru a i se oferi ceai.

— Vreau s-o văd pe Teo, spuse. Este aici?

Tamir îi răspunse într-un vârtej de cuvinte neinteligibile, îndemnându-l prin gesturi să ia loc.

Scuturând din cap, el trecu pe lângă ea, ieşi cu paşi mari în holul de intrare şi, privind scara largă ce urca în trei nivele până la al doilea etaj, rămase în picioare în mijlocul încăperii şi strigă numele lui Teo.

Un zgomot de paşi ai unor picioare ce alergă răspunse glasului său puternic, şi peste câteva minute holul de intrare fu plin de slujitori curioşi care se uitau la el.

Înjurând, trecu pe lângă ei şi, deschizând uşa, păşi afară, se opri în veranda filigramată şi strigă „Teo!" atât de tare, încât păsările îşi încetară cântul.

Printre arbori răsună un răspuns atât de slab încât se întrebă dacă nu-l înşeală auzul.

Îşi repetă chemarea.

Şi de astă-dată răspunsul fu vocea pentru care călătorise o lună ca s-o audă. Alergând în direcţia lacului, îi strigă iarăşi numele, inima bătându-i în piept ca un tunet.

Era la jumătatea drumului din jurul micului lac când ea apăru în goană dintr-un crâng de mesteceni, fluturându-şi mâinile, şi chemându-l pe nume când îl zări.

Peste câteva secunde era în braţele lui, iar el o rotea şi o săruta, râzând plin de o imensă bucurie.

— Ai venit! şopti ea, spunându-şi în gând că zeii lui Tamir erau nişte făpturi minunate de vreme ce i-l aduseseră aici, când ea renunţase cu totul.

— Te-ai îndoit? întrebă el.

— Oh, da... foarte mult, răspunse ea, gândindu-se la scrisoarea lui, şi la cum îşi zăvorâse ea iubirea şi amintirile. Dar sunt încântată că m-am înşelat. Povesteşte-mi cum te-ai decis să vii, cum m-ai găsit, cât timp ai fost pe drum, cum încă mă mai iubeşti nebuneşte, încheie cu un surâs cald.

— Te iubesc nebuneşte, asta ştii. Cum ai putea să nu ştii?

— Zece luni, zise ea încet, îţi estompează optimismul.

— La început n-am putut să vin... Ţi-am scris.

— Aşadar, războaiele s-au terminat?

— Pentru mine da. Îţi voi povesti totul mai târziu... despre toată politica şi diplomaţia aceea cinică. Acum nu vreau să mă gândesc la asta. Vorbeşte-mi despre fiul nostru.

Nu era un răspuns complet, dar era suficient din partea unui bărbat care străbătuse jumătate din Europa şi Rusia ca s-o vadă pe ea. Teo se simţi consolată.

— Vino să-l vezi, spuse, luându-l de mână. Tocmai luam ceaiul lângă lac.

Vorbind cu mândrie despre fiul lor, încercând să se obişnuiască iar cu realitatea prezenţei lui Duras, îl conduse prin crângul foşnitor de mesteceni până la o pajişte verde, bine îngrijită, umbrită de sălcii uriaşe. Un somptuos covor de Ispahan era întins pe iarbă, un samovar de argint se afla pe o masă alăturată, un serviciu de ceai

fusese aranjat pe o pânză fină aşternută peste covor. Şi, stând tolănit pe covorul de mătase, într-o poziţie dezinvoltă, un bărbat chipeş se juca cu un bebeluş dolofan. Părul castaniu, tuns scurt, al bărbatului, sclipea în lumina soarelui, trupul lui zvelt, musculos, se întindea cu indolenţă pe teancul de perne stacojii, iar picioarele îi erau desculţe — remarcă Duras cuprins de gelozie. Copilul se juca trăgând de nasturii de argint de pe cămaşa bărbatului, în timp ce acesta îi zâmbea şi îi vorbea.

Cu puterea obişnuinţei, Duras dădu să-şi scoată sabia inexistentă.

— Cine-i ăsta? mârâi el.

— Doctorul lui Paşa.

— Locuieşte aici?

— Desigur. Ce rost ar avea să ai un doctor la depărtare de cinci ore de drum, dacă Paşa s-ar îmbolnăvi?

— Ai putea avea un medic bătrân.

O clipă, ochii ei se dechiseră larg. Intruziunea unui bărbat autoritar în sihăstria ei îndepărtată putea să modifice tipicul vieţii ei.

— Eşti gelos?

— Bineînţeles că sunt.

— N-ar trebui, zise ea cu blândeţe. Suntem prieteni vechi. Vino, dă-mi voie să te prezint fiului nostru şi lui Konstantin.

Este incredibil de naivă, gândi el, stăpânindu-şi cu greu iritarea. *Nu există bărbat viu care să aspire să fie numai prieten cu Teo.*

Glasul lui fu morocănos când îl salută pe cel ce-i fusese prezentat.

Sunetul vocii lui Duras îl făcu să tresară pe Paşa, care era la o vârstă la care orice străin ce pătrundea în lumea lui era văzut cu suspiciune, şi în timp ce-l privea cu atenţie pe Duras, copilul se lipea de Konstantin, în ochii săi negri citindu-se prudenţa.

Când Duras făcu gestul de a-l atinge, Paşa scoase un ţipăt, agăţându-se de doctor atât de strâns încât bărbatul schiţă o grimasă.

— Să-l duc pe Paşa acasă? întrebă tânărul.

— Nu, zise Duras tăios, tonul lui fiind al unui general în funcţie.

— De ce să nu-l ţin eu? sugeră Teo, aşezându-se pe covor.

Înălţându-şi braţele spre fiul ei, îl luă de la doctor.

— Acesta e tăticul tău, îi murmură ea încet copilului, sărutându-i obrazul catifelat.

Dar după o uitătură rapidă spre Duras, băieţelul îşi îngropă faţa în umărul mamei sale.

— Aş vrea să fiu singur cu familia mea, zise Duras, nepăsându-i de maniere şi conversaţii banale după o călătorie maraton de douăzeci şi cinci de zile, furios că o găsise pe Teo cu un bărbat.

— Nu fi grosolan, André, îl mustră Teo, a cărei privire deveni într-o clipă aspră.

— Iartă-mă doctore, zise Duras pe un ton atât de plin de sarcasm încât copilul, curios, îşi înălţă capul.

— Îţi mulţumesc pentru companie, Konstantin, spuse Teo, politicos, concediindu-l, nedorind să aibă spectatori când Duras se afla în dipoziţia lui despotică. Spune-i lui Tamir că bucătăreasa ar trebui să întârzie masa cu o oră.

— Sau cu două, spuse în şoaptă Duras, care avea planuri să facă dragoste cu Teo într-un viitor foarte apropiat.

Teo îl ignoră, şi surâsul cald pe care i-l adresă doctorului spori indispoziţia lui Duras.

— Va fi totul în ordine aici? o întrebă Konstantin pe un ton calm în timp ce se ridica, privirea îndreptându-i-se rapid către Duras, care clocotea de furie la marginea covorului.

— Da, nu trebuie să-ţi faci griji. André uită că aici nu are nici o armată. Dacă eşti atât de amabil — continuă ea, trecând cu vederea expresia posomorâtă a lui Duras şi trăsăturile uşor îngrijorate ale lui Konstantin — vrei să-i spui lui Tamir că, pentru cină, mă gândeam la friptură de gâscă? Îţi place friptura de gâscă? întrebă cu calm, întorcându-se spre Duras.

— În momentul de faţă mâncarea nu este o mare prioritate pentru mine, răspunse el cu bruscheţe.

Acum Paşa ajunsese să fie fascinat de neobişnuitele intonaţii ce răsunau diuntr-o parte şi din alta, accentele tăioase fiind nefamiliare în lumea lui bogată în noutăţi. Se uita la Duras cu o privire făţiş scrutătoare, deşi avea grijă să se ţină în continuare bine de umărul mamei sale.

În timp ce Konstantin pleca, Teo spuse cu iritare:

— Nu-ţi este permisă o purtare atât de grosolană faţă de personalul meu. Este de neiertat. Sper ca la cină să te poţi controla.

— Nu conta pe asta, mormăi el. Am o reală problemă cu doctorul acesta tânăr care *trăieşte* cu tine.

— Nu *trăieşte* cu mine.

— Ba sigur că trăieşte, şi pun pariu pe fondurile de război ale lui Napoleon că i-ar plăcea să devină o cunoştinţă mult mai apropiată.

— Nu toţi bărbaţii sunt ca tine, André, zise ea, vorbind calm de dragul lui Paşa, dar tonul îi era caustic. Konstantin este un prieten credincios.

Platitudinea aceea ridicolă, tipic feminină, îl făcu pe Duras să înjure printre dinţi.

— Bine, în cazul acesta nu se va supăra dacă nu-l las să te reguleze.

— Să nu-ţi închipui că o să revii în viaţa mea şi că vei începe să dai ordine, ripostă ea, supărată de cuvintele lui. Abia am scăpat de o asemenea căsnicie.

— Să nu mă compari pe mine cu Korsakov! se răsti Duras. Individul acela era un animal. Ai putea să-mi mulţumeşti că l-am ucis.

Sub privirea lui întunecată, ea se trase înapoi.

— Isuse, Teo — şopti el, regretând instantaneu şi căzând în genunchi pe covor, ochii lui negri devenind trişti. Am călătorit zi şi nopte vreme de aproape o lună ca să fiu cu tine. Şi te găsesc cu acest... acest...

— Doctor.

— Nu, cu acest bărbat care te pândeşte cu ochi plini de poftă trupească. Să nu-mi spui că nu vezi asta.

— N-am văzut... Nu văd. Cum poţi spune aşa ceva? Tu ai fost singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată.

— Atunci, alungă-l.

— Nu-i corect.

— Nu mă interesează corectitudinea. Mă interesează plecarea lui. Vom găsi un medic în vârstă, un medic foarte în vârstă, bombăni el.

— Konstantin rămâne, rosti ea cu calm. Pe domeniile mele nu eşti comandantul suprem. Posed în Siberia o suprafaţă de pământ pentru care e nevoie de două luni ca s-o străbaţi călare. Aici, eu sunt propriul meu for superior.

El îşi goli plămânii într-un lung şi lent oftat.

— De ce ne certăm?

— Pentru că tu vrei să plece Konstantin, iar eu nu accept acest lucru. Dacă te aştepţi ca eu să trăiesc sub constrângeri atât de rigide, spune-mi că în toate lunile din urmă mi-ai fost credincios, şi vom avea o oarecare bază pentru discuţii, declară ea, sfidându-l cu ochii ei verzi.

El nu răspunse. Trecând de la poziţia în genunchi la cea în şezut, folosi prilejul pentru a se şi depărta de ea, punând între ei o întindere de desene alcătuite din romburi stacojii şi nuanţe luxuriante de roz.

— Nu te-ar interesa să auzi.

— Ei bine, în cazul acesta — spuse Teo, mirată de intensitatea supărării ei, când de fapt nu era nimic nou pentru ea — nu mai e nevoie să discutăm despre asta.

— Îmi pare rău, dacă regretul meu ajută la ceva. Îmi pare *foarte* rău, îşi ceru el scuze pe un ton calm, vrând să-ï spună cum întotdeauna dorise ca fiecare dintre femeile acelea să fi fost ea, ştiind cât de imposibil de susţinut ar fi fost o asemenea afirmaţie. Nu există nici o scuză.

— Îţi mulţumesc, replică ea cu răceală. Nu-mi plac scuzele.

— Bonnay m-a convins să vin încoace.

— Nu sunt sigură că mă interesează să aflu asta.

— Nu asta am vrut să spun, zise el, căindu-se imediat. Eram sigur că până acum trebuie să te fi căsătorit cu altcineva.

— *Am avut* mai multe oferte, replică ea cu un vag zâmbet, acum când remuşcările lui Duras îi încălzeau inima. De exemplu, Konstantin mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Un pic de răzbunare nu-i strica nici ei.

— Ştiam eu, fir-ar să fie! izbucni Duras furios, pocăinţa fiindu-i într-o clipă eclipsată de o gelozie căreia nu-i trebuia mult ca să explodeze. Am văzut asta!

— A fost doar un gest de amabilitate din partea lui, la o zi după ce se născuse Paşa şi eu plânsesem de dorul tău, explică ea. S-a oferit să aibă grijă de noi.

— Un gest bine gândit, comentă Duras pe un ton sec.

— Mingen i-a spus că trebuia să stea la rând, continuă ea cu chef de joacă şi tachinându-l. Mingen se oferise şi el să-ţi ia locul ca tată, tot aşa cum a făcut şi vecinul meu, prinţul Diakov, şi...

— Dumnezeule sfinte! Nu există nimeni de care să nu am a mă teme?

— Nu trebuie să te temi de nimeni, iubitule, zise ea, punând capăt tachinării. Eu nu te vreau decât pe tine.

— Într-adevăr? întrebă André cu un uşor zâmbet, simţindu-se mai liniştit.

— Sigur.

— Aşadar, eşti gata să te măriţi? o întrebă André. Acum, când rivalii mei au fost refuzaţi.

— Faci o cerere în căsătorie cu o graţie atât de dezarmantă, se miră ea, cu o dulceaţă exagerată în glas. Nu

ştii că în astfel de chestiuni o femeie se aşteaptă la un minimum de romantism?

— Credeam că faptul de a străbate trei mii de mile în douăzeci şi cinci de zile este îndeajuns de dezarmant, dacă nu chiar romantic.

Ea izbucni în râs, şi după o secundă, i se alătură şi gânguritul plin de bucurie al lui Paşa, care recunoscuse buna-dispoziţie a mamei sale.

— Mă simt împăcată, murmură Teo. Ba chiar jenată de lipsa mea de consideraţie. Totuşi, încă o întrebare: relaţia aceasta va fi una de bigamie?

— Nu.

— Ţi-a luat Claudine toţii banii? continuă Teo, foarte curioasă după ce o cunoscuse pe soţia lui. Când ţipa, fiind scoasă cu forţa din casa ta, ameninţa că o să te aducă în sapă de lemn.

— Ar avea vreo importanţă?

— Bineînţeles că nu, replică Teo, amuzată de refuzul lui de a discuta dspre Claudine. Aminteşte-mi să-ţi arăt mina mea de aur.

— Şi mai eşti şi sexy! se extazie Duras, vorbind tărăgănat. Cu siguranţă asta e nirvana!

— Sst! îl îndemnă ea să tacă, aruncând o privire spre fiul ei. Paşa ne ascultă.

Duras se aplecă spre copil.

— O să mă lase să-l ating? întrebă în şoaptă. I-am purtat la piept amprenta degetului mare de pe scrisoarea pe care mi-ai trimis-o.

— Când va ajunge să te cunoască, te va lăsa. Ai remarcat cât de oacheş este? La fel ca tine, şi tot atât de frumos.

— Am remarcat, răspunse el, cu un zâmbet neruşinat.

— Ce bărbat obraznic! exclamă ea, zâmbind oarecum ironic. Paşa va fi mult mai modest, deşi încă de pe acum e foarte inteligent. Aproape că poate să meargă, şi-i place să se bălăcească în lac, şi spune *mama*.

Auzind cuvântul binecunoscut, Paşa îl repetă, şi când Duras izbucni în râs şi bătu din palme pentru a-şi arăta aprobarea, copilul dădu un spectacol pentru auditorii săi, repetând cuvântul până când ambii săi părinţi râseră încântaţi. Simţind că Duras era un prieten, Paşa se depărtă de mama sa, şi, căzând în patru labe, se târî pe covor ca să se caţere pe genunchiul lui Duras.

Tatăl său îi întinse o mână pentru a-i veni în ajutor, şi, când bebeluşul îi înşfăcă degetele şi îi zâmbi, lui Duras i se puse un nod în gât. *Ce norocos sunt,* îşi zise în gând, *că am un fiu sănătos, că sunt în viaţă în ziua aceasta caldă de vară, că am iubirea lui Teo.*

— Presupun că doctorul poate să rămână, spuse cu glas tare.

— Bănuiesc că da, i-o întoarse Teo, doar dacă nu vrei ca la noapte să dormi singur.

— Nu intenţionam să aştept până diseară. De fapt, covorul ăsta e destul de moale.

— *André!* Nu ai nici un pic de discreţie?

— Copilaşul trage vreodată un pui de somn aici? întrebă liniştit.

— Dacă îl plimbi, o să adoarmă.

— S-a făcut! se învoi el, luându-şi fiul în braţe şi săltându-l în sus, ceea ce provocă o criză de chicoteli cu balonaşe din gura lui Paşa.

— Salivează pe tine.

— Sunt obişnuit. Femeile fac asta întruna.

Ea se repezi să-l lovească, şi el se trase cu un pas într-o parte.

— Gata, gata, ţine-ţi mâinile acasă încă puţin timp, cât timp Paşa şi cu mine discutăm despre un mic somn de după-amiaza.

Şi apoi o ului pe Teo, fredonând o mulţime de cântece de leagăn cu un glas dulce şi răguşit care îi strânse inima.

Genele lui Paşa se închideau cu mici tresăriri din când în când, respiraţia transformându-i-se în ritmul lent al somnului. Pe deasupra capului copilului, Duras îi zâmbi lui Teo şi îi trimise un sărut din vârful degetelor.

După ce, puţin mai târziu, îl puse pe Paşa pe covor, Teo înveli bebeluşul cu şalul ei.

— Mă gândeam că poate ai vrea să culegi împreună cu mine câţiva boboci de trandafir, murmură Duras, arătând spre tufişurile înflorite de la marginea pajiştii.

— S-ar putea să vină cineva, şi gata.

El zâmbi cu şiretenie.

— Pe asta contam şi eu.

— Desfrânatule! Voiam să spun că s-ar putea să vină Tamir, sau un slujitor.

— Tocmai de aceea îţi ofer intimitatea tufelor de trandafiri.

— Bănuiesc că n-ai vrea să aştepţi până la noapte.

— Tu ai vrea?

Teo zâmbi.

— Cred că aş putea să fiu gata şi numai dacă mă atingi.

— Adevărat, murmură el, amintindu-şi cât de repede se aprindea ea. Dar îmi ziceam că poate ţi-ar plăcea o senzaţie puţintel mai prelungită.

— Cât de prelungită? întrebă ea, simţind cum i se accelerează pulsaţiile dintre picioare.

— Tu decizi, şopti el, întinzându-i o mână.

Când îşi puse degetele peste ale ei, ea începu să tremure.

— A trecut mult timp, spuse el încetişor, ajutând-o să se ridice în picioare.

O trase în braţele sale dintr-o mişcare lungă şi rapidă a muşchilor săi puternici şi elastici, şi sărutând-o, o purtă până în spatele gardului viu alcătuit din trandafiri.

Făcându-i trupul să alunece în jos, pe lângă al său, ca pentru o lină, prelungită urare de bun-venit, o lăsă cu picioarele pe pământ. În sfârşit, ea îşi petrecea mâna peste pantalonii lui, palma ei coborând încet peste pielea moale de cărpioară, simţind catifelarea şi umflătura dură a erecţiei lui. Ispăşit, trupul i se deschise, recunoscându-l. Teo vru să-i descheie nasturii pantalonilor.

Degetele lui îi cuprinseră încheieturile mâinilor, dându-i-le la o parte.

— Nu aşa repede, iubito, murmură el. Prea mult am aşteptat asta.

— Dar Paşa s-ar putea trezi, şopti ea, nerăbdătoare, arzând de dorinţă.

Glasul ei conţinea o nuanţă de iritare, aşa cum se întâmpla când murea de dorul lui.

Aruncând o privire pe deasupra gardului înflorit, Duras îl privi cu atenţie pe fiul său, cufundat într-un somn binecuvântat.

— Tocmai a adormit. Avem timp berechet.

— André!

— Îngăduie-mi câteva clipe, zise el rânjind. Abia am venit după o călătorie de trei mile făcută pentru asta.

— O să te atac! afirmă ea cu impetuozitate.

— Ar fi ceva interesant. Şi pe urmă ce vei face? o întrebă pe un ton glumeţ.

— Dacă aş implora? întrebă ea schimbând tactica.

Duras izbucni în râs, şi ridicându-i mâinile până la gura sa, îi sărută încheieturile degetelor.

— Credeam că vrei o senzaţie prelungită.

— M-am răzgândit.

— Avem timp să ne scoatem îmbrăcămintea? o tachină el în glumă.

— Ai idee cât de mult timp a trecut? replică ea, abia mai respirând. Unsprezece luni...

— O să mă grăbesc, zise el, înţelegând că ei nu-i ardea de jocuri capricioase.

Eliberându-i mâinile, îşi scoase repede haina şi eşarfa de la gât şi îşi descheie cămaşa exact atât cât să şi-o poată trage peste cap. Luptându-se cu frenezie să-şi descheie cu degete tremurătoare micii nasturi îmbrăcaţi de la decolteul ei, Teo nu reuşise decât parţial când Duras, după ce-şi aşternuse cămaşa pe iarbă, se oferi:

— Lasă-mă pe mine!

Desfăcând cu agilitate nasturii, făcu să-i alunece rochia, dezgolindu-i umerii.

Îl ajută şi ea, trăgându-şi mânecile în josul braţelor, în timp ce, cu simţurile învolburate, trăgea cu degete stângace de panglica de la decolteul cămăşii sale. Teo se simţea întocmai ca o fată cochetă şi neexperimentată în noaptea nunţii sale. Funda galbenă se înnodă şi mai strâns sub mâinile ei, făcând-o să înjure exasperată.

— O să rezolv eu asta, spuse Duras, zâmbind uşor.

— Eşti prea rece, protestă ea cu supărare, privindu-i chipul în timp ce el desfăcea cu îndemânare nodul panglicii.

— Iar tu nu eşti niciodată rece. E unul din multele tale farmece, şopti el, atingându-i rotunjimea sânilor, deasupra decolteului dantelat al cămăşii. Sunt frumoşi, murmură el, îndepărtând batistul fin şi mângâindu-i.

— Se pare că nu mai încap în veşmintele mele, şopti ea, simţind cum unde lente de căldură i se răspândeau prin trup, coborând de sub mâinile lui mângâietoare. De când cu copilul...

El săltă sânul plin, îl lăsă să cadă, îi simţi greutatea şi elasticitatea...

— Nu mai alăptezi...

Glasul îi era catifelat, grav, degetele înaintau spre sfârcurile ei, alunecând peste ele, sesizând cum se întăreau sub atingerea lui.

— Am încetat alăptarea... acum trei săptămâni, răspunse ea întretăiat, gemând slab, conştientă de valurile de căldură ce coborau în spirală spre vaginul ei.

— Aşadar n-am apucat să mă hrăneşti. Data viitoare, şopti.

Şi ea simţi o picătură de dorinţă lichidă alunecând în josul coapsei sale.

El o privi — voluptuoasă, pe jumătate dezbrăcată, pielea ei lucind în lumina soarelui, ochii ei verzi arzând de dorinţă — şi se întrebă cum de trăise atâta vreme fără ea.

O briză uşoară plutea printre sălcii, frunzele tremurând sub razele solare, mireasma grea a trandafirilor înfloriţi parfumând aerul, şi Teo, pe jumătate nudă precum o superbă, ispititoare nimfă a verii, îşi ridică spre el privirile pline de un dor neînfrânat.

— Mă simt de parcă ar trebui să recit ceva din Ovidiu, şopti el, aplecându-se s-o sărute.

— Sau să compui o sonată, murmură ea cu gura lângă a lui, simţind în aer un soi de binecuvântare îmbătătoare, ameţitoare.

— *Trebuie neapărat* să-i mulţumesc lui Bonnay, zise cu convingere şi recunoscător.

— Îi vom trimite... ceva generos, spuse ea, înţelegând acum cât îl costase să se aventureze atât de departe bazându-se doar pe o speranţă.

— Lumea întreagă legată cu o fundă n-ar fi deajuns pentru... (Îşi ţinu răsuflarea în timp ce-i trăgea cămaşa în jos, peste şolduri, urmărind cu privirea cum cade la pământ.)... pentru asta.

— Bine-ai venit în Siberia, şopti Teo.

— Îmi place priveliştea, murmură el.

— Acum trebuie să te dezbraci tu, porunci ea cu glas coborât.

Înainte ca ea să-şi încheie vorba, el îşi scoase cizmele.

Culcată pe patul improvizat, simţind în nări mireasma lui rămasă în cămaşă, ea îl urmărea cu privirea, îi privea muşchii fin modelaţi, uşor slăbiţi, mişcându-se sub pielea lui bronzată, vălurind peste umerii lui, apoi de-a lungul braţelor, când degetele lui descheiau nasturii de aur prin pielea flexibilă a pantalonilor.

— Gata, rosti el cu o blândă finalitate, eliberând ultimul nasture şi ridicându-şi o clipă ochii negri, arzând cu o flacără mocnită, pentru a-i întâlni pe ai ei.

Pielea de căprioară fu trasă în jos, peste şoldurile şi coapsele lui.

Erecţia îi era gigantică.

Ei i se păru că o ceaţă purpurie începe să coloreze universul. Trupul lui gol era atât de superb încât friza imoralul. Urmărind dunga de păr negru ce cobora de-a lungul pieptului şi abdomenului său până la organele genitale, privirea ei se opri, zăbovi pe penisul ce se încovoia în sus, asupra capului mare al acestuia — superb format, graţios ca şi întreaga lui făptură.

O poftă rapace îi invadă trupul.

— Dacă aş putea, aş încuia uşa, spuse el, străbătând mica întindere de iarbă ce-l despărţea de ea. Deşi puţină teamă nu strică niciodată.

Teo tremura când el se culcă între picioarele ei.

— Eşti în siguranţă, murmură el, înţelegându-i greşit înfiorarea şi mângâindu-i cu buzele lobul urechii. Nu ne poate vedea nimeni.

Ea avea impresia că se topeşte, senzaţiile fiind atât de binecunoscute cu el, atât de firești...

El o sărută uşor, lăsându-se în jos treptat, bicepşii umflându-i-se în timp ce se ghida înlăuntrul ei. Trecând de ţesutul pulsant al labiilor ei, împinse în miezul ei fierbinte şi umed. Încet, încet, în aşa fel ca ea să simtă apăsarea, cutele cărnii ei interioare absorbind vârful penisului lui, apoi întregul capăt, şi toată lungimea lui dură, până când ea icni, trupul cutremurându-i-se în jurul lui, urându-i bun sosit acasă.

Ţinându-l strâns, mâinile ei alunecară în josul feselor lui, părul de acolo fiind mătăsos, fin. Îşi ridică pelvisul spre el şi îl trase înăuntru, auzi ecoul vibrându-i în urechi, simţi primul spasm tremurător. Climaxul ei începea înainte ca el s-o fi pătruns deplin.

Teo deschise gura, să ţipe.

— Copilul! şopti el, acoperindu-i gura cu mâna.

Ea se agăţă de el cu violenţă, reţinându-l înăuntru, nelăsându-l să plece, şi climaxul lui începu să crească, de parcă ar fi fost iarăşi tânăr, neputându-se controla. Şi pentru el trecuse prea mult timp, şi împinse mai adânc, aşa încât ea scânci sub mâna lui şi îşi încolăci atât de strâns picioarele în jurul şalelor lui încât Duras abia mai putea să se mişte. Dar, îngăduitor, deşi ar fi putut să se

smulgă, rămase acolo unde îl voia ea, şi simţurile se dezlănţuiră, trupurile lor se legănară uşor, minţile li se înfierbântară de dorinţă.

— Te rog, te rog, te rog! strigă ea, muşcându-l de mână.

Şi el se revărsă în ea într-un iureş exploziv, pentru că aşa voia ea, fiindcă ea îi vorbea numai prin acele rugăminţi.

Iar el o auzea.

Fu un orgasm cutremurător, ce le tăia respiraţia, îi făcea să gâfâie; un orgasm înăbuşit, reţinut, care dură vreme de o minunată, superbă veşnicie; care compensă lungile, dureroasele luni de privaţiune.

Când Teo deschise ochii, sălciile de deasupra erau pline de stropi de soare, o mişcare de culori, verde deschis strălucitor, şi auriu.

— Eşti tot atât de bun pe cât îmi aminteam, rosti Teo într-o şoaptă uşoară.

El zâmbi, dar nu deschise ochii, nici nu se mişcă.

— Eşti viu? îl întrebă ea, tachinându-l.

— Nu sunt sigur, fu răspunsul lui abia audibil.

— O să rămâi?

Era cel mai persistent gând al ei în legătură cu Duras.

Erecţia lui reveni la viaţă înlăuntrul ei, se mişcă, se umflă, trimise un mesaj înfiorat prin traseele ei senzoriale până la creierul lui Teo.

— Da, spuse deschizând în cele din urmă ochii, genele lui lungi şi negre ridicându-se, dezvăluind frumuseţea privirii lui. Rămân.

În timp ce vorbea, excitaţia îi spori şi mai mult, declanşând mici valuri de extaz îmbătător în locaşurile profunde şi înfierbântate ale trupului lui Teo.

— Ne trebuie un preot.

— Mai târziu.

— Curând, zise el intrând mai adânc, din nou rigid, nesăţios. Foarte curând.

— Da, se învoi ea, cu un suspin de fericire.

Apoi el făcu dragoste cu ea foarte lent, impetuoasa dorinţă iniţială fiind acum în parte domolită. Şi pe urmă ea făcu dragoste cu el, în timp ce el, lucind de transpiraţie, încă gâfâind, stătea culcat pe iarba verde şi rece, cu membrele larg desfăcute. Ea mângâie umezeala de pe pieptul lui, se mişcă lent în josul trupului lui sărutându-l uşor cu buzele şi cu limba, el înfigându-şi mâinile în părul ei. Şi când ea îi atinse penisul, pe jumătate încovoiat în repaos, lui i se tăie respiraţia, şi penisul lui prinse viaţă.

Teo zâmbi: ea putea să-i facă lui asta.

O mireasmă orgasmică le învăluia trupurile. Ea era umedă datorită lui, datorită ei înşişi, şi când încălecă pe şoldurile lui şi se lăsă în jos, el alunecă înăuntrul ei... se cufundă cu totul şi oftă:

— Oh, Dumnezeule!

Semăna cu un colţ de rai acea după-amiază, o revenire intimă, retrasă... febrilă şi încinsă, de o voluptate dulce, blândă.

— —

Mult mai târziu, când zgomotul de porţelan spart semnală că fiul lor se sculase, Duras o sărută pe Teo şi, zâmbind, şopti:

— Pune-ţi hainele pe tine, femeie uşoară ce eşti!

Cu îndemânarea căpătată de-a lungul anilor în nenumărate budoare, îşi îmbrăcă iute pantalonii, apoi sări

peste gardul de trandafiri şi îşi recuperă fiul înainte ca acesta să-şi fi turnat zaharniţa în cap.

— Vino s-o vezi pe mămica ta, îi spuse lui Paşa, apropiindu-se cu paşi mari ca să arunce o privire prudentă peste tufele înflorite. Tocmai s-a trezit şi ea după un pui de somn. Puiul ăsta de somn ţi s-a părut înviorător, iubito?

— Ador să trag câte un pui de somn, susură Teo, doar pe jumătate îmbrăcată, cu rochia descheiată la gât şi suflecată până sus pe coapse.

— Aşa mi te amintesc, rosti el, glasul sunându-i cumplit de seducător, gândindu-se că ar trebui să pună pe cineva s-o picteze într-o asemenea postură.

— Ce-ai zice — întrebă ea într-un murmur răguşit, rostogolindu-se pe o parte în aşa fel încât sânii îi ieşiră din decolteul adânc precum două fructe coapte — dacă ţi-aş declara că am acea senzaţie ciudată... inconfundabilă... că tocmai m-ai lăsat gravidă?

O clipă sprâncenele lui tresăriră, înălţându-se, şi buzele i se destinseră într-un zâmbet larg şi cald.

— Aş zice că de data asta te cred, iubito.

Epilog

În primăvară se născu fiica lor, la Nisa, naşterea fiindu-i asistată de medicul lor de familie, Anton Mingen, şi Odile Aurore îşi petrecu primele şase luni de viaţă navigând pe Marea Mediterană împreună cu familia ei. Dar Franţa avea nevoie de Duras, şi prea curând el trebui să plece să lupte din nou împotriva Coaliţiei. În decursul următorilor zece ani îşi sluji patria în mai multe împrejurări, dar când se înfiinţă imperiul, Duras nu mai simţi aceeaşi loialitate. Toate principiile republicane pentru care luptase fuseseră distruse sub dictatura lui Napoleon.

Atunci se retrase la familia lui mereu sporită, cinci copii constituind încântarea vieţii sale. Anotimpurile dictau alegerea locuinţelor: verile la *daşa* lui Teo; iernile la vila lui Duras din Nisa; primăvara la Paris; toamna la casa lor de ţară de pe Sena. Când şi când navigau câteva luni la rând.

Ignorau pe cât posibil luptele, conspiraţiile politice, zeificarea lui Napoleon, căderea lui, restauraţia. Modelul vieţilor lor era desenat în afara lumii prefăcute a celor de soiul lui Talleyrand.

Dragostea lor dăinuia şi devenea tot mai profundă, bucuria pe care şi-o dăruiau reciproc fiind un dar zilnic de încântare şi fericire. Îşi aminteau deseori de împrejurările întâmplătoare ale primei lor întâlniri şi se considerau cei mai norocoşi oameni că se găsiseră unul pe altul.

Până într-o zi în care o întâmplare neprevăzută le primejdui norocul atât de generos. Fiica lor mai mare, Odile, după ce întâlnise într-un salon literar de la Paris

un bărbat cu antecedente dubioase, le spuse părinţilor ei că intenţiona să se mărite cu el.

— E mult prea tânără şi vulnerabilă, şi el are patruzeci şi opt de ani, remarcă Teo cu îngrijorare, după ce luase cunoştinţă de declaraţia pătimaşă a fiicei lor, printr-un bilet primit în acea după-amiază la casa lor de la ţară.

Duras reveni de la priveliştea de iarnă asupra Senei pe care o contemplase prin fereastră. Expresia îi era posomorâtă.

— Ba şi mai rău, spuse el, trişează la cărţi.

— Nu ştiu dacă ar trebui să amintesc de faptul că Langelier are o metresă, ascunsă pe undeva prin Marin, interveni Paşa cu dezinvoltură, mutându-şi picioarele sale lungi, ce-i atârnau peste braţul canapelei, într-o poziţie tolănită, mai confortabilă. Dilly ar trebui să privească dincolo de farmecul lui suav şi de spectaculoasa lui înclinare de a-l cita pe Goethe.

Lipsa lui de somn din noaptea trecută începea să-şi spună cuvântul.

— Ştii cât de importantă este poezia pentru ea, replică Teo, îngrijorată pentru viitorul fiicei sale. Individul i-a sucit capul.

— Să sperăm că asta-i tot ce va fi făcut ticălosul, bombăni Duras, a cărui siluetă înaltă se decupa pe cerul cenuşiu. Poate că este timpul să trec în vizită pe la el.

— Te voi însoţi, sppuse Paşa, cu vioiciune, dându-şi picioarele jos de pe canapea şi ridicându-se în şezut.

Petrecându-şi degetele prin părul său negru şi rebel, se întinse leneş.

— Am auzit că se pricepe să mânuiască sabia, murmură, în ochi aprinzându-i-se o strălucire. De ce să

nu-mi fi secund, *papa?* Asta ar trebui să-l facă să nu se mai ţină după Dilly.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Teo. Nu-i nevoie de ceva atât de drastic. Ar fi de ajuns ca voi, bărbaţii, să staţi de vorbă cu el, nu s-ar putea? Sunt sigură că, pentru el, Odile nu este decât un flirt.

Paşa cunoştea mai bine situaţia. Ştia ce fel de om era Philippe Langelier. Participau la jocuri de cărţi la aceleaşi cluburi şi se întâlneau uneori la aceleaşi petreceri cu femei de reputaţie dubioasă, ca aceea din noaptea trecută. Şi individul avea nevoie de bani.

— Sunt sigur că o discuţie va fi de ajuns, spuse, nevrând să-şi alarmeze mama. Dacă vrei, *papa*, cred că ştiu unde l-am putea găsi acum.

— Să nu stai trează aşteptându-mă, îi zise Duras lui Teo, ducându-se spre ea s-o sărute de plecare.

— Bine, o să mă culc, se învoi ridicându-se din fotoliu. Dar, adăugă ea cu subînţeles, la Paris voi dormi mai liniştită.

Duras ştia că, atunci când îi auzea tonul acela, nu avea rost să discute în contradictoriu cu ea, dar sublinie:

— Nu vei lua legătura cu Langelier!

— Foarte bine, bombăni Teo. Presupun că toţi bărbaţii au modul acela de vorbire, bărbătesc, care mi-ar putea mânji urechile.

Duras îi aruncă o scurtă privire fiului său, care zâmbi.

— O să-l înspăimântăm de moarte, mamă. Nu va fi o privelişte frumoasă.

— Atîta vreme cât nu veţi fi violenţi. Deşi îndrăznesc să sugerez — continuă Teo, ale cărei buze se arcuiră într-un surâs — că o mică cicatrice ar aranja lucrurile tocmai bine.

Dar acestea luară o întorsătură cu totul diferită.

Când tatăl şi fiul intrară prin uşa deschisă a apartamaneutlui lui Langelier, constatară că acesta fusese ucis de cineva şi mai supărat decât ei. Frumoasa amantă a lui Langelier stătea goală pe patul lui, în vreme ce cadravrul încă nerăcit al acestuia zăcea într-o baltă de sânge care se tot mărea.

— Un bărbat înarmat cu o secure a făcut asta... în urmă cu doar cinci minute, spuse ea calm, alungându-şi de pe frunte o buclă de culoarea mierii. Şi cu tot sângele ăsta, eu nu pot să mă mişc de-aici, adăugă ea, din câte se părea mai puţin preocupată de goliciunea sau de dispariţia amantului ei decât de grija de a nu-şi uda picioarele. Vreţi, vă rog, să mă luaţi în braţe?

Paşa fu mai mult decât gata s-o ajute: femeia era nespus de frumoasă.

— Îţi mulţumesc, rosti ea în şoaptă, ridicându-şi spre el voluptuoşii ochi violeţi, în timp ce el o lăsa pe pardoseală în încăperea alăturată. Nu ştiu ce-o să mă fac... murmură lăsând să-i scape un uşor oftat.

Nu fu nevoie de nici o gândire, ezitare sau chibzuire.

Cu vioiciune, Paşa se oferi:

— Eventual v-aş putea ajuta eu...